

LOVELY

Saklambaç oynuyorsanız
yıldızların arkasına saklanın.
Çünkü kimse oraya bakmayı akıl edemez.

SADECE SARILIP UYUYACAĞIZ

MERRYLISS TAYLOR

Bazen yolda karşılaştığınız hatta göz göze geldiğiniz, omzunuzun değdiği ama yanından geçip gittiğiniz birinin, aslında hayatınızı değiştirecek kişi olabileceğini düşündünüz mü hiç? Bu bana her zaman ilginç gelmiştir. Önemsemediğimiz birinin söylediği basit bir cümleyi ciddiye almamamız, acaba bize neler kaybettirdi?

O otobüsü kaçırmak ya da kaçırmamak, oraya beş dakika erken gitmek veya geç kalmak, onunla tanışmak yahut ondan kaçmak; bize neler getirdi ya da bizden neleri götürdü?

Sahiden de dün hoşlanmadığımız bir şarkı, bugün en sevdiğimiz şarkı olabilir. Dün nefret ettiğimiz o kız ya da oğlan, bugün en yakın arkadaşımız veya aradığımız aşk olabilir...

İşte "Sadece Sarılıp Uyuyacağız" isimli bu romanımda; annesini erken yaşta kaybeden, babası tarafından hiç seilmeyen henüz 22 yaşında olan Josephine, sokaklarda yaşamak zorunda kalır. Sürekli suistimal edilen, gülmesi dahi yanlış anlaşılan, insanlar tarafından hep haksızlığa uğrayan bu genç kız; zaman sonra herkesten ve her şeyden korkan, güvensiz biri hâline gelir.

Josephine, geçirdiği bir trafik kazası sonucunda müşahede altında bulunduğu hastanenin koridorunda gizemli bir adam olan Bay A. ile karşılaşır. Gel gör ki ona nasıl davranacağını bilmeyen Josephine henüz farkında değildi ama o, hiç tahmin etmediği büyük bir aşkın içine düşecekti ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Kendinizden çok şey bulacağınız, akıl almaz kurgusuyla trajik finaliyle okurken gözyaşlarınıza engel olamayacağınız sırlarla dolu bu esrarengiz eserim, sarılmanın gücünü göstermesinin yanı sıra bir de ıskaladıklarınızı fark etmeniz sağlayacak ve sizi en sevdiklerinizle buluşturacak.

İskalamamanız umuduyla...

Merryliss Taylor

T.C. CUMHURBAŞKANLIĞI

01 699 399

İN 978-605-80848-3-4

86058 084834

merrylissta

LOVELY

BOOK & BOOK

Copyright©2019

Lovely Book & Book

SADECE SARILIP UYUYACAĞIZ

MERRYLISS TAYLOR

© merrylisstaylor

Tasarım

FiftySix

Basım

Umut Kağıtçılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45162

Keresteciler Sitesi Fatih Cad. Yüksek Sk.

No: 11/1 Merter - Güngören / İstanbul

Düzenleme
Ny.ozlem

Birinci Baskı

Kasım 2019

İkinci Baskı

Aralık 2019

ISBN

978-605-80848-3-4

Yayın

LOVELY BOOK & BOOK

Sertifika No: 43967

İkitelli PTT Merkez Müdürlüğü

P.K. 12 Küçükçekmece / İstanbul

iTHAF

Unutmak istemediği halde unutanlara..

ÖN SÖZ

Duyduklarımız, her zaman anladıklarımız değildir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Üşüyen ellerini hissetmiyordu Josephine. Kar, gökdelenlerle kirletilmiş şehri kötülüklerden ve kirden arındırmışken genç kızın beyaz dişlerini kırmaya yemin etmiş beyaz kanatlı bir şeytandı o gün. Henüz günün ortasındaydı üstelik. Gece çökünce, karakışa dönecek olan kışın korkusu sarmıştı genç bedenini. Acaba hiç çıkmasa mıydı evden? Babasına rağmen yaşasa mıydı yine orada? Bu, her gün defalarca kere düşünüp asla cevabını bulamadığı ya da her zaman “asla” cevabını bulduğu o saçma sapan soruydu. Bitmek bilmeyen yollarda yürürken gece ne yapacağını düşünüyordu yine her gece olduğu gibi. Epeydir bir şey yememişti, açtı. Cebinde, peçeteye sarılmış bayat bir ekmek parçası vardı. Öleceğini hissettiğinde yiyecekti onu, yemedi; demek ki henüz öleceğini hissetmedi.

Çok yorulmuştu Josephine. Üç tarafı camlı, ıssız otobüs duraklarından birindeki az rüzgârlı bankın üzerine oturdu. Dinlenmek için daha iyi bir yer bulamazdı. Kar hafifçe atıştırıyor olsa da rüzgâr ten kesiyordu.

Pazar günüydü. Sabahın erken saatleri olduğu için henüz görünürlerde kimse yoktu. O kadar çok yürümüşü ki belindeki krampı oturduğunda fark etti. Biraz uzansa ayıp mı olurdu? Ne olacaktı ki? Uzandı ve bir müddet sonra zor da olsa uykuya daldı. Uyuyup uyumama çizgisindeki o ağaçtan düşme hissiyle uyandığında,

– Biraz kenara kayar mısınız lütfen?

diyen genci fark etti. Başka bank mı kalmamıştı? Az önce sanki yüz yıldır burada kimse yoktu. Şimdi ne olmuştu da bu genç adam buraya oturmaya kalkmıştı? Onu, uykusundan uyandırmasına kızarken etrafta başka bank olmadığını görünce utandı. Yine de onu uyandırdığı için kaba biri olmalıydı ancak yanılmıştı çünkü yanma oturan bu adam, onun düşündüğünün aksine tam bir beyefendiydi. O kadar kibardı ki ince bir ses tonuyla hem de hiç incitmeden elindeki sandviçlerden birini uzatarak,

– Beraber yiyelim mi?

diye sordu Josephine'e. Dünden beri hiçbir şey yemişti ve bu soruya "hayır" diyemeyecekti. Ceketinin cebindeki ekmek poşetinin görüldüğünü fark etti, gizlice onu eliyle iyice içeri itti. Zaten bu centilmen de Josephine'in cebindeki ekmek parçasını gördüğü için gizlice almıştı o sandviçleri. Her ne kadar açmış gibi

davransa da aç değildi ama bunu hiç hissettirmede kıza. Az önce kızdığı ve hakkında kötü düşündüğü için mahcup oldu Josephine.

– Tanrı’m teşekkür ederim. Ne iyi insanlar var şu dünyada...

diye geçirdi aklından. Başına gelen onca talihsiz olaya rağmen yine de olumlu düşünüyordu. Zaten birilerinin suçunu bir başkasına ödetmek de yakışmazdı ona. Belli ki bu iyi biriydi, basbayağı iyi. Üstelik giyimi kuşamı da hiç fena değildi.

Josephine, dört ağzı varmış gibi yiyordu cömert delikanlının ısmarladığı sandviçi. Bir ara göz göze geldiler. Sıradan bir sandviçe ceylan muamelesi yapan kurt pozunda olduğunu fark eden genç kızın yüzü kızardı. Adam, kızın mahcubiyetini anladı. Josephine kadar hızlı yiyerek rahatlattı onu.

Josephine, teşekkür etti adını dahi bilmediği bu çocuğa ancak o, teşekkürü gerek olmadığını düşünmüş olacak ki utancından yüzünü yere eğdi. Başını kaldırdığında yüzü kıpkırmızıydı. Evet, vardı böyleleri; teşekkür edince kızaran ve teşekkürü fazla sayan insanlar...

Genç adam, isminin “Tony” olduğunu ve öğrenci olarak bu şehirde bulunduğunu söyleyince Josephine de ona okuldan ayrıldığını anlattı. Tony, çok üzüldü. Yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Kızı anlamak için hikâyesini sonuna kadar dinledi ve size daha sonra anlatacağım “Harvey” denen o aşağılıktan o da nefret etti:

– Onu boğmak istiyorum! Bunu nasıl yapar senin gibi bir insana?

Genç kız gözyaşlarını tutamadı. Onu gerçekten anlayan birisi çıkmıştı nihayet karşısına. Tabii ki hemen inanacak değildi ama az önce utancından kızarması, yüzünü yerden kaldıramaması; onun aile terbiyesi görmüş biri olduğu konusunda fikir veriyordu genç kıza. Tony,

– İstersen biraz yürüyelim, açılırsın...

dedi Josephine'e. Onun yürümek veya açılmak gibi bir derdi yoktu, aksine uyumak istiyordu ama artık bunu da yapamazdı. Oturdıkları banktan kalkıp sohbet ederek yürümeye başladılar. Yüzü epeydir gülmeyen kızın üstündeki bütün kasveti alarak kısa bir zamanda onu güldürmeyi başaran bu neşeli genç; paltosunu, üşüyen Josephine'in omuzlarına attı. Bir şey söylemek istermiş gibi bir hâli vardı fakat söyleyemiyordu. Başını öteki tarafa çevirdi bir müddet. Kız ona baktı ve,

– Bir sorun mu var Tony?

dedi. Tony'nin yüzü yine kızarmıştı:

– Şeyyy... Bir şey söylemek istiyorum ama lütfen beni yanlış anlama! "Hayır." dersin de anlarım.

Josephine, ürkmeye başlamıştı. İçinden,

– Yine mi?

diye geçirdi. Tam inanmışken tekrar başa sararak benzer şeyler duymak ve yaşamak istemiyordu. Tony:

– Diyorum ki eğer kabul edersen... Lütfen yanlış anlama.

Kız, onun yarım kalan cümlesinden iyice tedirgin oldu ancak Tony, cümlesini Josephine'in beklemediği bir şekilde tamamladı:

- Eğer kabul edersen gidip üstüne yeni bir şeyler alalım. Hem böyle hasta olursun. En azından kalın bir mont alalım sana. Lütfen kabul et, lütfen!..

Josephine, farklı düşünüp ön yargılı davrandığı için çok utandı fakat bunu da kabul edemezdi:

- Hayır, çok teşekkür ederim. Çok zarıfsın ama inan hiç gerek yok!

Aslında gerek vardı çünkü kışın ortasındaydı ve üzerinde sadece ince bir ceket vardı. Kış da uzun süreceğe benziyordu, bir montu olsa hiç fena olmayacaktı. Ayrıca görüldüğü kadarıyla bu genç adam öyle kötü niyetli birine de hiç ama hiç benzemiyordu:

- Seni anlıyorum. İnsanlara güvenmek kolay değil ve ne yazık ki insanlar çok kötü. Benim de senin yaşlarında bir kız kardeşim var...

Genç kız, birkaç dakika düşününce “Hayır.” dediği için pişman oldu ama bunu ona söylemedi. Gerçi Tony de ısrar etmedi.

- Keşke bir kere daha sorsa da kabul etsem yoksa donarak öleceğim bu havada.

diye geçirdi aklından ve ellerini ovuşturarak genç adamın dikkatini çekti. Tony,

- Bak üşüyorsun; inat etme, hadi gel kırma beni, gidelim.

deyince Josephine, artık itiraz etmedi; başını önüne eğerek teşekkür etti.

Epeyce yürüdüler. Tony yine bir şey söylemek üzereydi ama susuyordu. Kız onun bu hâlini anladı:

– Bir şey mi söylemek istiyorsun?

Tony:

– Şeyyy... Aslında hayır, evet...

Bu hâli çok tatlıydı, Josephine ona iyice ısınıyordu...

Tony,

– Ya çok özür diliyorum. Sanırım çok uzun zamandır yıkanmıyorsun. Biraz koku geldi de burnuma. Bu hâlde alışverişe gitmeyelim. Az önce oturduğumuz bankın ilerisindeki bir evde kalıyorum. Bayağı uzaklaştık ama istersen gidelim, sen bir duş al orada ve kendine gel önce.

Josephine'in bakışına mahcupluk bulaştı. Tony, müdahale etti:

– Merak etme, ben dışarıda beklerim.

Aslında genç kızın sıkıntısı bundan ziyade birine kokmuş olmaktı. O asla kötü kokmazdı. Öyle utandı ki kaçmak istedi o an ama ayıp olacağını düşünerek bunu yapamadı. Aslında Josephine'in yüzüne bakan biri zaten onun tertemiz bir kadın olduğunu anında anladı, genç adam da anladı:

– Sen çok asil ve temiz bir kadınsın. Ben inanıyorum ki bütün kadınlardan çok daha güzel kokuyorsun

ama şu anki şartlarından dolayı böylesin. Hem bu çok normal; Angelina Jolie de Afrika'daki aç insanlara yardıma gittiğinde böyle kokuyormuş.

Gülüştüler ama kız yine de kurtulmak istiyordu bu durumdan. Düşününce dışarıda yaşamak zorunda olan Josephine daha uzunca bir süre sokakta kalacaktı. Temizlenmek, üstüne yeni bir şeyler almak oldukça iyi bir fikirdi. Geldikleri yöne geri döndüler ve hızlı adımlarla Tony'nin evine doğru yürüdüler...

Josephine, 22 yılda babasının ona yapmadıklarını beş on dakikada yapan bu gence minnettardı.

Dört katlı bir apartmanın son katında oturuyordu Tony. Kız, her şeye rağmen yine de tedirgindi, sonuçta onu hiç tanımıyordu. Hızlı adımlarla asansörsüz binanın merdivenlerinden yukarı çıkıp içeri girdiler. Nefes nefese kalmışlardı. Genç kız, bir an evvel banyo yapmak ve hemen o evden çıkıp gitmek istiyordu. Anlayışlı delikanlı, öyle dediği için pişman olmuştu,

– Yaa, söylediğime pişman etme beni lütfen. Cidden sorun yok! Dur biraz, bir soluk al da öyle gir banyoya...

dediyse de kız, alışık olmadığı bu kokudan bir an önce kurtulmak istiyordu. Kim bilir ne kadar kötü kokuyordu. Tony, kızın hâlini anladı ve ısrarı bırakıp hemen banyonun yolunu gösterdi. Josephine içeri girdi. Ceke-tini çıkardı ve sağ kolunu kaldırıp koltuk altını kokladı. Herhangi bir koku yoktu. Diğer kolunu da kaldırdı. Gerçekten de kokmuyordu ama bu kokmadığı

anlamına gelmezdi elbette. İnsan kendi kokusunu alamamış ya! Bu da öyle bir şeydi herhâlde!..

– Demek ki başkasına kokuyorum.

dedi kendinden iğrenerek. Hemen düşün altına girmek için kapıyı kilitlemek istedi ancak kapıda anahtar yoktu.

– Anahtarı bilerek çıkarmış olabilir mi?

diye geçirdi içinden. Çok geçmeden Tony'ye haksızlık ettiğini düşündü. Eve birlikte girmişlerdi ve bunu yapmaya fırsatı olmamıştı centilmenin. Ayrıca kendi evlerinde de banyo kapısının anahtarı yoktu. Hatta onların kapıları kapanmıyordu bile. Kartonla sıkıştırarak kapatıyorlardı kapıyı. Gerçi babası kötü niyetliydi ama herkes de babası gibi olacak değildi. Eliyle kapıyı iyice bastırıp en azından tam kapandığından emin oldu. Hızlıca soyundu Josephine. O kadar düzenli ve öylesine temiz bir kızdı ki kirli de olsa çamaşırlarını özenle katladı. Onları üzerine koyabileceği bir şeyler aradı; dolap ya da kirli sepeti gibi şeyler ama bulamadı. Burası klasik bir öğrenci eviydi, bu yüzden de banyoda öyle şeylerin olmaması son derece normaldi.

Josephine, özenle katladığı kıyafetlerini banyonun suya en uzak olan yerine, en alta ceketini gelecek şekilde koydu. Yırtık yarım naylon perdeyi açıp duşa girdi ve bütün soğuğa rağmen ısınmasını dahi beklemeden nefret ettiği buz gibi suyun altına girdi. Kendi kendine,

– Neden musluğu açar açmaz sıcak su gelmez ki? Bu kadar su boşa gidiyor...

diye düşündü hızlıca ama şimdi zamanı değildi bunun.

Sıcak suyun gelmesini beklemeden yıkanmaya başlayan Josephine, şampuan aradı lakin bulamadı. Sabun da yoktu banyoda. Soğuktan titreyerek arandı, hiçbir şey bulamadı. Ararken su boşa akmasın, etraf fazla ıslanmasın diye musluğu kapattı. Köpüremeyecek kadar küçük olan bir sabun parçası buldu suyun giderinde. Uzun saçlarına değil, koltuk altlarına sürdü o sabunu. Epeydir su yüzü görmeyen kız, sıcak suyun tadını çıkaramayacaktı elbette. Böylesine iyi birinin elektriğini, suyunu fazla harcamak da ayıp olurdu; hem baksana, şampuanı bile yoktu! Belki de fakir biriydi. O sandviçi yemese miydi acaba? Gerçekten de bu genç adamın dışındaki herkes kullanmak için yaklaşmıştı ona. Tony'nin tutumu hakikaten göz yaşartıcıydı.

Aradan üç dört dakika geçmesine rağmen su bir türlü ısınmıyordu, ısınmadı da. Kız artık dayanılmaz bir hâl alan o soğuk suyun altından çıkmak istiyordu ama bir yanı da,

– Keşke sıcak su gelse de bir dakika da olsa ısınsam.

dedi fakat bu olmayacak gibi gözüküyordu. Olsun, yine de mutluydu taa ki kilitli olmayan kapı açılincaya kadar.

– Yardımcı olmamı ister misin bebeğim?

dedi düşünceli genç, dişleri soğuktan birbirine vuran Josephine'e. Kız, elleriyle vücudunu saklamaya çalıştı. Banyo yapan bir kadının neyine yardımcı olunabilirdi ki? Suyun soğuk olduğunu mu söylemeliydi, yoksa suyu mu kapatmalıydı? Yardım ne, ne yardımı? Yırtık naylon perdeyi önüne tuttu ve yarım açık olan sudan destek

almak için musluğu iyice açarak bir nevi su perdesi oluşturdu. Böyle yaparak vücudunun görünmesine engel olacaktı aklı sıra ama bu çabası bir işe yaramayacaktı.

– Yanlış anlama lütfen, kötü bir niyetim yok. Benim de kız kardeşim var... Off ama sen çok güzelsin yaa...

diyerek kendisine yaklaşan bu adam sandığı adamsıya hiçbir şey diyemedi Josephine. Bağırmayı düşündü. Onun evinde olduğunu hatırlayınca bunu da yapamadı zira bağırırsa suçlu bile çıkabilirdi. Fermuarını indiren pisliğin vazgeçmesini bekledi sessizce. Tony,

– Seni görür görmez âşık oldum, n'olur kızma bana aşkım!

dedikten sonra yanma yaklaşıp suyu kapadı ve zarif kadının pembe vücudunu esir aldı. Sesi çıkmayan Josephine'in dudaklarını sadece bir kere öptü ve yüzünü duvara çevirip saçlarından çekerek sahip oldu zavallı genç kıza. "Sahip olmak" ne kadar masum söyledim değil mi? Sahip olmak! 60 saniye süren bir rahatlamaya "sahip olmak" dediğim için utandığımı itiraf etmeliyim. O kadar üzgünüm ki dilim varmıyor söylemeye, "tecavüz etti" diyemiyorum lanet. Ne olduğunu anlamadı genç beden. Aşağılık adam, bütün irinini kızın hayatına akıttı ve siktir olup çıktı banyodan.

Josephine, tekrar soğuk suyu açtı ve yıkanmaya devam etti dişlerini sıkarak. İnsan, yalnızken hiç kendi bedeninden utanır mı? O utandı işte, çok utandı; saçlarının dibi sızladı.

Dış kapının kapanma sesi, o onursuzun evi terk ettiğinin işaretiydi. Gözleri yaşardı ama ağlayamadı belki de ağladı da gözyaşları, başından aşağı akan suya karıştığı için anlayamadı bunu yaptığını.

Bir yere geç kalmışçasına hızla çıktı banyodan. Islak bedenini kurulamak için havlu aradı, onu da bulamadı. Odaya girip havlu benzeri bir şeyler bakınmak istedi fakat cesaret edemedi. Uzak köşedeki elbiselerini aldı ve ceketıyla kurulandı. Fazla nemli bedenine apar topar geçirdiği kıyafetleriyle kapıyı açıp dışarı çıktı. Aceleyle girerken fark edemediği bu karanlık evin odasında sadece bir yatak ve yatağın başucunda peçete muamelesi yapılan tuvalet kâğıdı vardı. Josephine'in saçlarının dibi sızladı yine...

Bulunduğu yer, çok daireli bu apartmanın dördüncü katındaydı. Kimse bir şey anlamasın diye, giyemediği ıslak ceketini kolunun üzerine koyarak usulca açtı kapıyı. Parmak uçlarına basarak merdivenlerden aşağıya doğru yürüyordu; başı, utanç içerisinde öne eğilmişti. Bacaklarının arasından usulca süzülen "insan artığı"nın spermlerini hissetti. Kendini affedemiyordu. Defalarca erkeklere inanmayacağına söz verdiği hâlde nasıl inanmıştı yeniden? Tony nasıl bu kadar iyi rol yapabilmişti? Utancından kızarmıştı adam, Josephine de buna aldanmıştı. Genç kız, yüzünü başka tarafa dönerek yirmi saniye nefes almayan birinin, istediği kızarıklığa ya da kırmızılığa gelebileceğini nasıl düşünüp nereden bilecekti ki? Tony, bunu yapmıştı işte; yüzünü kızdan çeviriyor, yirmi saniye nefesini tutuyor ve kıpkırmızı oluyordu.

Yaşadıklarını birine anlatsa,

- Aklını mı yitirdin? Hiç tanımadığın birinin evine nasıl gidersin?

diye azar işitirdi. Kendini affedemiyordu ama insanlara güvenmeden nasıl yaşanacağını da bilmiyordu. Kaldı ki ona akıl verecek olanların da neredeyse tamamı, benzer hatalar yapmışlardı.

İnsan, birilerini suçlarken hep kendini o suçun dışında tutar ve bir şekilde kendini haklı sayar. Şimdi bu adamsıya,

- Utanmıyor musun?

diye hesap sorulsa, mahkemeye çıkarılsa, kızın sevdikleriyle karşılaştırılsa,

- Ben onursuzun tekiyim! Bana müebbet hapis cezası verin! Ben bir insanın hayatına kastettim, bir kadının yaşama sevincini katlettim!

demesini beklemek iyimserlik olurdu. İnsanlar bazen kendilerini bile düşünmeyecek kadar bencil olabiliyorlardı. Bu cümlem biraz manasız görünse de hatta burada bir anlam kargaşası varmış gibi algılansa da durum gerçekten de böyleydi. Düşünebiliyor musunuz bencilliği? Hapse düşme hem de bir ömür boyu hapis yatma, bunu yaptığı için linçe maruz kalma ihtimalini de göz önüne alabilecek kadar büyük bir bencillik için,

- İnsan bazen kendini bile düşünemeyecek derecede bencil olabiliyor.

dediğim için pek de haksız sayılmam.

Josephine, yine inanmıştı, yine güvenmişti ve yine, her zaman olduğu gibi kandırılmıştı. Merdivenlerden inerken ölmek istiyordu. Bir daha da hiçbir insana inanmayacağına dair kendine sözler veriyordu.

Bir an önce o apartmanı terk etmek, bağıra bağıra ağlamak için dış kapıya elini uzattığında arkasından duyduğu sese irkildi:

– Bakar mısınız?

O an bunun Tony olup olmayacağını düşündü. On-
dan tabii ki nefret ediyordu ama istem dışı bir ar-
zuyla “Belki özür diler.” diye bir beklenti içine gir-
meye de engel olamıyordu. O kadar sevilmemiş bir
kızdı ki özür dilesse belki de affedebilirdi onu. Neyse
sese döndü Josephine. Bu, elbette ki o değildi. Genç
kıza seslenen, ellili yaşlarında, esmer tenli ve iyi gö-
rünümlü bir adamdı.

Zavallı kız,

– Buyurun?

dedi titreyen sesiyle. Aklına o an,

– Belki de başıma gelenleri fark eden biridir, belki de
bana yardım edecek bir insandır.

diye düşündü lakin kıza doğru yaklaşan bu adamın
gündemi çok başkaydı:

– Ayrılıyor musunuz bayan?

Kız bu soruyu anlamadı. Nereden ayrılıyordu ki?

– Bilmiyorum!

diyebildi sadece. Adam, içten bir tavırla gülümseyerek açıklama yaptı:

– Ayrılıyorsanız odanın ücretini almam gerekiyor da onun için sordum hanımefendi.

Hangi ücretten bahsediyordu acaba? Kızın yüzündeki şaşkınlık ve bedenindeki yorgunluk gözden kaçmıyordu:

– Şöyle anlatayım, burası bir pansiyon ve arkadaşınız az önce ayrılırken ücreti sizin ödeyeceğinizi söyledi, 30 dolar.

Cebinde tek senti olmayan genç kız ne yapacaktı şimdi?

– Efendim, benim hiç param yok ve inanın dediklerinizi anlayamıyorum. Beni buraya o getirdi ve “Burası benim evim.” dedi.

Adam gerginleşti:

– Öyle mi? O zaman onu bulun, o ödesin; benim için fark etmez!

Josephine çaresizdi:

– Nereden bulayım? Onu hiç tanımıyorum ki!

Adam:

– Yaa, demek tanımıyorsun! Tanımadığın biriyle pansiyona gitmen de ilginç olmuş!

Genç kız:

– İyi de buranın pansiyon olduğunu bilmiyordum ki!

Adam:

- Hımmm... Anlıyorum tatlı bayan. Dediğim gibi 30 dolar borcunuz var.

Üzerinde para edecek hiçbir şeyi olmayan Josephine; tek bir şey söyleyebilirdi, onu söyledi:

- Tamam beyefendi, çalışır öderim...

Adam:

- Öyle yok! Ben bu pansiyonun sahibiyim ve “şimdi” ödemeniz gerekiyor o parayı.

Genç kız tekrar etti:

- Gerçekten param yok ama inanın çalışır öderim!

Pansiyonun sahibi, yandan bir gülümseme atıp kıza biraz daha yaklaşarak oldukça alçak bir imada bulundu bu sefer:

- Borcunu parayla ödemen gerekmiyor ki tatlım!

Kız, bütün cesaretini topladı ve belki de o güne kadar başına gelen her şeye olan sinirini ondan çıkarırcasına bir tokat attı alçak adama. İnce parmaklarıyla attığı tokadı bir çocuk bile hissetmezdi ama adam, mermi yemiş gibi bağırarak tehdit etti:

- Sen görürsün! Şimdi polisi çağırayım da aklın başına gelsin küçük sürtüğ. Hem dolandırıcılık hem haneye tecavüz, öyle mi? En az 8 yıl ceza alırsın!

Kızın nefesi kesildi, güneşi söndü... 8 yıl ceza almak mı yoksa bir şerefsizin birkaç dakikalık ağız kokusuna

katlanmak mı? Adam, polis çağırmasın diye özür dilemekten ve onun kirli koynuna girmekten başka yapabileceği hiçbir şeyi yoktu Josephine'in. Dairelerden birine girdi; borcunu ödedi, dışarı çıktı.

Birkaç saat içerisinde yaşadıklarına aklı ermiyordu. İnsanlar bu saatlerde okullarında eğitim görüyor, evlerinde çocuk büyütüyor, sevdikleriyle vakit geçiriyordu; o ise bu aynı zamanda iki ayrı adamsının zevkine meze olmuştu. Bunu hak etmiyordu. Bu hâle gelmesinde payı olan herkes gözünün önünden geçiyordu. İçi içini yiyordu, tırnaklarını kemiriyordu. Bunları yaşadığına bir türlü inanamıyordu. O artık önüne gelenle yatan bir orospu muydu ya da orospu olan, ona bunu yapanlar mıydı? İnanın, işin bu kısmıyla kendi başına buna benzer şeyler gelmeden ilgilenen olmayacaktı.

Kendi bedeninden kurtulmak istiyordu ama bunun imkânsız olduğunu da biliyordu. Başına gelen bütün bu olaylar hep o aşırıya kaçan güzelliğinden oluyordu. Çirkin olmak ve fark edilmemek için dua ediyordu. Çok yorulmuştu. Hiç durmadan, bir yerlere yetişecekmiş gibi bir hızla yürümesi gerekiyordu zira durduğunda birileri hemen yanına yaklaşıp diyalog kurmaya ve onu kullanmaya çalışıyordu. Buna engel olmak ve artık soğuktan neredeyse hissetmediği bedenini ısıtmak için koşarcasına yürümesi gerekiyordu. Sanki hayat gülümserken Josephine orada değildi de hayat ona küsmüş, sürekli somurtuyor gibiydi.

Josephine, gözyaşlarını durduramıyordu ama durdurmalıydı. Onu gülerken görenler bile derhâl yanına yaklaşıp

ahlaksız tekliflerde bulunuyorlardı ki ağlarken gördüklerinde bu teklifler çok daha adice oluyordu:

- Neden ağlıyorsunuz bayan, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?
- Gözlerin inanılmaz, sen bir markanın reklam yüzü olmalısın; ben marka danışmanıyım.
- Çok hoşsun, halkla ilişkilerle ilgili şeyler yapmalısın; bizim şirketimizde tam sana göre bir pozisyon var.
- Gördüğüm en güzel gülen kadınsın, satış ve pazarlama alanında yolun çok açık; ürünlerimizden birinin tanıtımında seni kullanabiliriz.

Kısacası güzelliği ile göz kamaştıran su gözlü Josephine; ağlasa da, gülse de onu gören erkeklerin amacı değişmiyordu.

Bütün bunlar ve çok daha fazlası genç kızın hep duyduğu yalan argümanlardı. Biri de görüp görmezden gelerek gitmedi arkasını dönüp.

Belki de şimdi içinizden abarttığıma dair bir ses geçiyordur. Josephine'i tanımadığınız için böyle düşünmeniz normal elbette. Kadın ya da erkek olmanız fark etmez. Onu görüp de yüzüne bakmadan hiç kimse geçemez lanet!

Yerçekimini aciz bırakıp hiç ağırlığı yokmuş gibi parmak uçlarına basarak yürüyen Josephine, sadece yürüyüşüyle bile bütün kadınları sınıfta bırakabilirdi. Su rengi gözleriyle bir erkeğe hem de en masum hâliyle

bir kere bakması; anı, o erkeğin bir daha da asla unutamayacağı bir zamana dönüştürüyordu. Yüzüne Tanrı tarafından allık sürülen, beyaz tenine güneş düşürülen, dudaklarında çilek unutulmuş bu kadına dokunma isteği de Tanrısal bir içgüdü sayılmalıydı belki. İşte böyle bir güzelliği Josephine.

İşin aslı, onun başına gelenleri, sadece güzel oluşuna bağlamak da doğru olmaz zira sorunu sadece güzel olması değildi. O, hem güzel hem de çaresiz bir kızdı. Yani birtakım hormonal etkileri vardı onun. Elinde olmadan yaydığı ya da yayamadığı bir enerjisi veya enerji sorunu vardı. Hani, köpekler; korkanlara saldırırlarmış ya! Bu da ona benzer bir şeydi işte. Josephine'in yerle bir olan çaresizliği, enerjisini yok etmişti; dolayısıyla da onun bu muhtaçlığının farkına varmak çok kolaydı. Muhtaçlık, bir nevi üniforma gibidir; onu saklamak imkânsızdır. Josephine ne yazık ki bu durumdaydı ve onun üniforması tehlikesizdi. O, kraliyet sarayındaki armut ağacı değildi; o, dağ başındaki yaban armuduydu ve onu yemek değil, yememek suçtu.

İKİNCİ BÖLÜM

Tıp fakültesinde okurken tanıştığı, aynı üniversitede makine mühendisliği okuyan Harvey, onun elini tutan ilk erkekti. Ona neler söylemişti! Josephine'i elde etmek için yaptıklarını anlatsam sayfalar yetmez. Kıza, daha görür görmez âşık olan ve tutkuyla bağlanan Harvey, sevgisiyle mahcup ediyordu. Onu her şeyden ve herkesten daha çok kıskanıyordu. O kadar ki doktor olmasını istemiyordu mesela. Okulu bırakıp onunla yaşaması gerektiğini söylüyordu. Evleneceklerdi ve Harvey'in kazancı ikisine de yetecekti. Aşk böyle bir şeydi işte. Sevddiği için okulu bıraktı Josephine. İki yıl boyunca dünyanın en büyük aşkını yaşadılar. Annesiyle babası, Josephine okul için şehir dışında olduğundan bir şey anlamadılar, onun hâlâ tıp okuduğunu sandılar. Oysa o, tıp değil sadece sevdiği adamın şiirlerini okuyordu. Harvey'in yazdıkları

onu çok heyecanlandırıyordu. Aslında heyecan değildi bu fakat kız o kadar temiz düşünceliydi ki yapılan her güzel şeye haddinden fazla değer veriyordu. Harvey, yakışıklı bir adam değildi; güzel seviyordu güya.

Josephine'le 24 saat beraber oldukları hâlde ayrılır ayrılmaz özlüyor ve ona mesajlar atarak bir an önce tekrar buluşmak istediğini söylüyordu Harvey. Böylesine bir aşkla özlemesi, anın tadını değil; sonraki anın planını yaparak sürekli kızı elinde tutmakla uğraştığı gerçeğiyle açıklanabilirdi. Bu arada insanların birbirlerini özlemeleri bazen bir animatör arama çabasıdır. Canı sıkılıyor ve özleyen kişi can sıkıntısı için birini kullanıyor. Böyleleri için önemli şahsiyet özlenen değildir ve onun bir değeri yoktur. Can sıkıntısını gidermek için birini seçmiştir. Elinde imkân olsa tabii ki ülkenin en iyi komedyenini arardı, onu değil. Kaldı ki böylelerinin,

– Sen bana iyi geliyorsun.

cümlesi de tek taraflı bir menfaatin, bir çıkarın itirafıdır.

– Seninle konuşmak bana iyi geldi.

dediklerinde de aynı çıkarı ifşa ederler zira bahsettikleri bir diyalog değil, bir monologdur. Kendi anlatıyor, kendi cevap buluyor; buna da “sohbet” diyor. İşte Harvey'in Josephine'i özlemesi tam olarak böyleydi.

Hastalık derecesinde kıskanç biriydi Harvey. Alışverişe gittiklerinde Josephine bir kıyafet deneyecekse mesela; Harvey, soyunma kabinine giriyor, kamera arıyordu önce. Sonra da dışarı çıkıp,

– Şimdi girebilirsin aşkım.

diyordu. Ders bittiğinde kızı yanına alıp konuyu ne-redeyse,

– Aşkım kafanı kaldırma, yüzünü görmesinler...

diyecek kadar abartıyor, âdeta sosyal hayatını bitirirce-sine kızın başını önüne eğip yürümesini istiyordu. As-lında başka sinir bozucu hareketleri de vardı genç makine mühendisinin. Bir kafeye ya da restorana gittiklerinde kızı, yüzü duvara gelecek şekilde oturtuyordu lanet. E, böyle olunca da bırakın başkasına bakmayı, Harvey’den başka bir erkeğin adını bile anamıyordu Josephine. İşte böyle seviyordu Harvey ancak bana göre aşkın elleri ol-saydı kesinlikle ilk olarak Harvey’i tokatlardı.

Henüz evlenmemişlerdi ama aynı evde yaşıyorlardı. Za-man geçti. Evde oturmaktan bunaldı Josephine. Sev-diği adama,

– Okuldan ayrıldım, bari bir işe girip çalışayım.

dedi fakat Harvey buna da izin vermedi. Babası zen-gindi ve parası ikisine de yetecekti. Sevdiğinin tek ba-şına alışverişe gitmesini bile yasaklamıştı. Bu bir has-talıktı ama o buna “aşk” diyordu. Genç kız da öyle inanıyordu. Hiç kuş görmemiş bir çocuğa, yılanı “kuş” diye yutturmak gibi bir şeydi bu.

Kıskanç âşık Harvey, Josephine’e bir cep telefonu al-mıştı. Bu, genç kızın ilk telefonuydu. Sosyal medya he-saplarını da kapattırdığı kızın dünyayla olan tek ileti-şimi bu cihazdı artık. Gel gör ki şöyle bir sorun vardı, Josephine bu telefondan sadece Harvey’le iletişim kura-caktı. Genç adama göre başkası gereksizdi ve Josephine’in

başkasıyla konuşmasına gerek yoktu. Kız da böyle düşünüyordu çünkü fazla sevmiştii, en fazla...

Hastalıklı da olsa böylesine büyük bir aşkın, öylesine basit bir şekilde biteceğine hiç kimse ihtimal veremezdi ama bitti. Harvey bir gün, yüzünü yine duvara döndürdüğü Josephine'le kahve içerken başka bir kızla göz göze geldi. Sevdiiği kadına hiç hissettirmeden tuvalete gidiyormuş gibi yaparak yerinden kalktı, tek başına oturan diğer kıza yaklaştı ve cep telefonunu onun masasına,

– Ben gelinceye kadar göz kulak olur musun tatlım?

diyerek bırakıp tuvalete gitti. Romantizmiyle şaşırttığı kız, derhâl Harvey'in telefonundan kendi numarasını aradı ve az sonra geri gelen genç hovardaya uzattı telefonunu. Josephine, sevgilisi gelinceye kadar gözünü duvardan hiç ayırmadığı için olanları göremedi tabii.

Zaman geçti ve Harvey bir akşam vakti, kısa bir cümle kurdu; o her şeyden çok sevdiği, herkesten kıskandığı Josephine'in avucuna az bir miktar para sıkıştırarak:

– Aşkım, derslerim çok ağırlaştı. Sanırım biraz ara ver-meliyiz ilişkimize. Seni çok seviyorum. Lütfen soru sorma ve git!

Şaşkıındı ve ne diyeceğini bilemiyordu. Artık neredeyse kölesi olduğı Harvey, onun soru sormasını da istemi-yordu.

– Peki, o hâlde bana bir iki hafta müsaade et. Kendime kalacak bir yer bulayım da öyle çıkayım.

diyebildi sadece. Harvey, bunun mümkün olmadığını ve evi derhâl terk etmesi gerektiğini söyledi. Josephine, sessizce çıkıp gitti; hiçbir şey diyemedi. Harvey, planını yapmıştı. İki yıldır Josephine'le yaşadıkları bu evin tam karşı çaprazındaki alışveriş merkezinde haber bekleyen kızı çoktan çağırmıştı. Bu o kadar acıydı ki talih-siz kadın, bütün bunlardan habersizce kapıdan çıkar-ken Harvey'in geçenlerde kafede telefonunu verdiği kız da Josephine'in hayallerini bıraktığı o eve girmeye ha-zırlanıyordu. Gerçi kadını görse de bir şey değişmezdi. Onun başına bela olacak veya hesap soracak durumda değildi ayrıca bunları düşünecek zamanı da yoktu.

Akşamın çöktüğü sokaklarda yürüyen Josephine, ne yapacağını bilmiyordu; hayatını verdiği adamın ona bunu yapması çok ağrına gitmişti. Telefonu çaldı, arayan uğruna hayatını mahvettiği Harvey'di, zaten başkası da olamazdı. Ağladığı için açmadı telefonu; Harvey de bir daha aramadı zaten. Epeyce uzaklaşmıştı. Her şeye rağmen onun tekrar aramasını bekledi ama olmadı. Acaba ne diyecekti, pişman mı olmuştu yoksa? "Keşke açsaydım!" diye düşündü. Birden aklına daha iyi bir fikir geldi. Evin yedek anahtarını Harvey'e verme bahanesiyle epeyce uzaklaştığı eve geri döndü. Merdivenleri çıkarken sevdiği adamın sevinme ihtimali onu heyecanlandırıyordu. Sürpriz yapar gibi taktı anahtarı kapının deliğine, sessizce açtı kapıyı. Ağladığı belli olmasın diye gözlerini sildi ve içeri girdi. Ne yazık ki tanımadığı o kadınla sevdiği adam, yatağa kadar sabredememiş, kapının önünde sevişiyorlardı. Araması da meğer gidip gitmediğinden emin olmak içinmiş. O hâlde gördüğü adamın üstünde, doğum gününde Josephine'in ona aldığı

gömlek vardı. En çok da bu zoruna gitmişti. Genç mühendis toparlanarak açıklama yapmaya kalkacak gibi olunca Josephine, sağ elini, "Sakın kıpırdama!" der bir biçimde ileri uzatıp hiçbir şey söylemeden kendine yakışanı yaptı. Anahtarı ve Harvey'in ona aldığı cep telefonunu usulca yere bırakıp son bir kez eve bakarak geçmişine acıdı ve kapıyı sessizce kapatarak evi terk etti.

Ömrünün en zor gününü yaşıyordu Josephine. Ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. İlk defa aldatılmıştı, ilk defa yalnız kalmıştı, ilk defa böylesine çaresizdi. Şimdi her şeyi bırakıp derhâl kalacak yer bulması ve işe girip çalışması gerekiyordu. Sakinliğini koruyarak telefonla anahtarı bırakırken Harvey'in verdiği parayı cebinde unutmuştu. Birkaç saniyeliğine onu da bırakmasının iyi olabileceğini düşünse de bu düşünce çok uzun sürmedi. Köşedeki büfeden bir gazete alıp hızlıca iş ilanlarına baktı ama doğru düzgün bir şey bulamadı. Geceyi sokakta geçirmeye cesareti yoktu. Aldatılanların, terk edilenlerin, yalnız bırakılanların ne yapması gerektiğini de bilmiyordu...

Josephine, ilk olarak böyle kandırılmıştı işte. Harvey'den ayrılıp yapacak bir iş, kalacak bir yer bulamadığı için mecburen eve döndüğünde ise geçen yıl kaybettiği ve zaten yılda iki kere hem de ayaküstü görüp,

– Sınavlarım var.

bahanesiyle uzaklaştığı annesi sonsuza kadar yoktu artık. Annesinin cenazesine geldiğinde bile babası tarafından tacize maruz kalan genç kız tiksiniyordu ondan. Hiçbir zaman değişmeyen bu adam tarafından da kabul

edilmeyen veya aşağılık bir şartla kabul edilen Josephine, işte böyle düşmüştü sokaklara.

Josephine'e yapılan hiçbir şey babasının yaptığı kadar ağır gelmemiştir. Bu konuyu her aklıma getirdiğimde kısmi hafıza kaybı yaşıyor ve epey bir süre kendime gelemiyorum. Yine de aşağılık adamın yaptıklarını, az da olsa söylemeden geçersen Josephine'in psikolojisini anlamakta zorlanabilirsiniz. Bunu yapmalıyım çünkü genelde bu tarz insanların hikâyelerini dinlerken bazıları kendilerini kusursuz sanıp,

– Tamam da Josephine de evinde otursaymış. Bunları hak etmiş bence. Babası en fazla ne yapmış olabilir ki?

diye kendilerince zekâ gösterisi yapabiliyorlar.

Onun Harvey'e kanması bir kaçıştı aslında. Babasından kaçmak için gitmişti Harvey'le. O adam, henüz bir çocukken taciz etmeye başlamıştı küçük Josephine'i. Herkes çocuğunu parka götürüp kumdan kale yapıp eğlenirken o, her türlü fırsatı kullanıyor; kızına alçakça dokunuyor ve her şeyden habersiz çocuğu, pis hisleri için onursuzca kullanıyordu. Ne acıdır ki babasının dokunuşlarını, saçlarını çekiştirmesini; sevgi sanıyordu küçük Josephine. Hatta onu annesinden daha çok seviyor ve henüz gerçek yüzünü bilmediği babasının kucağından hiç inmiyordu zavallı. Gel gör ki 13 – 14 yaşına geldiğinde bir gece yarısı; babası, annesini uyku ilacıyla uyutup öz kızının yatağına girerek onun saçlarını çekip tecavüz etmeye kalktığında şehvet ve şefkat arasındaki farkı öğrendi Josephine, yıkılmıştı. Bu, hiçbir depreme, hiçbir tsunamie, hiçbir faciaya, hiçbir yıkıma benzemiyordu lanet.

Çocuk yaştaki Josephine'in kafasındaki bütün değerler altüst olmuştu. Bir müddet hayal gördüğüne inanmak istese de bu tacizler devam edince bunun hayal olmadığını anladı. Birilerine anlatmaya kalktıysa da kimse inanmadı. Annesine ise bu durumu, onu üzmemek için hiçbir zaman anlatmadı.

Neredeyse bütün çocukluğunu, onu her gördüğünde ismiyle hitap eden ve asla kızım demeyen hatta,

– Gel bakalım Josephine.

diyerek fısıltıyla kucağına alıp taciz ederken de saçlarını çeken babası için,

– Keşke babam beni hiç tanımasa!..

diye dua ederek geçiren genç kız, evi terk etmeyi tercih etti. Böylece annesinin yaşayacağı acı, bu olayı duyduğunda yaşayacağından çok daha hafif kalacaktı. Ayrıca okulunun ilk yılında veya Harvey'den önce yaptığı plana göre doktor olunca annesini de yanına alacaktı ama olmadı, onun ömrü buna yetmedi. Hoş, yetseydi ne yapacaktı ki? Fakülteyi bırakmıştı ve bunu asla başaramazdı. Annesini çok özlemesine rağmen kızının bu hâlini, babasının ona yaptıklarını görmeden öldüğü için bazen mutlu bile oluyordu. Ne acı değil mi? Anneniz öldüğü için mutlu olmak, ne acı...

Annesini genç yaşta kaybeden Josephine, hep bir baba özlemi içerisinde oldu. Onu sevmek istiyordu ama bunu asla yapamıyordu. Defalarca denedi fakat ona her yaklaştığında babası bunu suistimal ediyordu. Sizin anlayacağınız, babası olacak adam karaktersizin tekiydi ve

genç kız onu her hatırladığında saçlarının dibi sızlıyordu çünkü bu adam rahatlariken hep kızının saçlarını çekiyordu.

Harvey'den kaçıp eve döndüğünde değişmeyen babasının tiksindirici tacizlerinin asla bitmeyeceğini anlayan genç kız, bu sefer evi sonsuza kadar terk etti.

Aslında Josephine'in başına gelenler, birçok kadının başına gelmişti ve hikâyesi çok da sıra dışı değildi. Yani o, ne ilkti ne de son. Gel gör ki başına daha nelerin geleceğinden bîhaberdi. Bilmediği bir şey daha vardı: Hayat, insanlara gözyaşı sunmazdı; insanlar gözyaşını satın alırdı hem de hiç fark etmeden.

Josephine'in gideceği çok yeri yoktu. Uzun zamandır görmediği teyzesinin kapısını çaldı. Onu gördüğüne çok sevinmese de evine kabul etti kadın. Genç kız farkındaydı bu durumun ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. En çok sevdiği çizgi film olan Heidi'yi düşündü. Heidi'nin dedesi de önce onu istememişti. Belki zaman içinde teyzesi ona ısınabilirdi. Gerçi şu an önemli olan tek şey, geceyi geçireceği bir yer bulmuş olmasıydı.

Akşam yemeğine oturdular. Teyzesinin kocası, Dawson da sofradaydı. Oldukça hoş bir sohbet ortamı vardı masada. Dawson, Josephine'in çekinerek yediğini fark edince kendi eliyle ikramlarda bulundu. İçten ve samimi bir şekilde bir ihtiyacının olup olmadığını sordu. Genç kız teşekkür ederek kabul etmediğini söylese de bir şirkette müdürlük yapan ve durumu da oldukça iyi olan Dawson, cebinden bir miktar para çıkarıp,

– Bunu benden harçlık olarak kabul et. İtiraz istemiyorum...

diyerek ona uzattı. Kız, biraz utansa da o anki ortam gereği parayı almaması ayıp olurdu. Saat epeyce ilerlemişti. Karı - koca yatak odasına gittiler. Josephine'e de içerideki odalardan birini hazırlamıştı teyzesi. Yattılar...

Gece boyunca ne yapacağını düşünen kız, babasının tacizinden kaçtığını söyleyemediği için durumunu tam da anlatamamıştı onlara. Gerçi annesinin ölümünden sonra babasıyla da görüşmüyorlar hatta genç kadını o adamın hasta ettiğini söylüyorlardı. Okulu bıraktığını ise zaten hiç söyleyemezdi.

Sabah erken kalktı Josephine. Kahvaltı hazırladı ve onları uyandırdı. Uzun zamandır tatmadığı bir kahvaltı keyfi yaşadı mutlu yuvada ve sonra okula geç kaldığını bahane ederek evden ayrıldı.

Teyzesi biraz ters davransa da eniştesi iyi davranıyordu ama o bir sığıntı gibi yaşamaktan hiç hoşlanmıyordu. Bir yol arayıp daha rahat edebileceği bir yer bulmalıydı lakin bu o öyle kolay olmayacaktı.

Bir ay kadar onlarla birlikte kaldı. Teyzesiyle mesafeli olsa da Dawson'la samimiydi. Yine kahvaltı hazırladığı bir pazar sabahı derin uykuda olan teyzesini uyandıramadı ve dünya iyisi eniştesiyle kahvaltı sofrasına oturdu. Kendisine gerçek bir baba şefkatiyle davranan ve babasından göremediği sevgiyi gösteren eniştesiyle olmaktan çok mutluydu. O kelimeyi söylemek zor gelse de ona "baba" diye hitap etmeyi defalarca geçirdi aklından ama teyzesinin vereceği tepkiden korktuğu için yapmadı bunu. Çocukları olmuyordu.

Teyzesi, bunu saygısızlık ve haddini aşan bir ima kabul edebilirdi. Gel gelelim Dawson'ın onu bu kadar sevmesinin sebebi de aslında çocuklarının olmamasıydı. Kaldı ki bu konudaki duygusallığı biraz da bundandı. Dawson, kendine yakışanı yaptı,

– Bak kızım. Benden hiçbir şeyini gizleme. Her şeyin farkındayım. Tamam, evden erken çıkıyorsun ama okula gittiğini zannetmiyorum. Bence sen okulu bıraktın, dürüstçe söyle. Belki sana bir faydam dokunur. Anlat bana...

dedi. Josephine, ona inanıyordu ve aradan bir ay geçmesine rağmen ondan sadece sevgi görüyordu. Biraz düşündü! Evet, bunu ona anlatmalıydı fakat anlatacaklarını teyzesinin duymaması gerekiyordu. O gerçekten de anlayışsız bir kadındı, yeğenini asla anlayamazdı.

Josephine, teyzesi duymasın diye Dawson'a biraz daha yaklaşıp biteni fısıltıyla anlatmaya başladı. Daha konuya girmemişti ki teyzesi odanın kapısında belirdi ve anlık bir bakışın ardından suratını asarak kapıyı çarpıp odasına geri döndü. Genç kız ne yapacağını bilemedi. Neden böyle bir şey olmuştu ki şimdi? Dawson, Josephine'e bu duruma aldırış etmemesini, teyzesinin gereksiz kıskanç biri olduğunu söyledi. Bir ara dışarıda buluşup detaylı konuşmak üzere sözleştiler. Josephine, ona her şeyi anlatacaktı ve okuluna geri dönmek için ondan yardım isteyecekti çünkü mevcut şartlar altında; Harvey için bıraktığına bin pişman olduğu okuluna dönemezdi. Kısacası birisi destek olmazsa o çocukluk hayalinden tamamıyla vazgeçmek zorunda kalacaktı.

Dawson kapıya yöneldi. Evden çıkmak üzereyken Josephine'e para uzattı, o istemese de zorla verdi ve,

– Ben baban sayılıırım kızım. Lütfen hiç çekinme!

dedi ve kızı yanağından öperek evi terk etti.

Her ne kadar da “baba” kelimesi onda nefret çağrışırsa, saçlarının dibini sızlatsa da gerçek bir baba profili, Dawson'inki gibi olmalıydı. Öte yandan onun bu paraya cidden ihtiyacı vardı. Parayı sayarken birden teyzesini fark etti. Bir hışımla Josephine'in yanına gelen kadın, genç kızın elindeki parayı çekerek aldı ve beklenmedik ithamlarda bulundu, hiç beklenmedik:

– Seni küçük sürtük! Geldiğinden beri her şeyin farkındayım, kocamı baştan çıkarmaya çalışıyorsun. Kahvaltı hazırlamalar, fısıldaşmalar falan; sen beni aptal mı sandın? Bir de kocamın parasını yiyorsun, terbiyesiz. Hemen eşyalarını topla ve terk et evimi. Bir daha da seni görmeyeyim buralarda.

Bu nasıl bir ithamdı? Josephine, ilk defa bir erkek tarafından suistimal edilmemişti fakat bu sefer de hiç beklemediği bir yerden haksızlığa uğramıştı, teyzesi...

Toplayacağı eşyası yoktu. Ceketini aldı ve dışarı çıktı. İş yerini bilmesede de bir yolunu bulup Dawson'a gitmeyi düşündü ama bu, durumu daha da kötü hâle getirebilirdi; vazgeçti.

Artık gideceği tek bir yer kalmıştı; o da fakülteden arkadaşısı olan Alexandra'ydı. Bu, daha önce nasıl aklına gelmemişti ki? Bir şekilde adresini buldu ve hemen oraya gitti. Josephine'i karşısında görünce çok mutlu

oldu Alexandra. Açıkçası, genç kız bu kadarını beklemiyordu. Onu içeri aldı ve uzun zamandır görmediği arkadaşına bir kahve yaptı Alexandra. Artık üçüncü sınıfta okuyan genç kız, başarılı bir öğrenci olan Josephine'in okuldan ayrılmasına çok üzölmüşüü. Uzun uzun hasret giderdiler...

Gece yarısına doğru, Alexandra'nın sevgilisi Martin geldi; o da okuldaki bütün erkekler gibi Josephine'i bilen ve gıptayla bakanlardandı. Onu evde görünce çok şaşırdı. Josephine'in yanında oturan Alexandra'ya bakınca az önce kusursuz olduğunu düşünödüğü sevgilisi için şimdi aynı şeyi düşünemedi, güneşin yanındaki mum ışığına benziyordu Alexandra. Martin omurgalı bir adamdı ve hiçbir cıvık hareketi de yoktu.

Sabah oldu. Alelacele bir kahvaltının ardından okula gitti iki sevgili. Josephine, sığıntı gibi olmamak için evi temizlemeye karar verdi. Bir işe yaramalıydı ki kalmak için yüzü olsun. Burada kalmak istiyordu çünkü Alexandra, onun okulu bıraktığını biliyordu. Rol yapması gerekmiyordu.

Akşama doğru, "adam gibi adam" ifadesinin tam karşılığı olan Martin ve Alexandra eve birlikte geldi. Dar-madağın olan evin tamamıyla temizlenip toparlandığını görünce çok sevindi ve teşekkür ettiler genç kıza...

Keyiflerine diyecek yoktu. Alexandra, sürpriz yaparak ortak arkadaşlarını çağırıyordu. Bazıları kıskançlığından gelip kızı aşağılamaya çalışırken bazıları da, sevgiliyle gelip onu kıskandırmayı deniyordu ama Josephine

çamura düşen altın misaliydi ve böyle kaygıları yoktu. İleri giden olursa da Martin, onu kardeşi gibi koruyordu.

Evinde kaldığı arkadaşları onu çok sevseler, zaman zaman dışarı çıkıp birlikte eğlenseler de Josephine huzursuzdu. Herhangi bir katkısı olmadan birilerinin yanında yaşamak onun için çok zordu ama elinden de bir şey gelmiyordu. Aslında böyle düşünmesi için bir sebep yoktu çünkü fazla mutluydu. Ayrıca da kardeşi gibi sevdiği Martin'in yanında güvendeydi fakat içinden bir ses, onu bir türlü rahat bırakmıyordu.

Dışarı çıktıkları bir akşam, Martin ve Alexandra, bileklerine birer “sonsuz aşk” dövmesi yaptırdılar. Bir tane de ona ısmarladılar. Aslında “dövme ısmarlamak” her tarafı dövmeyle dolu Martin'in buluşuydu. Vücudunda çizik dahi olmayan Josephine,

– Benim sevdiğim kimse yok!

dese de onlar ısrar edince birden heyecanlandı genç kız ve gülerek,

– Peki, yapalım; kozmos belki hâlime acır da bana düzgün birini yollar.

dedi. Bir kitapta okumuştı genç kız bunu ve Kozmos’a sinyal göndermek de hiç fena bir fikir değildi.

Derken onların yanında geçirdiği üç haftanın sonunda, bir akşamüstü; Martin’le Alexandra’yı mutfakta konuşurken duydu. Başta onu büyük bir heyecanla karşılayan Alexandra, Martin’e fısıltıyla bir şeyler anlatıyordu ve galiba bunu her gün yapıyordu:

- Üff ama ben çok sıkıldım aşkım. Bu gitmeyecek galiba... Hayır, bir şey de söyleyemiyorum ama gerçekten sinir oluyorum artık. Rahatımızı bozdu yaa... Başka arkadaşı mı yok? Gitsin biraz da onlarda kalsın.

Martin, rahatsız olmuyordu hatta onun gitmesini de hiç istemiyordu. Eve bir neşe, bir renk gelmişti Josephine’le birlikte. Ayrıca vicdanlı biriydi Martin:

- Aşkım, yediği bir tabak yemek; koca ev, hepimize yeter... Hem iş bulunca çıkıp gidecek! Kalsın bence. Büyütme bu kadar! Üstelik göze batmamak için hizmetçi gibi senin bütün dağınıklığını da o topluyor...

Bunları duyan Josephine, orada kalamazdı artık. Sessizce ayakkabılarını giydi, kapıyı usulca kapatarak o evi de sonsuza kadar terk etti. Martin’in iyilikseverliği de kâr etmemişti. Kapanan kapının sesini duyan genç adam, hiç olmazsa birkaç dolar para vermek için hızla evden çıkan kızın peşinden koşsa da bulamadı onu.

Aslında kapıyı çekip kilit sesini duyduğu anda pişman oldu bu fevri davranışından ama artık geri de dönmeydi Josephine. Biraz daha mı sabretseydi acaba? Fakat onurlu bir kızdı o, bunu asla yapamazdı!

Onu bu hâle getirenlere söverek yürüyordu bitmek bilmeyen yollarda. Dedim ya, yürümek onun kaçışydı bir nevi. Otobüs beklemek için bile durmuyordu. Bir sağa, bir sola yürüyerek otobüs gelinceye kadar oyalanıyor ve en önce inmek için en son o biniyordu. Evet, güzel bir kızdı Josephine, çok güzel. Nereye gideceğini bilmeyen güzel bir kız. Güzel kızlarla ne yapılırdı? Josephine’in

penceresinden bakıldığında erkekler bir tek bunu bilmiyorlardı işte ya da bir tek bunu biliyorlardı: Güzel kızlarla sohbet edilmez, bir şey paylaşılmaz. Onlara karşılık beklemeden yardım edilmez, dost veya arkadaş olunmaz; onlarla sadece yatılır.

Harvey'den ayrılan, bir daha da eve dönmeyecek olan, Alexandra'yla yollarını ayıran, ayrıca gideceği tek yerle, teyzesiyle de bağlarını sonsuza kadar koparan, Josephine; yaşantısını sokaklarda sürdürmeyecekti elbette. Çok defa bir işe girip çalışmayı denedi ama hiçbir yerde uzun kalamadı. Bazen işyerinin sahibi, bazen bir çalışma arkadaşı, bazen de o işyerine gelen bir müşteri musallat oldu. Onu asla rahat bırakmadılar lanet. Daha kötüsü; istediğini alamayanlar, iftira ediyor, bir de lekeliyorlardı genç kızı. Bazıları da bu iftirayı gerçek sanıp daha stratejik davranarak onu başka şekilde ele geçirmeye çalışıyordu söz gelimi. İşte bütün bunların farkında olan Josephine için hayat hiç adil değildi, çaresizdi ve buna katlanmak zorundaydı. Ya kaderine razı olacak ya da bir gün her şeyin değişeceğine olan inancına tutunacaktı. Hayat devam ediyordu ve kim bilir belki de her şey daha yeni başlıyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayatının en zor dönemindeydi Josephine ve bu sefer gerçekten de bir iş bulmak zorundaydı. Güzel olmasını avantaja çevirecek bir fikir geldi aklına: Oyuncu olmak.

– Herkes aynı değildir, mutlaka düzgün insanlar da vardır.

diye düşündü ve ona kartını verip,

– Çok güzelsin, kesinlikle oyuncu olmalısın; ben yönetmenim.

veya

– Çok güzel ağlıyorsun, sen kesinlikle tiyatro yapmalısın; ben tiyatro hocasıyım.

diyenlere değil, birkaç kast ajansına başvurdu ancak hiçbir şey değişmedi. Rol falan gelmiyordu ama her rol fikrinin arkasından mutlaka ahlaksız bir teklif geliyordu ve bu asla sekmiyordu.

Bıkmış usanmıştı. Hele de son yaşadığı şu pansiyon olayından sonra hepten cinnet noktasına gelmişti Josephine. Bir şeyler yapmalı ve güzelliğinden, çekiciliğinden hatta kadınlığından kurtulmalıydı.

Okulun kıyafet balosunda maske taktığı hâlde gözleriyle kendini ele veren Josephine, bunun kolay olmayacağını biliyordu. Aslında intihar etmeyi de düşündüğü çok olmuştu lakin buna cesareti yoktu. Sıradanlaşmak için koyu renkli lens takmışlığı bile vardı lise yıllarında ama olmuyordu, onun gözleri değil bakışı sorundu. Esasında herkes gibi normal bakıyordu ancak baktığı yerde kim varsa eriyordu. Yani arkasına saklandığı bütün ağaçlar ondan küçüktü ve bu saklambaçta kaybeden hep o oluyordu. Bütün bunlardan kurtulmak ve ona bakanların dikkatini başka yere yönlendirerek gözlerinin etkisini yok etmek üzere aklına; kendince dâhiyane, bence çok kötü bir fikir geldi. Bir gece yarısı, girdiği marketten satın aldığı ucuz bir jiletle yüzünün sağ tarafını paramparça etti. Kanlar içinde yerde yatan Josephine, kendini tamamen bırakmıştı. Ölmek falan da umurunda değildi ama ölmedi. Bereket versin, evi yoktu da bu işi sokakta yapmıştı. Etraftakiler onu hastaneye zor yetiştirdi. Doktorların dediğine göre eğer biraz daha geç kalsaymış, kan kaybından ölebilirmiş.

Yüzüne bilmem kaç dikiş atılan genç kız, bir gece sonra nihayet kendine gelmişti ancak şimdi de başka bir detayla uğraşması gerekiyordu, polisler. Taburcu edildikten sonra polis merkezine götürerek hesaba çektikleri Josephine'e sordukları şeyler sinir bozucuydu:

- Bunu kim yaptı?
- En son görüştüğünüz arkadaşınız kimdi?
- Sizi tehdit eden biri var mı?

Polisler haklıydı zira hiçbir insan kendine böyle bir kötülük yapmazdı. Olayın gerçekleştiği yerdeki kamera görüntüleri de gelince bu deliliği genç kızın yaptığına ikna oldu polisler fakat şimdi de akıl hastalığı teşhisiyle hastaneye yatırılması gündeme geldi. Josephine hızlı davrandı,

- Kendimi çirkinleştirmek için yaptım. Güzelliğimden kurtulmaya çalıştım...

diyerek onları haklı çıkarmak yerine, bunu bir cinnet anında yaptığını söyleyip durumu kabul etti ve böylece kendini kurtarmış oldu.

Onu tanıyanlar için fazla tutarlı ve akıllı bir kadındı. Derinlemesine konuşunca tutanaklar hazırlandı ve normal olduğu anlaşılan Josephine, sorgusu bittikten sonra serbest bırakıldı.

Polislerden biri, evine bırakmak üzere genç kızını arabasına aldı. Gidecek yeri olmadığını öğrenince onu,

geceyi geçirmek üzere kendi evine götürdü. Evet, tam da tahmin ettiğiniz gibi oldu. Gecenin ortasında, kızı teskin etmek bahanesiyle yanına yaklaştı,

– Ne kadar güzel bir tenin var, yazık değil mi tatlım; neden kendine bu kötülüğü yaptın bebeğim?

dedi ve onunla birlikte olmaya yeltendi o polis bozuntusu da ama artık yüzünden, gözünden hatta neredeyse hayatından vazgeçme seviyesine gelen kızın, az sonra çılgılık atacakmış gibi görünen tavrından korktu ve kendini frenledi. Gerçekten de bir psikopat gibi davranıyordu Josephine. Birden kendini farklı bir şekilde güçlü hissetti hem de hiç olmadığı kadar güçlü! Bu, harika bir şeydi; sakın ve nazik davranmamak onu rahatlatmıştı. Kimseye söz geçiremeyen ve her zaman ezilen bir mahkûmun, avluda sesini yükselterek herkese meydan okuyup kendini fark ettirmesinin ardından rahatladığı gibi rahatlamıştı.

O gece hiç tedirgin olmadan uyudu evde ve terk etmedi de orayı. Zaten polis de bu hâlini görünce korktu, ona rüşvet olarak kalacağı odanın anahtarını vererek olası bir rezilliğin önüne geçti. Bir polisin böyle bir şeye yeltenmesi tabii ki düşünülemezdi belki de bu, milyonda bir olabilecek bir şeydi ve o da yine Josephine'e denk gelmişti.

Genç kız, her şeye rağmen bir türlü kurtulamıyordu beladan. Bir dairenin etrafında koşan ve hiç yol alamayan atlet gibiydi âdeta. Neyse zaman sonra yüzündeki sargıdan kurtuldu. Gel gör ki yüzündeki izlerden asla

kurtulamayacaktı. Karşılaştığı insanlar şimdi de onun yüzündeki bu derin çizgilerin anlamını soruyordu. İş aramaya gittiği yerlerde hep onun yüzünün hikâyesini konuşuyorlardı. Josephine de anlatıyordu. Ah, keşke anlatmasaydı. Doğrusu bazen iyi insanlara da denk geliyordu ama onlara anlatınca da bu sefer bambaşka şeyler oluyordu. Söz gelimi biri, onu işe alacaksa şöyle sorguluyordu:

- Bunu neden yaptın?
- Psikopat mısın?
- Kendine zarar veriyorsan bize neler yaparsın?

Böyle olunca artık iş bulma ihtimali de kalmamıştı. Onu kandıranlar şöyle dursun iyi niyetli insanlar da yoldan çıkmıştı. Hikâyesini anlattığı erkekler,

- E, herkesle yattığına göre benimle de yatar mutlaka.

diye düşünüyor ve Josephine’i daha da ilginç bulup onunla birlikte olmak istiyorlardı. Gittiği yerlerde gerginlik çıkarmıyordu çünkü bir işe ihtiyacı vardı. Derken bir gün söylem değiştirdi ve yüzündeki çizgileri soran birine,

- Trafik kazasında oldu.

diye anlattı. Aldığı cevap inanılmazdı:

- İyi de ben öyle duymadım. Sen jiletle yapmışsın bunu!

Dar bir çevrede yaşıyordu Josephine ve her yere iş başvurusu yapan biri olarak değil, “yüzü yaralı kız” olarak tanındığı için oluyordu böyle şeyler.

Gerçekten de delirmek üzereydi. Belki faydası olur düşüncesiyle ilk muayenelerini ücretsiz yapan bir psikiyatra gitti. Başına gelenleri anlattı. Psikiyatr, gayet güzel dinledi genç kızı.

– Seni çok sevdim. Senden para almayacağım. Haftada iki defa gel bana!

dedi. Josephine, paraya hiç değer vermeyen bu uzmanın dediğini yaparak travmadan kurtulmayı umuyordu ancak psikiyatr, birkaç seans sonra,

– Kurtulmak istiyorsanız kaçmayın, aksine bunun üzerine gidin! Cinselliği bir tabu olmaktan çıkarın ve bunu bizzat siz isteyin!

derken aslında “Acılar üstünüze yürüyorsa siz de acımasızca onun üstüne koşun.” gibi bir şeyler söylemiyordu. Aksine onunla yatarak tabusunu yok etmeyi teklif edecek kadar aşağılara iniyordu. Bu, bardağı taşıran son damla oldu. Masadaki vazoyu eline alarak adamın kafasına fırlattı. Duvardaki tabloları yırttı. Çığlık atarak üstüne yürüdüğü adamın gözlüğü alıp yere atarak üstünde tepindi... Suçlu olduğunu bilen ve Lincoln Anıtı gibi koltuğuna yapışan psikiyatr; sessizce onun gitmesini bekledi. Tek kelime dahi edemedi. Bırakın dava açmayı, hiç gitmeyeceğini ve susmayacağını düşündüğü Josephine ardından derin bir nefes aldı ve uzunca bir süre kendine gelmedi.

Aslında Josephine, utanınca kızaranlardandı ama bu olaydan sonra her şey değişti; o artık utanınca kızarmayacak, kızarınca utanacaktı. Pervasız biri olacaktı yani.

Gerçekten de o saf kadından eser kalmamıştı. Kozmos da bir işe yaramamıştı ve genç kız kaba biri olup çıkmıştı. Hele de kendini korumak için geliştirdiği yöntem şaşkınlık uyandırıyordu. Yok, öyle kırıp dökmeli bir şey yapmadı. Çılgılığın gücünü fark etti. Şarlatan psikiyatrin odasındaki cinneti sırasında, erkeklerin en çok korktuğu şeyin çılgılık olduğunu deneyimlemişti. Bu onun en büyük silahı olacaktı.

Artık ona kimse hiçbir şey yapamıyordu çünkü birisi yaklaşıncı alabildiğine yüksek bir sesle hem de avazı çıktığı kadar bağıyor ve o kişi gidinceye kadar da asla susmuyordu. Bu taktik, öyle böyle değil; bayağı işe yaramıştı ancak etrafında da hiç kimse kalmamıştı.

O güne kadar Josephine'in başına gelen şeyler, hep kibarlığından ve kadınlığından kaynaklanıyordu. Hiç kimseye hiçbir şey söyleyemeyecek, kimsenin de başına bela olmayacak bir mizacı vardı. Gel gör ki şimdi işler değişmişti ve o artık bir psikopat gibi yaşamaya karar vermişti. Bu, hakikaten de erkeklerin ürktüğü bir kadın tipi idi. Kimse başına böyle bir bela almak istemezdi. Az önce,

– İnsanlar, kendilerini dahi düşünmeyecek kadar bencil olabiliyorlarmış.

demiştim ya! Bunun sorumlusu meğer Josephine'miş. İnsanlara güler yüz gösteren, kimseyi incitmeyen, herkese

kibar davranan genç kız; kendini değiştirince her şey değişti birden. Ne yazık ki ancak böyle başardı. Artık asık suratlı, hırçın, itici ve tehlikeli bir kız olmuştu Josephine.

Hemen hemen her gece polis merkezinde sorgulansa da artık polislerin de korktuğu bir kadın olmuştu Josephine. Böyle davranmasının riski de vardı elbette. Mesela akıl hastanesine gönderildiği zamanlar oluyordu ancak yapılan bütün testlerden normal çıkınca taburcu ediliyor ve her seferinde de hayatına kaldığı yerden devam ediyordu. Yeme içme olayına gelince her gece gittiği polis merkezinde doyuruyordu karnını. O kadar alışmıştı ki çoğu zaman hiç sebep yokken sadece acıktığı için bağılıyor, dakikalarca ağlıyordu; polisler gelip almadan da asla susmuyordu. Zaten bir yalan, gözyaşıyla sulanınca da gerçek oluyordu. E, böyle olunca da geceyi polis merkezinde ve huzur içinde geçiriyordu. İnsan Hakları Bildirgesi'ne göre bir insanın suçlu olduğu, mahkemece karara bağlanmadığı sürece asgari konforuna müdahale edilemezdi. Bu amaçla da artık hükümetler, polis merkezlerini beş yıldızlı otel ayarına getirmişlerdi. Yani sizin anlayacağınız; gözetim altında tutulan Josephine, nefis bir akşam yemeğinin ardından aldığı sıcak duşun ertesinde bir de kaloriferli bir ortamda kalıyor ve keyifli bir uyku çekiyordu. Tamam, belki günde üç öğün yemek yemiyordu ama en azından her gün muhakkak mükellef bir akşam yemeği yiyordu.

Epey bir süre sonra bu konforu ve rahatlığı suistimal ettiği anlaşıldı ancak bir kereliğine evinde kaldığı polis memuru,

kendisini ele vermesinden korktuğu için ondan yana davrandı ve onun oyun oynamasına bir müddet daha yardım etti. Bir gün Emniyet Müdürü Anderson, bu olaya el koydu ve konuşmak için onu odasına çağırdı. Genç kız, her şeyi anlattı ama yüzünü jiletle parçaladığı o gece, evinde onu taciz eden polis memurunu ifşa etmedi. Kim bilir kaç kadın neler yaşıyordu da içine atıyordu olanları hep. O da içine attı. Olan olmuştu ve o polis memuru böyle bir şeye tekrar cesaret edemeyecek kadar korkmuştu zira genç kız, Bay Anderson'la dost olmuştu.

Anderson, hiç kimseye benzemiyor ve Josephine'e kol kanat geriyordu. Her gün polis merkezine getirilen kızı dinliyor ve ona akıl veriyordu fakat Josephine bir türlü uslanmıyordu. Elbette emniyet müdürü, bunun bir taktik olduğunu anlıyordu ama anlamazlıktan geliyordu. Genç kız da bunun farkındaydı ve bu işin böyle gitmeyeceğini de biliyordu.

Kusursuz bir kanun adamı olan Anderson, bir daha da aşırılık yapıp polis merkezine gelmemesi konusunda ondan söz aldı ve ona hayatında hiç görmediği muhteşem bir şey yaptı. Bir daha bağırmaması ve huzurlu bir şekilde yaşaması için onu kurumsal bir yerde işe yerleştirdi ve valiliğin imkânlarıyla da oldukça güzel bir ev tuttu.

Josephine'in şansı dönmüştü galiba ki o artık bir işte çalışmakla kalmayacak bir de kendine ait bir evde yaşayacaktı. Anderson, bununla da yetinmedi. Tekrar aşırılık yapıp geri gelmemesi, kimseyle dalaşmaması için çalışacağı yerdeki insanlara; adamlarıyla haber gönderdi:

- Josephine, emniyet müdürümüz Bay Anderson'ın yakın akrabasıdır, aman dikkatli olun ve titiz davranın. Müdürümüz bu konuda çok hassas. İşini iyi yapamazsa kendisine hiçbir şey söylemeyin. Doğrudan bize bildirin. Biz, müdürümüze söyleriz o da gerekeni yapar.

Çok uzun zamandır aradığı işi ve evi böylece bulmuş oldu Josephine. Çalıştığı yer devasa bir fastfood zincirinin fabrikasıydı. 5000 kişinin çalıştığı bu fazlaca hijyenik ortamda onun yapacağı tek şey, hamburger paketlemekten ibaretti. Bunu da zaten çok iyi yapıyordu. Evine gelince evi de iki odalı fazla şirin bir evdi. Sıcak suyu da vardı üstelik. Aldığı maaş, ekmek kırıntılarına dahi razı olan, sigaradan başka kötü alışkanlığı olmayan genç kıza fazla bile geliyordu. Çok yoruluyordu, her günü bir diğerinin aynısıydı ama o çok mutluydu. Yaşadıkları aklına gelince ömür boyu bu şekilde yaşama fikri bile makuldü onun için ve Josephine asla nankör biri olmamıştı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Josephine'in hayatı normale dönmüştü artık. Eviyle işi arasında biraz mesafe vardı ama bu da sorun değildi. Şirketin servis aracıyla gidip geliyordu işe. Kimseyle muhatap olmuyordu, düzenini oturtmuştu. Kısacası her şey yolundaydı. Taa ki servis aracı kaza yapıncaya kadar.

O kazada, biri ağır olmak üzere beş kişi yaralanmıştı. Bereket versin ki Josephine arkada oturuyordu da kafasına aldığı hafif darbe sonucunda sadece bayılmıştı. Görünürde ciddi bir sorunu yok gibiydi. Birkaç ufak sıyrık dışında pek bir şeyi yoktu genç kızın. Yine de kurumsal bir şirket olan iş yeri, üstelik de emniyet müdürünün bu ağır emanetini, birtakım tetkikler yapılmak üzere tam donanımlı bir hastaneye kaldırdı.

Doktorlar, hastanenin acil bölümünde yapılan ilk inceleme ve testlerden sonra pek bir sıkıntı görmediler ama yine de riske girmediler. Hastane neredeyse tamamen dolu olmasına rağmen onu uygun bir odaya aldılar.

Zorunlu olarak her hastaya IQ testi de yapılan hastanenin daha girişinde bile fazlaca yorulan Josephine'in beyininde mikro bir kanama olabileceğinden şüphe ettiler. Bir müddet hastanede kalacak ve gözetim altında tutulacaktı. Genç kızın hoşuna gitti bu zira çalıştığı iş yerinde çok yoruluyordu ve bir dinlenme fırsatı bulmuştu.

Burası bölgenin en iyi beyin araştırma hastanesiydi. Ayrıca bir üniversite hastanesi de olan Clarson Hospital, başarılı çalışmalarıyla dikkat çekiyordu. Josephine'in 9. kattaki odası, oldukça keyifli bir yaşam alanı sunuyordu ona.

İlk gecesi idi. Uyku tutmadı. Geniş ve fazlaca konforlu olan odasından deniz tarafındaki kapıyı açtı ve yağmur manzaralı terasa çıktı. Bahar kokan muhteşem bir gece onu karşıladı. Bulutlardan ay ve yağmur birlikte sızıyordu.

– Burada yaşayabilirim.

diyerek izledi yağmuru. Birkaç ay önce yaşadıklarıyla içinde bulunduğu bu ortamı karşılaştırdı ne hastanede olduğu umurundaydı ne de başına aldığı darbe. Keyifle tüttürdü sigarasını yüzüne hafifçe esen yağmura karşı.

Yıllardır koşarcasına yürümeye alıştığı için biraz yürümek, ona iyi gelecekti. Her ne kadar doktoru, fazla

hareket etmemesi gerektiğini söylemiş olsa da odada çok sıkılmıştı ve bunu yapacaktı.

Odasının koridora açılan kapısını usulca araladı. Görünürlerde kimse yoktu. Burası bir hastanede olması gerekenden daha loş ve fazlaça sessiz bir koridordu. Hastanenin geneline hâkim olan soğuk mermer konsepti burada yoktu aksine yerler ve duvarlar ahşapla kaplanmıştı. Kendini ayrıcalıklı hissetti çünkü odası da bir hastane odasına benzemiyordu. Besbelli çalıştığı şirket, onun için VIP odalardan birini tutmuştu. Bunda emniyet müdürünün de katkısı vardı şüphesiz. O an, ona iyi davranan eniştesi Dawson ve babacan polis Anderson geldi gözünün önüne. İyi insanlardı gerçekten de. Hayatında az da olsa böyle insanların olması, baba sevgisini hiç tatmayan Josephine'i duygulandırdı. İçinden "baba" kelimesini geçiriyor ama bunu asla söyleyemiyordu. Oysa ne muazzam bir kelimeydi bu fakat olmuyordu; "baba", Josephine'in en büyük boşluğuydu.

Nöbetçi hemşire bankosunda oturan görevliye gülümsemi ve kendini, açıklama yapmak zorunda hissetti:

– Çok sıkıldım da biraz yürümek istedim.

Başıyla, bu talebi kabul eden hemşire onu rahatlatmış. En azından doktor,

– Neden dışarı çıktın?

derse izin aldığını söyleyebilirdi.

Koridorda yürümeye başlayan Josephine, yaşadıklarını düşünmeyi bırakmak istese de bunu başaramıyordu. Yüzünü buruşturdu. Eğer Harvey'le tanışmasaydı belki de birkaç yıl sonra bu hastanede doktor kimliğiyle çalışıyor olacaktı. Sonuçta o, bir zamanlar tıp öğrencisiydi ve en büyük hayali, doktor olmaktı; çocuk doktoru... Bu düşüncelere dalmış yürürken fazla sessiz koridorun tenhalığı biraz ürkütücü geldi ona. Buranın bir beyin hastanesi olduğunu biliyordu ve kafasına darbe alan ya da beyninde sorunu olan insanlara yürümeleri pek önerilmezdi. Bu durum, dediğim gibi bir yerde onun için iyi bir dinlenme fırsatıydı, yalnızlığın tadını çıkarmak keyifli olacaktı. Ağır ağır yürümeye devam etti.

Birazdan koridorun öteki ucundan bir adam belirdi. Çok hızlı sayılmayan adımlarla elindeki kâğıda bakarak volta atıyordu uzun koridorda. Üzerindeki pijamalardan onun da bir hasta olduğunu anladı genç kız. Silik bir adamdı. Bulunduğu ortamda başka birileri daha olsaydı onu fark etmesi mümkün olmayacaktı. Az önceki duygusallığından kurtulamamıştı. Kim bilir ne sıkıntısı vardı başı önünde yürüyen bu pijamalının?

Josephine, koridora ilk çıkan olduğu için ev sahibi havasında yürümeye devam ediyordu ama yüzünde de hafif bir gülümseme vardı. Sonuçta hasta bir insan için tebessümden daha büyük bir ilaç olamazdı. Birbirlerine birkaç adım kala, hiç tanımadığı bu bey, kızın yüzüne kilitlenerek ona doğru yürümeye başladı. Bu son derece normaldi çünkü insan böyle ortamlarda birilerine selam vererek sohbet etmek isteyebilirdi. Fakat biraz daha

yaklaşınca beklenmedik ve fazlaca rahatsız eden bir şey oldu. Adam Josephine'in tam karşısında durdu ve hayretle yüzüne baktı. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ön yargılı davranmadı Josephine. "Belki bir yardıma ihtiyacı vardır." diye düşündü, kibardı.

– Buyurun, sizi dinliyorum.

anlamına gelen bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve cevap bekledi ama adam, hiçbir şey söylemedi. Elindeki kâğıda tekrar gömülecek gibi oldu fakat bunu yapmadı, kızın yüzüne tekrar baktı. Adam o kadar dalmıştı ki elindeki kâğıt yere düştü. Genç kız, o anda adamın ne maksatla baktığını anladı. Uzun zaman sonra birine gülümsediği için pişmandı yine. Bu tip tepkilere zaten alışıktı hele de yüzündeki izlerden sonra ona bakmak âdeta modaydı fakat uzun zamandır, emniyet müdürü Anderson'ın talimatıyla onunla kimse ilgilenmiyordu. Josephine, yaşadığı bu bakışma seremonisinden iyice rahatsız oldu çünkü adam, gerçekten de olması gerekenden daha dikkatli bakıyordu. Ne tür bir sapıktı bu? Josephine, her birinden ayrı ayrı nefret ettiği bu erkeklerden biriyle nicedir göz göze gelmemişti. Eski-den olsa başını önüne eğer giderdi ama yeni geliştirdiği karakter, refleks olarak ona bağırmasını emrediyordu. Bay Anderson'a verdiği sözü hatırlayınca bundan vazgeçti. Neticede hastanedeydiler ve kırklı yaşlardaki bu yabancı, Josephine'e bir şey yapacak durumda değildi. Bir de herkesin hasta olarak bulunduğu bir yerde bağırarak insanları uyandırması hiç de hoş olmazdı. Josephine, adamın üzerine yürümek yerine kadınca bir

tepkiyle bir adım geri çekildi fakat adam rahatsız eder bir üslûpla kıza iki adım daha yaklaştı ve sağ elini onun sol yanağına değdirip sakince yüzünü okşadı. Şaşkınlık içerisindeki Josephine, tepki veremedi ancak adamın vazgeçeceği de yoktu. Abartıp,

– Sadece sarılıp uyuyalım mı?

dedi kızın gözlerine bakarak. Bu olamazdı, bu “Yok artık!”tı, bu edepsizlikti, bu ne cüretti? Yüzü bir anda kireç gibi bembeyaz olan Josephine adamın elini tutup sert bir şekilde ileri doğru itti ve,

– Ne münasebet? Sen bana ne dediğinin farkında mısın edepsiz herif? Defol git başımdan.

diye fısıltıyla bağırdı. Sesi kısıktı ama kelimeleri çığlık atıyordu ve Josephine’in burun kanatları kalkıp iniyordu. Bu adam, o güne kadar gördüğü hiçbir erkeğe benzemeyecek kadar pervasızdı çünkü. Diğerleri en azından bir kurguyla yapıyordu yapacağını. Bu ise aksine alenen söylüyordu yapacaklarını.

Bakın, “Eğer herkesin zamanla uzmanlaştığı bir alan varsa Josephine’inki kesinlikle, güzel bir kadına yürüyen erkeklerin yalanlarını anlamaktı.” desem inanın abartmış olmam. Gerçekten de bunun her çeşidini görmüştü ya da en azından duymuştu.

– Seni asla bırakmayacağım.

diyenlerin bir hafta geçmeden defolup gittiğini görmüştü mesela.

– Telefonum sessizdeydi.

diyerek öteki kızla fingirdeşeni de biliyordu.

– Beni sakın bırakma!

diye yalvaranların, El Nino Kasırgası gibi esip geçtiğine de şahit olmuştu çok defa.

– Sensiz yaşayamam, sensiz nefes alamam!

– Bu gece bende kal; film izler, patlamış mısır yeriz.

diyenlerin, işlerini bitirdikten veya iş ciddiye bindikten sonra buhar olduklarını görmesini hiç saymıyorum bile.

Sizin anlayacağınız o; bazılarını kendinden, bazılarını da arkadaşlarından öğrendiği her türlü “erkek yalanı”nı ezberden biliyordu. Şimdi biri geçmiş karşısına bu yalanların en klişesi olan,

– Sadece sarılıp uyuyacağız!

repliğiyle yürüyordu Josephine’e. Bu cümleyi defalarca duymuş, bazılarına da inanma gafletinde bulunmuştu. Gerçi bunu duymayan kadın yok denecek kadardı. Daha ilginç, bunu duyup içinden ya da dışından,

– Hı hı, tabii tabii...

demeyen kadın da yok denecek kadar azdı ama erkekler bunu ısrarla kullanmaktan geri kalmadı.

Josephine, duyduğu her yalandan sonra o güne kadar duyduğu bütün yalanları bir film şeridi gibi gözünün önünden geçiriyordu ama bu sefer işin rengi başkaydı.

Hastanede olmasalar bu pervasız adama en kuvvetlinden bir tokat atacak ya da yine yaygara koparacaktı ama yapamıyordu çünkü loş koridorda sadece ikisi ve bir de devasa bir ölüm sessizliği vardı lanet.

Genç kız, bu olanı hele de yüzüne dokunmasını hazmedemiyordu. Sert çıkararak geri püskürttü adamı. Gözlerinin önünden anda geçen film şeridinin ardından, iyice öfkelenmişti. Adama yaklaşp fısıltıyla,

– Sen beni ne sanıyorsun aptal? Defol küstah!

dedi. Pijamalı adam, ürkek ama sakın bir şekilde;

– Tamam, çok özür dilerim fakat ben gerçekten de kötü bir şey söylemedim. “Sadece sarılıp uyuyalım.” dedim. Neden öfkelendin bu kadar? Kim bilir, belki pijamamı da sen çıkarırsın!..

dedi ve yere düşürdüğü kâğıdı alıp arkasını dönerek her şey çok normalmiş gibi koridorda yürümeye devam etti. “Pijamamı çıkarırsın!” ne demekti? Josephine, öfkesine engel olamıyordu. Adamın peşinden gidiyordu fakat o, oralı dahi olmuyordu. Elindeki kâğıda gömülmüş yürüyordu. Dahası; timsahınkilere benzer yaşlar döküyordu sıkıca tuttuğu kâğıda ve bir çocuk gibi içini çekerek ağlıyordu. Bu alçak, tam bir tiyatrocuydu. Hiçbir kadın,

– Pijamamı sen çıkar!

dese bile ağlayan birine dayanamazdı ama genç kız, bu aşamayı çoktan geçmişti. Bunun hesabını tabii ki soracaktı fakat öncesinde sakinleşmek ve Bay Anderson’a

verdiği sözü tutarak kimseye bağırmamak için odasına gidip televizyonu açtı. Dövmesine bakarak,

– Biz ne istiyoruz, sen bize neler gönderiyorsun?

diyerek Kozmos’a küfretti. O kadar sinirlenmişti ki onu televizyon da tutmadı. Kendi kendine söylendi:

– Kendini ne sanıyor? Bunu bana nasıl der? Sen dur! Ben göstereceğim sana sarılmayı, pijamayı!

Çok uzun zamandır tırnaklarını yemeyi bırakmıştı ama adamın sözleri onu o kadar rahatsız etmişti ki tekrar yemeye başladı tırnaklarını. Koridordaki sessizliğin sebebi de belki bu adamdı. Öyle ya! Koca hastanede dışarı çıkan tek kişi bile yoktu, neden? Tabii ki bu sapık yüzünden! Josephine’den başka ve herkesin kapısı kapalıydı. Bir ara aklı o kadar karıştı ki,

– Ortalarda kimse görünmediğine göre burası yoğun bakım ünitesi olabilir mi?

diye de düşündü. Odasındaki geniş banyoya gitti ve alnındaki bandı açarak yarasına baktı. Tırnak izi kadar masum bir sıyrıktı alnındaki ve yoğun bakımlık bir durumu yoktu... Tekrar koltuğa oturdu fakat sakinleşemiyordu çünkü pijamalarının çok hafifçe duyulan terlik sesi kapısının altından içeri sızıp kulaklarına geliyor ve onu iyice sinirlendiriyordu. Derken uyuyakaldı genç kız.

Sabah beşe doğru bir baş ağrısıyla uyandı, hemşireyi çağırdı. Hemşire, ona ağrı kesici bir iğne vurdu, tekrar işine döndü. Terlik sesi, Çin işkencesi gibi aralıksız

devam ediyordu. İyi de bu adam neden uyumuyordu? Josephine, hayatının son bir yılını terk edildiği sokaklarda; kâh üşümesin diye yürüyerek, kâh bir şeylerden kaçmak için koşarak geçirmişti. Bir odada hapsolmuşçasına oturmaktan rahatsız oluyordu ama dışarı da çıkamıyordu. Sıkıntıdan patlamak üzereydi. Neden sonra dışarı çıktı ve tanımadığı bu adamın dolaştığı koridorda yeniden gezinmeye başladı. Adam, bu kez de Josephine hiç yokmuş gibi davranıyordu. Bildiğin, bakmıyordu. Sadece gölgeleri birbirine değiyordu o kadar. Pijamalı küstah, ısrarla yanından ayırmadığı o kâğıda bakıyordu. Genç kız, o zaman bunun ne olduğunu anlamamıştı fakat yanından geçerken gizlice baktığında bunun bir rapor olduğunu fark etti. Kendi kendine,

– Rapora bakmayı bırakıp bana bir şey söylese de ağzının payını versem!

diye düşünüyordu. Gel gör ki tek sayfadan ibaret olan bu rapor mu neyse bir türlü bitmiyordu. On dakikaya yakın vakit geçti ama adam kafasını rapordan kaldırmadan yürüyordu ince, uzun, loş ve boş koridorda. Josephine,

– Bu neyin nesiydi?

diye düşünüp olanlara anlam vermeye çalışırken adamı gözden kaybetti. Belli ki pijamalı, kaşla göz arasında kendi odasına gitmişti. Epeyce bir süre adamın geri gelmesini bekledi çünkü ona bir şey yapamamak sinirlerini bozuyordu hele de yüzüne dokunma cesareti hep-ten çıldırtıyordu Josephine’i.

O güne kadar yaşadıklarına kibarlığından ötürü ses çıkaramamış ve başına gelen her şeyi nezaketinden ötürü yaşamıştı ama artık bunu yapmayacaktı. Hakkını arayacaktı, her ne pahasına olursa olsun bunu yapacaktı.

Josephine artık ister iyi niyetli, ister kötü niyetli olsun; kendine dokunmaya kalkan herkesten nefret ediyor ve hakkını en başından arayarak benzer saçmalıklardan kendini korumaya çalışıyordu.

Bulundukları katın bankosunda duran uykulu hemşireye yaklaştı ve sordu:

- Af edersiniz. Az önce burada dolaşan o adam kimdi; adı ne, ne iş yapıyor? Neden sürekli bu katta dolaşıyor?

Hemşire,

- Ne yazık ki hastalarımız hakkında bilgi vermiyoruz Josephine!

deyince sustu ve gezintisine devam etti genç kız. Pijamalıdan nefret ediyordu ve ona hakaret etmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağı hakkında bir fikri yoktu çünkü onu bulamıyordu. Pijamalının bu cüretkâr tavrına, karşılık verememiş olmak öfkesini hepten artırıyordu. Eskiden olsaydı bu işin peşine düşmezdi. Gel gör ki son yaşadığı olaylar ve polisle olan yakınlığı ona ekstra bir özgüven kazandırmıştı. Artık hesap sorabiliyor, canını yakanları rezil edebiliyordu. Edepsizlik, çoğu zaman haksız insanları dahi haklı konuma getirebiliyordu çünkü insanlar hep güçlüden yanadır; sesi yüksek çıkan, güçlü olduğu düşünülen taraftır. Josephine,

yirmi iki yıllık hayatının bu son altı ayında fark edebilmişti bu sırrı. O sessiz, sakın hatta korkak kız gitmiş; yerine fazlaca gürültülü, çokça cesur bir kadın gelmişti.

Josephine, kendi kendine hastanenin boş koridorlarında dolaşüyor ve adını bilmediği bu adamla yeniden karşılaşmayı umuyordu ama,

– Seni gidi küstah! Sen kimsin de bana...

diye söylenmekten öteye geçemiyordu.

Koridorda saatler süren bekleyişinin ardından odasına geçip yarım kalan uykusuna geri döndü. Epeyce uyuduktan sonra kalkıp tekrar dışarı çıktı. Onu bulacaktı. Sabahlara kadar oralarda dolaşıyorsa ya o kattaki odalardan birinde olmalıydı ya da hastanenin giriş katında bulunan kafe bölümünde. Aşağı inip hem o edepsizce bakmak hem de biraz hava almak üzere asansöre bindi. Asansördeki aynaya baktığında gergin bir kızla karşılaştı.

– Bööö...

diyerek kendini korkuttu. Epeydir gülmüyordu. Tebessüm etti kendine. Komik buluyordu yaşadıklarını ya da sinirden gülüyordu. Sonra aynaya yaklaştı ve sağ eliyle yüzünün sağ tarafını kapatıp sol yanağındaki gamzeye baktı. Pişmandı yüzünü parçaladığı için. Evet, yarası beresi yoktu ama cinnet geçiren bir ressamın, eline aldığı fırçayla son şaheserini yırtarcasına darbeler vurduğunu düşündüren izler vardı âdeta bir sanat eseri olan o kusursuz yüzünde. Saçıyla yüzünün sağ tarafını örttü. Sol gözünden düşen damlayı gördü.

Geri dönüşü olmayan bir hata yaptığını biliyordu. O sinirle yüzünün sol tarafını da kesmediği için şükreliyordu gamzesinin çukuruna bakarken. Asansör birinci katta durunca yüzünü saklayarak gözündeki yaş sildi. İki kişi bindi asansöre. Kimseyle göz göze gelmemek için kapıya dönmedi. Giriş katta duran asansörden en son o indi ve kafeye doğru yürüdü. Bak şu işe ki az önce asansörden inenlerden biri, elindeki rapora bakarak ilerleyen Bay Küstah'tı. Tekrar yüzüne yerleştirdiği gergin kadınla, tam o adama doğru yaklaşacaktı ki oranın 9. kattaki koridora göre çok daha kalabalık olduğunu fark etti. Sesini çıkaramadı. Bay Küstah, kendine bir kahve alıp hastanenin çardaklı bahçesine çıktı. Josephine de onu takip etti. Adam, elinden hiç düşürmediği raporu ağaç masaya koymuş ona bakıyordu. Hava, üşüyecek kadar soğuk olmasına rağmen iki koluyla kendine sımsıkı sarılmış, ısınmaya çalışıyor gibiydi ama genç kızı ısrarla fark etmiyordu. Josephine bir sigara yaktı ve fark edilmek için dumanını adama doğru savurdu. Pijamalı Küstah, onun yüzüne baktı, sakince yerinden kalkarak dumanın gelmeyeceği bir yere geçti. Genç kız kararlıydı. O da adamı takip etti ve gidip karşısına oturdu. Tam zamanıydı. Kafasını rapordan kaldırmasını ve kendine sarılmayı sona erdirmesini bekliyordu. Birden sebebi belirsiz bir kalp çarpıntısı oluştu Josephine'de. Adamdan korkuyordu gereksiz. Fazla gizemli bu bey, raporla bakışmaya devam ederken genç kızın daha önce hiç görmediği, oldukça havalı bir adam daha geldi yanlarına. Bahçe kapısında onu görenler, birbirlerine bakıp,

– Hoca geldi...

diye fısıldaşarak kenara çekildiler. Belli ki önemli bir adamdı, çok önemli. Onun da elinde pijamalınlıkine benzer bir kâğıt vardı. Onu, bu sanki bir rutinmiş gibi masanın üstündeki raporun üzerine bıraktı ve gülümseyerek,

– Sana iyi haberlerim var.

dedi ve yanına oturup biraz sohbet etti küstahla. Sessiz konuşuyorlardı. Herkesin çekindiği adamın,

– Ne günlerdi be...

diyerek sohbeti koyulaştırdığını duydu ama ne konuştuklarını duymadı. Sonra kalkıp oradan uzaklaştılar. Birkaç saniye sonra Bay Küstah geri döndü ve ifade-siz bir şekilde kızın gözlerine bakarak masanın üstündeki kâğıtları alıp asansöre yöneldi. Josephine bu anlık arada, kâğıttaki isim kısmına bakmıştı. “Bay A.” yazıyordu isim bölümünde. Hoca dedikleri adamın,

– İyi haberlerim var.

dediğini düşündü. Acaba Bay A., sabah hastaneyi mi terk edecekti? Hayır, bu olamazdı çünkü Josephine bir gece daha hastanede olacaktı ve ona ağzının payını vermeden onu göndermemeliydi. Gerçi “Ne günlerdi be...” diyerek sohbet etmesi, onun doktordan çok bir arkadaş gibi iyi haberler getirdiğinin göstergesiydi. Bu durumda da görünen o ki hastanede kalacaktı pijamalı. Josephine, bunları düşünerek rahatladı. Odasına çıktı ve bu yorgun gecenin ardından uyuyakaldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Güneş, bütün bu olup bitenden habersiz şekilde doğuyordu yine. Genç kız uyanır uyanmaz yaşadıklarını hatırlıyor ve adamın yaptığı saygısızlığı hazmedemiyordu. Belki bu mesele hastanede değil de dışarıda olsaydı bu kadar üstünde durmayacaktı zira böyle bir durumda onu tekrar görme ihtimali olmayacaktı. Oysa burada tek koridor vardı ve sürekli bu adamlarla karşılaşmak zorundaydı ancak biraz düşününce çok abarttığını fark etti ve işin yakasını bırakmaya karar verdi. Böylesine gelgitler yaşadığına hayret ediyordu. Kendine su almak için daha önce hiç kullanmadığı minyatür buzdolabını açarken dolabın üstünde, üzerinde “Sadece Sarılıp Uyuyacağız Josephine” yazan küçük bir kâğıt buldu. Tam vazgeçmişken bu da neyin nesiydi yine? Hem pijamalının, genç kızın odasına

girmesi suçtu. Bu nasıl bir cesaretti? Az önceki karından tekrar vazgeçti ve bir hışımla odadan çıkıp onu şikâyet etmek üzere hemşirenin yanına gitti. Gecedeki hemşire yerinde yoktu, belli ki nöbet değişmişti.

– Benim odama biri girmiş ve ben onun kim olduğunu biliyorum. Lütfen müdahale eder misiniz?

dedi. Hemşire yerinden fırladı ve Josephine’le birlikte kızın odasına gitti. Hızlıca etrafa baktıktan sonra,

– Kayıp eşyanız var mı? Bir şeyiniz çalınmış mı? diye sordu.

– Hayır, çalman bir şey yok ama bir kâğıt bırakmış odama.

dedi. Hemşire,

– Sizi anlıyorum, ağır bir travma geçirdiniz. Burada olur böyle şeyler. Belki de hayal görüyorsunuzdur... O kâğıdı görebilir miyim?

dedi. Josephine, hayal görmediğine emindi fakat birden elindeki kâğıdı buruşturdu ve,

– Neyse sanırım hayal gördüm; kâğıdı da bulamıyorum, özür dilerim...

dedi ve son anda yazıyı ona göstermekten vazgeçti.

Hemşire gittikten sonra buruşuk kâğıdı açıp tekrar baktı. Onu neden hemşireye vermemişti, niye şikâyetçi

olmamıştı? Belli ki bu adam sapıktı ve Josephine az önce bir sapığı korumuştı.

– Ona haddini ben bildireceğim!

diyerek kendini kandırdı çünkü artık amacı ona hesap sormak değil, onunla konuşmaktı. Genç kızın tavrı son derece anlaşılır cinstendi çünkü insanların olaylara verecekleri bütün tepkiler anlık reflekslerden ibaretti. Bunun dışındakiler ise planlı eylemlerdi. Yani bu hafta babası öldürülen biri, gelecek hafta katili bulup öldürerek adına da “nefsi müdafaa” diyemezdi. “Alışmak” diye bir şey var ve insanlar; olaylara aylar süren zamanlarda değil, anlarda alışır.

Bu arada odasındaki telefonu çalan Josephine’in ziyaretçileri vardı. Çalıştığı şirketin insan kaynakları müdürü ve Bay Anderson, genç kızı ziyaret etmek için hastaneye; Josephine’in sağlık durumunu öğrenmeye ve bir ihtiyacının olup olmadığını sormaya gelmişlerdi. Genç kız, bu ilgiden hoşlanmıştı. Onlarla kahvaltı yapıp bir müddet çardakta oturduktan sonra vedalaştı ve odasına döndü.

Her şey yolundaydı. Öğlene doğru doktoru geldi. Durumunun iyi olduğunu ancak kan ve diğer tahlillerin tekrar yapılması için birkaç gün daha müşahede altında tutulması gerektiğini söyledi. Yani biraz daha burada kalacaktı Josephine.

Esasında bu durum onun hoşuna gitmişti çünkü işten sıkılmıştı ve buradaki konfor evinden çok daha iyiydi. Üstelik raporluydu ve maaşı da işliyordu. Bu bir nevi

hırsızlık da olsa hastanede kalma fikri onu mutlu ediyordu. Tek sorun, Bay A.'nın orada olup olmadığıydı. Az sonra hastabakıcı, öğle yemeğiyle birlikte odaya girdi. Andersonlarla kahvaltı yaptığı için çok da acıkmamıştı Josephine. Biraz atıştırdıktan sonra bir sigara içmek üzere aşağı indi. Günde en fazla beş altı tane sigara içen Josephine bir Tiryaki değildi ama bunu çok seviyordu ve eski bir doktor adayı olarak böyle şeylere karşı olması gerekirken bu kadar sevmesi mantıklı değildi. Fakat bir şeyi fark etti. O, sigara ve kahve içmeyen insanlarla hiç anlaşılamıyordu. Hakikaten de bunu çok defa test etti ve bu asla sekmiyordu. Dün gece çardakta oturan ve dumandan kaçan Bay A., kahve içiyordu ama sigara içmiyordu. Bu da onunla anlaşamayacağı anlamına geliyordu. Bunları neden düşündüğünü, pijamalıyla anlaşıp anlaşamayacağı üzerine neden kafa yordüğünü bilmiyordu. Ayrıca ortalarda görünmeyen Bay A. galiba hastaneyi terk etmişti.

Odasına çıkmadan önce hem diğer hastalar hem de asansördeki insanlar rahatsız olmasın diye üzerine sinen dumandan kurtulmak ve elini yüzünü yıkamak için tuvalete gitti. Aklında sürekli Bay A. ve o küçük kâğıt vardı. Asansörde aynaya bakıp güzel olup olmadığını düşündü. 10 katlı yayvan binanın 9. katına çıkacaktı ve yalnızdı. Aynanın üzerinde bir reklam panosu vardı, dün gece fark edemediği reklam panosu. Bu bir şaka olmalıydı zira panonun üzerinde "Sadece Sarılıp Uyuyacağız Josephine" yazıyordu. Kavga etmeyi düşündüğü Bay A. hastanede olduğu için mutlu oldu bir an. İyi de bu cümleye karşı alerjisi olan genç kız,

neden seviniyordu ki? Kendine kızdı. Bir adam, onu yatağa atmak için her yere aynı cümleyi yazıp dikka-tini çekmeye çalışıyordu ve o buna tepki vermiyordu. Bu cümleyi, binlerce kadın yüz binlerce kere duymuştu ve hiçbir erkek bunu masum bir şekilde söylememişti. Tekrar düşününce erkeklerden tiksinen Josephine hem de üzerinde kendi adını gördüğü reklam panosunda aynı cümleyle tekrar karşılaştığı için sinirliydi şimdi.

Asansörle yönetim biriminin bulunduğu 10. kata çıktı. Onu şikâyet edecekti. Hızlı adımlarla ilerlerken bir de ne görsün? Asansördeki reklam panosunun benzer-leri bu katta da var ve hepsinin üzerinde aynı cümle yazıyor: Sadece Sarılıp Uyuyacağız Josephine. Bir an için durdu ve sakinleşmeyi bekledi. Bu bekleyiş ona iyi geldi ve şikâyet etmekten vazgeçti çünkü bu ka-dar olamazdı. Burası bir hastaneydi ve böyle bir şeye izin verilmezdi.

– Görüyor musun? Az kalsın rezil olacaktım bütün has-taneye!

diye söylendi. Bunun “Josephine” adındaki yeni bir uyku ilacının reklamı olması mümkündü elbette. Bay A.’nın hiç uyumadığı ve sürekli dolaştığı geldi aklına. Bu pijamalı, “Insomnia Hastası” olabilirdi. Eğer öyleyse de yüzüne dokunmasının dışında bir problem kalmı-yordu ve söylediği cümlenin anlamı çok başka bir hâl alıyordu. Bu durumda da genç kız, onu tamamıyla ya-nılmış oluyordu. Özür dilemeliydi, derhâl özür dile-meliydi lanet.

Hızlıca 9. kattaki koridora yöneldi. Onu bulmalıydı. Kapıları açık olan odalara gizlice bakıyordu. Açık olan üç oda vardı ve bunların hiçbirinde yoktu pijamalı. Diğer odaların kapısı hem kapalıydı hem de üzerlerinde kırmızı birer ışık vardı. O, kapıları açmaya cesaret edemedi. Neredeyse bu katta yaşayan Bay A., görünen hiçbir yerde yoktu ancak kesinlikle bu odalardan birinde olmalıydı.

Duyguları birbirine karışmıştı. Neler oluyordu? Acaba kazada kafasını vurduğu için mi böyle olmuştu? Belki de hemşire haklıydı. Belki de hayal görüyordu. Ayrıca 9. katta hiç reklam panosu yoktu. Hayal görüp görmediğini anlamak için 10. kata tekrar çıkmayı düşündüyse de odasına gidip önceki gün bulduğu o kısa nota tekrar bakarak bunu kendinin yazıp yazmadığına bakmayı tercih etti. Bu, kendi yazısı değildi; “a” harfini bile yazmayı bilmeyen başka birisinin çirkin el yazısıydı bu. Ayrıca reklam panoları da elle yazılmamış, bilgisayarda tasarlanmıştı. Kafası iyice karıştı. Yoksa bu iki olayın birbiriyle alâkası yoktu da denk mi gelmişti? Neyse fazla alternatifi olmayan genç kız, bu düşüncelerden arınmak ve kafasını dağıtmak için film izlemeye başladı. Kulağı kapıdaydı. Ağır adımlarla yürüyen Bay A.’nın terlik sesini duymayı bekliyordu. Bir saat sonra beklediği ses geldi. Hızlıca dışarı çıktı ancak gördüğü kişi, hastanenin temizlik görevlilerinden biriydi. Tam odasına geri girecekken koridorun diğer ucunda, elindeki raporun üstünde tuttuğu buruşuk bir kâğıda, yürüyerek notlar alan Bay A. belirdi. Hızlı adımlarla yanına gitti ama o fark etmedi bile genç kız. Josephine

için bu anlık bir fırsattı. Adamın elindekiyle odasındaki kâğıdın üstündeki yazının aynı olup olmadığına baktı. Ne yazık ki aynıydı. Geriye iyimser bakışla tek seçenek kalmıştı. Bu adam, bir Insomnia hastasıydı ve o reklam panosundaki “Josephine” de mottosu “sadece sarılıp uyuyacağız” olan yeni bir uyku ilacının adıydı. Pijamalının parası yoktu. Utandığından konuşamadığı için de genç kıza o ilacı temin etsin diye bu notu yazmıştı. İçi burkuldu Josephine’in. Gel gör ki onu hâlâ fark etmeyen Bay A.’nın notları bu iyimser bakışı yerle bir ediyordu zira elindeki kâğıda o an hem de büyük bir heyecanla “çok kadınla seviştim” yazıyordu. Genç kız, yazının devamını beklemeden;

– Ne kadar da aptalım?

diyerek deliye döndü. Pijamalı, Insomnia falan değildi, Josephine de ilaç milaç değildi; bu adam düpedüz sapıktı ve akli fikri sadece oradaydı. Daha fazla dayanamadı ve pervasızın sırtına dokundu. İrkilerek elindeki kâğıdı saklayıp ona dönen adama yüksek olmayan bir sesle,

– Senin amacın ne amacın? Neden her yere benim adımı yazıyorsun? Odama da girmişsin ahlaksız herif!..

dedi. Bay A. işaret parmağını ağzına götürerek “sus” anlamına gelen o meşhur işareti yaptı ve sessizce şunları söyledi:

– Kusura bakma da ben seninle sarılıp uyumak istiyorsam neden başkasının adını yazayım, niye başkasının odasına gireyim? Tabii ki senin odana gireceğim.

Ayrıca abartma, her yere yazmadım; sadece reklam panolarına yazdım.

Bunu bir de utanmadan yaptığını itiraf ediyordu pijamalı küstah. Zaman zaman,

– Acaba hayal mi görüyorum?

diye düşünen genç kız, şimdi emindi. Bütün taşlar bir bir yerine oturuyordu artık. Hayal falan görmüyordu. “A” harfleri bozuk olan o yazı da bu adamındı. “Çok kadınla seviştim.” diye yazdığına göre onun bir koleksiyonu vardı ve Josephine’i de o koleksiyona katacaktı ama genç kız antrenmanlıydı.

– Sapıksın sen!

dedi bağırdı pijamalıya. Bay A., odaları gösterip sessiz olması gerektiğini işaret ederek,

– Hayır yanılıyorsun! Sapık olsam sarılıp uyumak değil, sevişmek isterdim.

deyince adamın bu ani manevrasıyla zeki bir sapıkla karşı karşıya kaldığını anlamıştı Josephine. Hiç kimse gerçek amacını söylemezdi elbette. Pijamalı da böyle kıvırmıştı işte. Genç kız ona haddini şöyle bildirdi:

– Bak, ben herhangi biri değilim ve senin gibileri çok gördüm. Bırak bu saçma sapan sözleri. Bal gibi de benimle sevişmek istiyorsun işte. Çok kadınla sevişmişmiş. Terbiyesiz! Beni ne sandın sen? Tıp fakültesinden ayrılmış biriyim ben!

Bay A.'nın yüzü birden değişti ve genç kıza sinirle yükseldi. Ona,

- Tıp fakültesi mi? Tıptan ayrıldığın için bana hava mı atıyorsun? Ayrıca okulu bitirmediğine göre aptalsın tabii ki? Burası bir üniversite hastanesi! Git 10. kata, dekanla konuş seni okula kaydetsin de doktor ol, sonra hava at! Ayrıca ben aptal birine sarılmam ve sen okuldan ayrılmanla bana hava atacak kadar aptalsın!

dedi ve elindeki rapora bakarak uzaklaştı. Josephine, ne diyeceğini bilmiyordu çünkü bu cümleleriyle olay yine bir “Riemann Hipotezi”ne dönmüştü. Bu adamı bir türlü çözemiyordu genç kız. Bay A.'nın onu orada hem de o şekilde bırakması gururunu incitmişti. Oda-sına gitti ve bir müddet nefret ettiği bu pijamalının anlattıklarını düşündü. Kulağa hoş geliyordu. Sahiden o kadar kolay olabilir miydi?

- Git, okula kaydol!

Parası olmadığı için bunu hiç düşünmemişti ve asla denememişti. Belki de olabilirdi. Zaten insanlar, bütün kolayları hep zor zannederek gözden geçiriyordu. Suyun kaldırma kuvvetine rağmen boğulmayı başaran insanı da belki boğulmayı seviyordu.

Epey bir zaman düşündü. Pijamalının sözleri beyinde balyoz etkisi yapmıştı. Yerinde duramıyordu. Hırkasını giyip koridora çıktı. Görünürlerde yoktu. Aşağıya indiğini düşündüğü Bay A.'nın peşine düştü. Asansöre bindiğinde bu kez reklam panosunda Alzheimer hastaları

için bir ilaç reklamı vardı. Bu bir rüya mıydı? Birkaç saat önce ona sarılmak istediği için kızdığı adamla konuşmak için hırs yapıyordu. Aşağı indiğinde Bay A. önceki gece gördüğü doktorla konuşuyordu ve yine her zaman olduğu gibi elindeki rapora bakıyordu. Uzunca bir süre onun ilgisini çekmeye çalıştı fakat bunu bir türlü başaramadı. Onu ilk gördüğünde yanına gidip yüzünü okşayan pijamalı şimdi onu görüyor ama asla ilgilenmiyordu. Birazdan hocayla birlikte gözden kayboldular...

Asansörde yönetim katma çıktı. Panolarda bambaşka şeyler vardı şimdi. Josephine, adını duvarlara yazarak belki de onu şımartan bu adamı kaybetmiş gibiydi.

Odasına geldi ve bir an önce sabah olsun diye zorla uykuya daldı. Nihayet sabah oldu ve 10. kata çıktı Josephine. Dekan Douglas'ın odasına girmek için asistanıyla görüştü. Yarım saat kadar bekletildikten sonra dekan onu odasına kabul etti. Şaşırtıcıydı ama Bay Douglas, çardakta otururken Bay A.'nın yanma gelen, ona elindeki raporları gösteren, onunla sohbet eden o karizmatik ve heybetli adamdı. Bu, heyecan veren bir andı.

– Acaba, Bay A.'nın bana yaptıklarını ona anlatsam mı?

diye düşündü fakat bu çok gereksizdi ve bir nevi dedikodu kapsamındaki bir meseleydi. O an, onun geleceği ve garip ama Bay A.'ya sarılması söz konusuydu. Doktor olmak bir yana da Bay A.'ya sarılma fikri onu çok daha fazla heyecanlandırıyordu. Böyle düşündüğü ve tutarsız davrandığı için kendine kızıyordu Josephine. Bir yandan da bunun günlerdir çözemediği Bay A.'nın

yöntemi olup olmadığını sorguladı. “Sarılmayı iste, sonra birden sus ve bırak! O sana gelsin!” Yoksa pijamalı bütün bunları, “Kaçan kovalanır.” prensibini düşünerek mi yapmıştı? Çünkü sapık olduğunu düşündüğü bir adama sarılma isteği çok saçmaydı. Yoksa bu da bir nevi “Stockholm Sendromu” muydu, neler oluyordu?

Josephine’in dikkatini Bay Douglas’ın odası bozdu, müze gibiydi. Odanın her yerinde tarihi bir doku hâkimdi ve buranın her yeri incelenmeye değerdi. İnsan, buradan hiç çıkmak istemezdi. Kocaman ahşap masası, âdeta onun heybeti için tasarlanmıştı. Josephine’in gözü, gürül gürül yanan şömineye ilişti. Önündeki ayı postu, onun avla da ilgilendiğini gösteriyor, heybeti ise bu avcının tüfek kullanmadan onu göğüs göğüse mücadele ederek avladığını düşündürüyordu. Genç kız,

– Ava meraklısınız galiba?

diye sorarak onunla samimi olmaya çalışsa da dekan, bunu duymazdan geldi ve Josephine’in hızlıca konuya girmesini emreder bir ifadeyle yüzüne baktı. Gerçekten de konu ne şömineydi ne de ayı postu. Genç kız şimdi başka hatta bambaşka bir gündemin tam ortasıydı. Tıp fakültesi ya da doktor olma düşüncesi onun tutkuyla bağlı olduğu çocukluk hayaliydi ve Josephine, bir hiç uğruna bıraktığı okuluna belki de bir hep uğruna kaydolmalıydı:

– Şey, efendim. Ben üç yıl önce tıp fakültesi birinci sınıftan ayrılmış bir öğrenciyim. Beni okulunuza kabul etmeniz için ne yapmalıyım?

Kızın yüzüne âdeta onun röntgenini çeker gibi bakan Douglas,

– Hımmm... Kimliğini ver, bir bakalım.

dedi. Bu adamdan ürkmelerinin sebebini o an anlayan Josephine, kimliğini uzattı. Dekandan çok bir ajan havasındaki bu adam, bilgisayardan hızlıca kızın kimliğine ve kayıtlarına baktı. Bir aksilik görünmüyordu ve yeniden başlaması mümkündü çünkü sömestr başlayalı henüz bir ay olmuştu. Dekan:

– Yalnız sizi uyarmalıyım ki bizim okulumuzda okumak zordur çünkü burası diğer tıp fakültelerine benzemez. Okulumuzun kendine ait kuralları var. Eğer dediklerimizi yaparsanız sizi kabul edelim ya da birbirimizin zamanını çalmayalım hiç.

Josephine, sevinçten çığlık atacaktı neredeyse:

– Tabii ki yaparım, hem de her dediğinizi.

Dekan, bir kâğıda küçük bir not düştü:

– Peki, yan odada Bayan Carter var ona gidin kaydınızı yapsın; yarın da gelin detayları konuşalım.

Böylece Josephine, hem de ülkenin en iyi okullarından biri olan Clarson Üniversitesi'ne kaydını yaptıırıp 9. kata geri döndü.

Bay A. hiçbir yerde yoktu. O, artık bir tıp öğrencisiydi ve bu sevincini paylaşmalı, olanları ona anlatmalıydı ama yoktu. Josephine, oyalanmadan odasına gitti çünkü doktorunun gelme saatiydi ve Josephine belki de

az sonra taburcu edilecekti. Düşündüğü gibi oldu. Doktor geldi ve,

– Bütün değerlerin fazlasıyla iyi ve her şey normal... Hastaneden ayrılabilirsin Josephine, geçmiş olsun.

dedi. Josephine,

– Şeyyy... Kendimi iyi hissetmiyorum. Acaba bir gece daha kalabilir miyim? Belki psikolojiktir bilmiyorum ama bir gece daha kalabilirsem daha iyi hissedeceğim. Lütfen!..

dedi. Doktor itiraz etmedi, onun bir gece daha hastanede kalmasına müsaade etti. Josephine çok mutlu oldu. Doktor, bunun sebebini anlayamadı fakat soru da sormadı. Gülümseyerek odadan çıktı.

O gün genç kız, her yerde Bay A.'yı aradı ama hiçbir yerde bulamadı. Hemşireye sordu:

– Özür dilerim, Bay A.'nın odası hangisi acaba?

Hemşire:

– Bay A. da kim?

Josephine:

– Ya nasıl tanımazsınız? Her gece burada karşılaştığım şu pijamalı adam!

Hemşire:

– Burada yüzlerce hasta var ve hepsi de pijamalı. Ayrıca “Bay A.” diye birini tanımıyorum. Sana daha önce de söylemiştim, hastalarımız hakkında detaylı bilgi vermiyoruz. Şimdi lütfen odana geçer misin?

Josephine gerildi çünkü pijamalarının onun adını kesinlikle bu hemşireden aldığını biliyordu:

– Ya öyle mi? Benim adımı vermişsiniz ama!

Hemşire, yerinden kalktı ve onu tersledi:

– Haddinizi aşmayın küçük hanım. Kimseye sizin adınızı vermedim. Odanıza geçer misiniz lütfen, işlerim var...

Josephine odasına geçip Bay A.'nın terlik sesini beklemeye koyuldu, çaresiz.

Vakit geçmiyordu. Televizyon izledi, kitap okudu, balkona çıktı ama zaman bir türlü geçmiyordu. İçi içine sığmayan Josephine tekrar tıp öğrencisi olmuştu ve nihayet o çocukluk hayaline yeniden kavuşmuştu. Gel gör ki şimdi daha büyük bir hayali vardı: Bay A.'yı görmek. Gece saat 01.00 civarlarında beklediği sesi duydu ve dışarı çıktı. Bay A.'ydı bu. Yanma yaklaştı ve ona heyecanla,

– Ne oldu biliyor musun?

dedi. Bay A.,

– Yoo...

diye karşılık verdi. Josephine,

– Beni okula kaydettiler. Çok teşekkür ederim sen olmasaydın bu asla aklıma gelmezdi.

Bay A., saçma sapan bir tepki verdi:

– Ne okulu?

Belli ki bunun duyulmasını istemiyordu pijamalı adam. Josephine, sırrı anlamıştı, gülümsedi:

– Hımmm. Tamam tamam, sen hiç merak etme kimseye söylemem...

Adam donuk bir şekilde kızın yüzüne bakarken başka bir şey sordu Josephine, bu sefer mesafeliydi ama hâlâ gülümsüyordu:

– Peki, siz hep burada mısınız?

Bay A., konuyu yine pijamasına getirdi:

– Evet, biri pijamamı çıkarıncaya kadar buradayım ben. Neyse şimdi işim var, beni rahat bırakın bayan!..

Josephine, ilk defa Bay A.'nın pijamasından bahsetmesinden rahatsızlık duymadı hatta onu azarlaması yetmiyormuş gibi bir de kovmuş olmasına da kızmadı. Aksine tebessüm ediyordu çünkü o güne kadar yüzüne hep bir ön yargıyla baktığı hatta bakmadığı bu adam, pijaması olduğu için pejmürde görünüyor ve de fazla dikkat çekmiyordu. İlk defa fark etmişti Josephine, adamın gözlerindeki derinliği. Bu çok normaldi zira insanlar dilencilerin yüzünü hatırlamazdı. Kimse onlara para verirken yüzlerine bakmazdı ve bir an önce oradan uzaklaşmak için aceleci davranırdı. Bay A.'nın durumu da aynen öyleydi işte fakat kız, onunla ilk defa iyi konuşuyor, bu sefer onu önemsiyordu. Hem fit hem de oldukça da yakışıklı biriydi Bay A.. Ela gözlerindeki

ifade ise sonsuza kadar bakılasıydı. Hafif kır düşmüş saçları ona apayrı bir hava katıyordu ve bunların hepsi genç kızın yüreğine dokunuyordu.

Ertesi gün, doktor gelmeden önce Bay Douglas'ın yanına çıktı taburcu edilmeyi bekleyen Josephine. Ne yapıp edip burada kalmalı ve pijamalı ukalayla sürekli görüşmeliydi. Şöminenin kızıl alevlerinin yüzüne çarpıp bir parça da olsa yumuşattığı, ciddi duruşlu ve alabilirdiğine heybetli dekanla göz göze gelerek, biraz da korkarak sordu:

- Şeyyy... Efendim, benim kalacak yerim yok! Yani var da evim buraya çok uzak. Acaba hastanede kalmam mümkün mü?

Dekan tebessüm etti:

- Zaten, ilk yılınızda okulumuzda kalmak zorundasınız.

Bu, çok hoşuna gitti. O sevinçle dekanın boynuna sarılmak istedi ama sürekli mesafeli davrandığı için buna cesaret edemedi Josephine. Profesör Douglas, şartları açıkladı:

- Şimdi şöyle olacak: Bir yıl boyunca burada kalacaksınız ve odanızdan çıkmadan çalışacaksınız! Tek amacınız olacak: Alzheimer başta olmak üzere genel olarak “Demans” a çare bulmak! Hatta bu anlamda her hafta en az bir makale yazmak ve bu hastalığın üzerinde çalıştığınızı ispatlamak zorundasınız. Bunu yapmadığınız hafta odanızın kapısı açılır ki bu da sizin okulumuzla ilişiginizin kesildiği anlamına gelir.

Eğer başarırırsanız seneye ana binaya geçer ve klasik tıp eğitiminize orada devam edebilirsiniz.

Josephine, orada kalacağı için çok mutluydu fakat aklına yatmayan şeyler vardı zira tıp okumak böyle bir şey değildi! Bunun adı “Alzheimer Fakültesi” değil, “Tıp Fakültesi”ydi. Ayrıca diğer hastalıklar nasıl olacaktı? Neredeydi biyoloji, anatomi, matematik, fizyoloji?.. Bu gerçekten de mantıksızdı, bayağı mantıksız... Bir de neden “Alzheimer Uzmanı” olsun ki? O, çocuk doktoru olmayı planlıyordu. Dekana sordu:

- Efendim, her şey çok iyi de burası tıp fakültesi değil mi? Neden sadece Demans? Ben çocuk doktoru olmak istiyordum.

Dekan:

- Burası nöroloji ve psikiyatri alanında branşlaşmış bir okul. Fakültemizin ana binası şu camdan, çatısını gördüğünüz modern bina. Burası bir nevi hazırlık okulu gibi... Hastanemizin ve üniversitemizin kurucusu, Rektör Clarson’ın büyük çabaları ve inadı sonucunda aldığımız özel izinlerle branşa yönelik bilim insanları yetiştiriyoruz biz burada. Seneye, istesenez de burada kalamazsınız! Ana binaya geçmek zorundasınız! Kaldı ki bizde okumak istiyorsanız alanınız “Demans” olacak! Ha bir de zaten önümüzdeki yıllarda bütün tıp okulları branşlaşmak zorunda kalacak!

Josephine, ne diyeceğini bilmiyordu. Yaşlı yaşlı insanlarla uğraşmak ona göre bir iş değildi, o çocukları seviyordu... Profesör, bu sefer farklı bir pencereden konuştu:

– Hem hatırlatmak isterim, yaşları büyük olsa da Alzheimer hastaları da birer çocuktur.

Dekan, itirazlara kapalı ve son derece mantıklı şeyler söylüyordu. Aslında genç kız, Alzheimer'ı biraz biliyordu. Dedesini bu yüzden kaybetmişti. O da gerçekten bir çocuk gibiydi, yaşlı bir çocuk... Josephine, dekanın bu sözlerine itiraz edecek değildi zaten.

Genç kız, sürekli hastanede kalan pijamalıyı düşündü. Eğer dekanın bahsettiği oda, başka bir binadaysa Josephine taburcu olduğunda o binaya giremeyecek ve 9. katta yaşayan o adamı da bir daha göremeyecekti. Bu durumda da orada okumasının pek bir anlamı kalmayacaktı. Bunu düşünmek onu kendi içinde utandırdı çünkü tıp okulunu bıraktığı için ona sarılmaktan vazgeçen Bay A., böyle hesaplar yaptığını duysa çok daha büyük arızalar çıkarabilirdi. Josephine, derdini Bay Douglas'a anlatsa belki de daha başlamadan okuldan atılacaktı fakat olağanüstü bir şey oldu. Dekan,

– Bu arada, şu anki odanızda kalmaya devam edebilirsiniz.

dedi. Genç kız, şaşkındı. Bunu hiç beklemiyordu ve bu muhteşem bir teklifti ama biraz saçmaydı. Tamam, odası çok güzeldi ama normal bir hasta odasıydı işte. Orası nasıl olacaktı da bir üniversiteye dönüşecekti? Bunların hiçbirini sormadı Josephine. Sadece olacakları bekledi.

Dekan, anlaşmaya vardıkları genç kıza gülümseyerek yerinden kalktı ve arkasındaki dolaptan, kibirle aldığı altın sarısı renkli bir önlüğü, büyük bir saygıyla artık öğrencisi olan Josephine’e uzattı:

- Şimdi kimseyle, hiç kimseyle konuşmadan odana git. Konuşursan daha başlamadan biter her şey! Rektör Clarson’la bile karşılaşsan konuşmayacaksın çünkü sen artık okulumuzun bir parçasısın ve burada okul ne derse o olur!

Ürktü Josephine. Böyle bir disiplin göz korkutuyordu ama bir başka açıdan bakıldığında da burada büyük bir amaca hizmet edildiğı için bu durum heyecan veriyordu. Dekan, uyarılarını şöyle sürdürdü:

- Odana git ve odanın tam ortasında sessizce bekle. Biz de fakülteni hazırlayalım. Dediklerimizi yaparsan sadece tıp dünyasındaki herhangi bir bilim insanı olmakla kalmaz, insanlık karşısında saygı duyulan büyük bir hazine olursun.

Genç kız, evine giderek toparlanmak ve özel eşyalarını aldıktan sonra okula başlamak istediğini söyledi fakat dekanın buna dahi tahammülü yoktu:

- Buna zamanımız yok ve ayrıca gerek de yok! İhtiyaçın olan her şey, burada fazlasıyla var.

Josephine şaşkıındı. Film gibiydi yaşadıkları ve buna inanmıyordu. O an tercih yapacak durumda da değildi çünkü insana böyle bir fırsat “yüz yılda bir” bile gelmezdi. Arkasında ondan haber bekleyen birileri de yoktu.

Harvey'den sonra cep telefonu alacak parası da olmadığı için arayanı soranı da olmuyordu. Gerçi kaza yapmasaydı bu ayki maaşıyla bir telefon alacaktı ama o da olmadı işte.

Genç kızın bu büyük kararı, onu uzunca bir süre bu hastanede tutacaktı ve kimseye de ulaşamayacaktı. Ak-lına, ona herkesten çok katkı sağlamış olan Bay Anderson geldi. Ona haber vermeliydi; evet, kesinlikle haber vermeliydi. Dekana, Bay Anderson'ı araması ve ona bu yeni kararıyla ilgili bilgi vermesi gerektiğini söyledi. Dekan, emniyet müdürünün telefon numarasını istedi ve,

– Sen artık böyle şeylerle vakit kaybetme! Ben kendisini arar, gereken her şeyi anlatırım.

dedi ve onun üzerinden bu yükü de böylece almış oldu.

Josephine, dekanın dediğini yaptı ve odasına gitmek üzere aşağı indi. Uzun koridordan odasına doğru yürüyordu. Derken Bay A. ile karşılaştı fakat o yine her zamanki gibi elinde tuttuğu rapor benzeri bir kâğıda gömülmüştü. Rapora bakıyor sonra da üzerinde tuttuğu buruşuk kâğıda çeşitli notlar alıyordu. O kadar dalgındı ki genç kızı fark etmedi bile. Doğrusu fark etse de konuşamazdı onunla çünkü Bay Douglas o şekilde talimat vermişti doktor adayı Josephine'e.

Düzenleme

Ny.ozlem

ALTINCI BÖLÜM

Josephine, üç yıl önce ayrıldığı tıp fakültesine başka bir okulda da olsa yeniden kaydolmuştu. Gözleri parlıyordu. Dekanın verdiği altın sarısı önlükle odasına girdi; onu giydi ve söylenileni yaparak odanın tam ortasında beklemeye başladı. Birkaç dakika geçmesine rağmen hiçbir şey olmuyordu. Bir an için kandırıldığını düşündü çünkü bu kadar kolay olması inanılmazdı ya da Josephine bir hayli sabırsızdı. Üstündeki altın sarısı önlüğü düşündü. Beyaz renkli olsa tamamdı da neden sarı? Doktor olunca bu renk bir önlük giyecek değildi elbette ama henüz öğrenci olduğu için buna itiraz da etmeyecekti. Ana binaya geçtiğinde beyaz önlük vereceklerine emindi çünkü buraya ilk geldiğinde beyaz önlüklü çok doktor ve öğrenci görmüştü. Bir de ilk defa tıp okumuyordu ve bu işin bir kuralı vardı: Doktor, beyaz giyer!

Bu düşüncelerle hayatını ve yaşadıklarını sorgularken bir ses duydu genç kız, biyonik bir ses:

– Okulumuza hoş geldin Dr. Josephine. Şimdi bulunduğun yerden iki adım geri git...

Josephine, duyduğu bu hitap karşısında şaşkıındı. Okulun henüz birinci günüydü ve ona “doktor” diye hitap ediliyordu üstelik bunu da son derece normalmiş gibi yapıyorlardı. Bu kelime onun ruhunu okşadı. Büyük bir gururla iki adım geri çekildi... “Duvar” sandığı, akordeon dolaplar hareket etmeye başladı. Kusursuz şekilde arkası önüne dönen dolapların bir kısmı, ortasında dev bir monitör bulunan geniş bir kütüphaneye dönüştü. Öteki duvarın arkasından bir bilgisayar çıktı. Bir diğer taraftan formaldehitli kavanozların içinde muhafaza edilen onlarca insan beyni belirdi. Dolaplardan birisi ise sıradan bir gardıroptu. Birkaç dakika içinde az önceki odadan eser kalmamıştı. Hepsine dokunmak, hepsini ve her şeyi keşfetmek istiyordu ama duyduğu ses buna izin vermiyordu:

– Acele etme ve talimatlarımı bekle Dr. Josephine. Şimdi, Demans konusunda yazılmış bütün kitaplar, düşünülmüş veya düşünce aşamasında olan bütün dokümanlar; bu gördüğün kütüphanede ve senin emrinde olacaklar. Bilgisayarın ise mevcut teknoloji baz alınırca NASA’da kullanılan ve uzay matematiğine dahi cevap verebilen türden bir cihaz. Şu monitör ise senin fakülten! Burada kesintisiz eğitim göreceksin. Okulumuzdan 24 saat boyunca interaktif eğitimler alabileceksin. Ekranı açtığında bir kılavuz seni yönlendirecek!

Daha monitörü açabileceğinden bile şüpheli olan Josephine nasıl olacak da bu işin içinden çıkacaktı? Biyonik ses devam etti ve onu bir miktar rahatlattı:

- Hiçbir şey bilmiyor olman seni tedirgin etmesin doktor. Bu konuda 40 yıldır araştırma yapan insanlardan daha fazla bilgiye hem de birkaç ay içerisinde ulaşacaksın. İhtiyaç duyduğunda arkandaki son duvara dokun, orası bir laboratuvara dönüşecek ve gerekli gördüğün bütün araştırmaları orada yapabileceksin. Teras dışında odandan dışarı çıkman kesinlikle yasak! Beynini boşaltman ve özgürlüğün tadını çıkarman için terasta geçireceğin sürede tamamıyla serbestsin. Seni asla sorgulamayacağız ancak sen yine de sürekli terasta durma! Fazla özgürlük de Alzheimer sebebi sonuçta.

Biyonik ses, espri de yapıyordu.

Josephine daha önce terasa çıkmış ve manzarasına bayılmıştı. Gökyüzüyle denizin tam ortasındaymiş hissi veriyordu teras. Ufuk çizgisinde oturduğunuzu düşünün. İşte Josephine'e sunulan denize yanaşık bu balkon, tam da böyleydi. Üstelik bu teras da tıpkı hastanenin koridoru gibi, tıpkı dekanın odası gibi ahşapla kaplanmıştı. Hava ne kadar soğuk olursa olsun buradaki atmosfer insanın içini ısıtıyordu...

- Monitörü açmadığın sürece odanda herhangi bir kamera olmayacak! Rahat olabilirsin ancak haftada en az bir makale yazmazsan bizimle olan birlikteliğin sona erecek ve odanın kapısı bir daha da kapanmamak üzere açılacak. Sonrasında da geri dönüşün olmayacak ne yazık ki! Kısacası tek şansın var,

iyi değerlendirdi doktor. Bir ipucu: Eğer en sevdiğin insanın, Demans hastası olduğunu düşünerek çalışırsan çok daha hızlı yol alabilirsin. Bol şans.

Josephine, aptala dönmüştü. Burası en fazla bir hafta boyunca hiçbir şey yapmazsa özgür kalabileceği türden bir hapisaneydi. Oda, son derece rahat ve konforluydu. Televizyon, DVD çalar ve güncel ya da güncel olmayan bütün filmler vardı odada. Burada insan sıkılamazdı ama kapının kapalı olması değişik bir kasvet uyandırıyordu onda. Bir müddet sonra aşırı sıkılabileceğini düşündüğü için şimdiden sıkılmaya başladı. İnsanın genetiğinde var olan özgürlük kodları Josephine’de de vardı elbette. Ömrü boyunca şehir dışına çıkmamış birine,

– Bir daha da şehir dışına çıkamayacaksın!

denilse o kişi sıkılırdı. Yurtdışına hiç çıkmayan biri de ülkenin çıkış kapıları kapatılsa aynı tepkiyi verirdi. Hatta gündeminde uzay olmayan birine,

– Senin uzaya gitmen yasaklandı.

dense gereksiz bir uzay merakı başlardı o kişide. İnsan, yasak olana âşık bir varlıktı işte. Farkında olsa da olmasa da özgürlük için yaşıyordu. Para kazanmayı özgürlük için istiyordu mesela. Her ne kadar herkes tarafından tanınan birine dönüştüğünde bütün özgürlüğünü kaybedecek olsa da ünlü olmayı bile sırf bunun için istiyordu insan. Yüksek mevkilere çıkmayı da aynı sebepten istiyordu herkes. Özgür olup istediği her şeyi yapmak içindi bütün bunlar.

Biyonik ses, talimatları aktarıırken artık Bay A. ile görüşmeyeceğini anlamıştı Josephine. Kendini hapishanede

hissetti. Arkasını dönüp kapıya baktı. Kapı eski kapıydı ve odada değişmeyen tek şey oydu. Üstelik gayet de açılabilir şekilde duruyordu. Kendi kendine gülümsedi ve bir yolunu bulup onunla görüşebileceğini hesap etti. En azından bir “merhaba” demesinin kimseye bir zararı olmazdı, öyle değil mi?

Biyonik ses, şöyle devam etti:

- Banyo ve tuvalet bildiğin yerde doktor. Kirlenen kıyafetlerini sol tarafında gördüğün kapağın altına bırak. Onlar, direkt olarak çamaşırhaneye gidecek. Temiz kıyafet, çamaşır ve pijamaların; arkadaki dolapta olacak. Kirlenmeyen kumaştan yapılmış olan altın önlüğüne gelince onu hiçbir zaman çıkarmayacaksın üzerinden. O önlük sana kim olduğunu ve amacını sürekli hatırlaman için verildi. Eğer gerekeni yaparsan bir doktor olarak değil, “altın bir doktor” olarak anılırsın.

Bu nefes kesici bir teklifti. Josephine herhangi biri olmayacaktı. Meğer sarı renkli olduğu için beğenmediği bu önlüğün anlamı çok başkaymış, fazla fenaymış.

Biyonik ses, Josephine’e değer katmaya ve olacakları anlatmaya devam ederken genç kızın aklına o aşağılık pansiyonda yaşadığı karanlık gün geldi. Bunu neden düşündüğünü bilmiyordu. Bildiği tek şey, birilerinin “orospu” muamelesi yaparak aşağıladığını, başka birileri de “altın doktor” muamelesi yaparak yüceltebiliyordu ve bunların ikisi de aynı yüzyılda yaşanıyordu. Onun için duygusal bir andı bu ve muazzam bir başlangıç onu bekliyordu.

Biyonik ses, son direktiflerini verdi:

- Acıktığın zaman monitörün mönüsünden istediğin yemeği sipariş edebilirsin. Birkaç dakika içerisinde kütüphanenin kenarındaki bir kapak açılacak ve yemeğin, masana gelecek. Unutma, buradaki her şey senin rahat çalışabilmen için tasarlandı...

Ah, size bu üniversite hastanesi hakkında detaylı bilgi vermeliyim. Burası, beyin hastalıkları ve nöroloji konusunda araştırmalar yapmak üzere kurulmuş bir hastaneydi. Dolayısıyla burada okumak için belli bir IQ seviyesinin üzerinde olmak yeterliydi. Hastane yetkilileri, anlık sınavlara inanmıyor hatta sınavla öğrenci seçmeyi mantıksız buluyorlardı. Kolejdeki not ortalamalarını da ciddiye almıyorlardı. Bu hastanenin yetkilileri sadece IQ'ya inanıyordu. Bunun sebebi ise şuydu: Dünyadaki Alzheimer'lı hasta sayısı yaklaşık 50 milyondur ve onların fazla zamanı yoktu. Alzheimer'a çare bugün bulunmalıydı. Tıp doktoru olan insanlar;ikleşmiş bilgilere esir oluyor, meslek körlüğüne yakalanıyorlardı. Kuralları vardı. Bildikleri onların elini kolunu bağılıyordu ama bu konuda hiçbir şey bilmeyen insanın bir sınırı olamazdı. Belki de bu yüzden yoğun bakım ünitesine alınan hastalardan umutlarını kesiyorlardı. Bir hastanın fişini çekmek, o hastayı kurtarmaktan çok daha kolaydı. İşte bu yüzden beyin ölümü gerçekleşen bir hastanın başında hiç doktor göremezsiniz çünkü bunu diyenler, o beynin bir daha asla çalışamayacağına inanmayı seçerler...

– Tıp, bu konuda aciz kalıyor!

Bu cümleyle doktorlar topu taca atarlar mesela. Ayrıca gerekeni yapmadıkları gibi son bir umutla hastasının başında bekleyenlere de,

– O sizi duyamaz artık.

diyerek görevlerini yerine getirdiklerini sanırlar. Bunların hepsi birer ön yargıydı zira beyni ölen kişinin doktoru inanmasa da onun tıptan hiç anlamayan, belki de bir temizlik işçisi olan kızı,

– Baba, baba; lütfen uyan baba... Ölemezsin! Lütfen...

derken buna inanır ve bazen tıp adamları, beyin ölümü gerçekleştiği hâlde onun başında bekleyen çocuğunun ya da eşinin inatçı telkinleri sayesinde tekrar uyanan ya da bağlandıkları makinelerden kurtulan hastalarla karşılaşınca,

– Bu bir mucize!

diyerek hayretler içerisinde kalırlar. İşin ilginç tarafı; bunun nasıl olduğunu da araştırmaz, böyle vakalara “istisna” der ve bildiklerinin kölesi olarak kör yaşamaya devam ederler.

Kısacası bu hastanenin yetkilileri şöyle düşünüyordu: Eşzamanlı olarak 100.000 doktorun annesi veya babası Alzheimer olsa ve bu 100.000 doktor, laboratuvar ortamında bir araya getirilebilse bu hastalığın çaresi, 24 saat içerisinde bulunabilirdi. Elbette bu, realist bir yaklaşım değildi ancak tıptan hiç anlamayan kuralsız insanların bunu yapması mümkün olabilirdi.

İşte Josephine, böylesine uçsuz bir vizyonun tam ortasında idi. Onun, bu kadroya dâhil edilmesinin sebebi ise çok basitti. Bir beyin okulu olan bu hastaneye, geçirdiği trafik kazası sonucunda getirilmişti o. Dolayısıyla doktorlar ona akla hayale gelmedik onlarca test ve tetkik yapmışlardı. Kaldı ki bu hastaneye girenlere ilk yapılan şey, IQ ölçümüydü. Josephine'in IQ'su 148 olarak hesaplanmıştı. Tıp okulunu bırakmamış olsa bile bu okula onu alabileceklerdi ancak bir de doktor olma hayali, burada okuması için fazlaca yeterliydi. Aslında Bay Douglas, onun gibilere muhtaçtı fakat genç kız bunu bilmiyordu.

Josephine, başından geçen onca olayın, gördüğü şiddetin, babasının yaşattıklarının neticesinde içine düşmüş olduğu çaresizlik sonucunda IQ'sunu büyütmişti farkında olmadan. Böyle oluyordu; insanlar yaşam mücadelesinin içinde kaldıklarında beyinlerini zorluyor, çok daha efsane işler yapabiliyorlardı. Çok rahat büyümüş, hiç sıkıntı çekmemiş insanlarla sohbet etmek dahi istemezsiniz ama sürekli zorluk görmüş, sıkıntı çekmiş biriyle olan diyalogunuz, istisnaları saymazsak çoğunlukla çok daha heyecan verici ve keyifli olur. Ayrıca bir şey danışacaksanız önce ona gidersiniz çünkü o tip insanların pratik zekâlı olduğunu bilirsiniz zira onların IQ'larının yanı sıra EQ'ları da gelişmiştir. Kolay kolay paralize olmazlar. Bunlar, duygusallıklarını, duyarlılıkla takas etmiş kişilerdir. Denizde boğulan bir çocuğu kurtarmak için yüzmeye bilmediği hâlde suya atlayıp denize iki ceset bırakmazlar. Daha realist ve hızlı çözüm ararlar. Bunu yapamayan ve düşünmeden denize atlayanlar;

çocuğun ailesini, yakınlarını, sevenlerini düşündükleri için akıllı davranamazlar.

Gerçekten de çaresizlik, insanın bütün zekâ çeşitleri üzerinde etki göstermiş, beyni en hızlı geliştiren duygu durumu ya da durumu olmuştur. Bunu bir örnekle, şöyle açabiliriz:

- Belli bir hızla üzerinize inmekte olan çelik bir tavan düşünün. Toplam süreniz üç dakika olsun. Ne yapardınız?

Bu soruya teorik olarak cevap vermeye kalktığınızda çok bir şey bulamazsınız ama bunu pratikte yaşadığınızda, teoride aklınıza hiç gelmeyen bilgilere ulaşabilirsiniz. Çünkü beyin, sizlere çaresizlik altında iken fazladan bir kullanım sunar ve siz, sonuca teorisyenlerden çok daha yakınsınızdır. Josephine, tam olarak bu durumdaydı. Sokakta yaşadı, aç kaldı, açlıktan kurtulmak için yöntemler aradı, polisle dalaştı, yalnızlığı tattı, terk edildi, onu hedef alan onursuzlardan kaçtı ve daha birçok şey... E, hâl böyle olunca da onun da herkes gibi doğuştan getirdiği IQ'sunun, buna bağlı olarak EQ'sunun gelişmiş olmasına, her ne kadar "tıp" aksini söylese de şaşırmamak lazım.

Josephine, geniş odasının bu yeni hâlini inceledi bir müddet. Her şey kusursuzdu. Monitörden yiyecek bir şeyler istedi. Sigarası da bitmişti. Tıp okuyordu. Bu isteğine karşı çıkılabilirdi ama onu da ekledi siparişlerinin arasına. Yemeğin yanında birkaç paket de sigara göndermişlerdi ona. Yemeğini yedi ve içinde bulunduğu durumu değerlendirebilmek için terasa çıktı. Karşısı uçsuz bir deniz, sol tarafı ise alabildiğine ormandı.

– Bir dağ evinde, tek başıma yaşasam...

diye hayal ettiği zamanları hatırlayarak mutlu oldu. Sağ tarafında ise hiç yaşam belirtisi olmayan, kendinkisiyle aynı şekilde inşa edilmiş bir teras vardı. Buraya sürekli değişen insanların gelebileceğini ve bu terasta onlarla karşılaşp sohbet edebileceğini düşününce sevindi genç kız. Dışarı çıkamasa da en azından sohbet edebileceği insanlar olabilecekti burada. Acaba Bay A., terasını gördüğü bu yan odada olabilir miydi? İki terası alçak bir duvarla ayırmışlardı. O tarafa geçilmesi zordu ama sohbet edilmesi kolaydı. Odasına geçip kulağını duvara dayadı lakin herhangi bir ses duyamadı yan odadan. Aklına yine onun terlik sesleri geldi. Kapıya yaklaştı ve kapının altındaki dar boşluktan dışarı baktı. İnce bir ışıktan başka bir şey göremiyordu. Terlik sesi de yoktu, hiç ses yoktu ama pijamalı adam, öyle ya da böyle oradan geçecekti; genç kız onu bekleyecekti.

Josephine'in kafası çok karışıkı. Adına "laboratuvar" dedikleri şeyi nasıl kullanacağını bilmiyordu mesela. Odasındaki hiçbir şeyle ilgili fikri yoktu. Her zaman olduğu gibi film izlemeye karar verdi. Terlik sesini kaçırmamak için de sesi çok açmadı. Kulağı kapıdaydı. Makale için sadece bir haftası vardı ancak onun aklı sadece Bay A.'daydı. Bekliyordu. Neyse ki yarım saat sonra beklediği sesi duydu, filmi durdurdu ve yerinden fırladı. Bu, Bay A.'nın sesiydi ve kapının altından baktığında onun gölgesini fark etti.

– Bay A... Bay A...

dedi ama gölgeyi kaçırdı. Zaten birkaç saniye içinde ses de kesildi. Bu önemli değildi, en azından Bay A.'nın

hastanede olduğunu biliyordu artık ve bir şekilde onunla iletişim kurabilecekti. Çok yorgundu, uyudu ve böylece bu ilk gününü hiçbir şey yapmadan geçirmiş oldu.

Ertesi sabah uyandığında bir hafta içerisinde bir makale yazması gerektiğini hatırladı tekrar. Altı günü kalmıştı ve zaman hızla akıp gidiyordu. Eğer o yazıyı yazamazsa bu hastaneye tekrar gelmek için bir kaza daha yapması gerekecekti.

Kahvaltısını istedi ve nihayet monitörün başına geçti. Neredeye sadece ismini bildiği Demans'la ilgili bir şeyler öğrenmesi gerekiyordu artık. Kılavuzdan "ilk ders" yazan yeri seçti. Karşısında konuşan profesör bir kadındı ve "merhaba" bile demeden konuya girdi. Aceleyle konuşuyordu. Demans hakkında genel bilgilendirmeler yapıyordu. Videolarla bu tip hastalara örnekler veriyordu. Not alarak dinlemeyi sürdüren Josephine aşırı sıkılmıştı. İşin içinden çıkamayacağını düşündü çünkü akli sürekli, beklediği o terlik sesindeydi. Kolundaki dövmeyle bakarak Kozmos'a gülümsedi. Galiba Bay A.'ya âşık olmuştu ve gözü ondan başka bir şey görmüyordu. Kendini bu kadar hızlı ve tuhaf bir aşkın içinde bulmasına anlam veremiyordu ama bulmuştu işte. Üstelik herkesinkine benzemek zorunda da değildi onunki! Hakikaten de hiç kimsenin yaşadığına benzemiyordu kızın yaşadığı. Bu, başka da değil, bambaşka bir şeydi. Bunu birilerine anlatmaya kalksa gülünç de bulunabilirdi. Hastanedeki pijamalı adam ve Josephine... Bu gerçekten de çok saçma bir kombin olabilirdi kimine göre ama kime ne?

İnsan hayatında bazı anlar vardır ve anlarda her şey değişebilir. Josephine, aşkın ne demek olduğunu bilmiyordu.

O hiçbir zaman âşık olamamıştı. Aşk, bir erkek tarafından kandırılmak sanıyordu. En az kandıranı, en çok seviyordu. Gerçi aşk; acıkmak, üşümek, ısınmak gibi herkesin aynı tepkiyi verebildiği ortak bir refleks değildi. Her insan farklı yaşıyordu ama hepsi de adına “aşk” diyordu. Bunu, klozete sıkışmış sineğin hikâyesiyle örneklendirebiliriz. Kapağı kapalı olan bir klozette bir sinek yumurtadan çıkıyor ve hayatını o klozetin içinde geçiriyor. Klozette doğuyor, orada büyüyor ve o kapağın altında ölüyor. Ona nasıl bir hayat geçirdiği sorulduğunda ise uzun, uzun anlatıyor. Kocaman bir dünyadan bahsediyor. Çok mutlu olduğunu da söylüyor.

– Yahu sen klozette yaşadın.

dediğinizde ise dünyasına hakaret ettiğiniz için sizi azarlıyor. İşte öyleydi Josephine’in de durumu. Her karşılaştığı erkekle yaşadığı ilişkiye,

– Aşk, böyle bir şey herhâlde.

dediği için bunca zamandır hep kandırılmıştı. Şimdi yaşadığı ise hiçbir şeye benzemiyordu. Bu da basit bir ilişki olabilirdi ama bu sefer kandırılmak ve pijamalı adama sarılmak istiyordu, sınıksız sarılmak. Bay A. onun yüzüne o kadar güzel dokunmuştu ki! Josephine hep o dokunuşu istiyordu. Onun dokunuşunda şehvet değil, şefkat vardı; seks değil, sevgi vardı... Yüzündeki derin izlerle ilgilenmeyen, onlarla ilgili soru sormayan, onu sorgulamayan tek adamdı pijamalı. Belki gerçekten de onunla sadece sarılıp uyumak istemişti Bay A.! Başkalarına kızıp onu cezalandırırken ya da her şeyi biliyor-muş gibi davranırken klozetteki sinekten farkı kalmı-yordu Josephine’in. Öyleyse bir insanla yıllarca birlikte

olmayı da çok önemsememek lazım. Bazen bir anda yaşanan basit bir heyecan, yüzyıllık aşklara bedel olabilir. İki yıl birlikte yaşadığı Harvey'in yaptıklarıyla Bay A.'nın bir anlık dokunuşu mukayese dahi kabul etmiyordu Josephine'e göre.

Monitörü kapadı, kütüphanedeki kitaplara baktı. Her şey Alzheimer'a ilişkindi ve bu konu onu boğuyordu. Tekrar fakülteyi açtı ve seçilebilir yeşil çerçeveli olanların arasından rast gele bir ders seçti. Her dersi seçmiyordu. Belli ki kırmızı çerçeveliler daha sonraki zamanların dersleriydi. Bu seçtiği ders de çok sıkıcı gelmişti ona. Ders anlatan hocalarla konuşabiliyordu ama onlara sıkıldığını da söyleyemiyordu.

– Daha sonra devam edelim.

diyerek kapatması yetiyordu. Tıptan da nefret ediyordu şimdi.

Ömrü boyunca doktor olmayı hedefleyen biri olmasına rağmen tıptan nefret etmesi tabii ki saçmaydı. Gel gör ki Bay A., onun zihnini sürekli meşgul ediyor ve her saniye beynini biraz daha kaplıyordu. Bu sebeple de asla konsantre olup tıbbı odaklanamıyordu.

Kısacası, kötü huylu bir ur gibi beynini saran Bay A. ile olmaktan başka hiçbir şey istemiyordu Josephine. Büyük başarılarla imza atmak, ünlü olmak, tanınmak falan istemiyordu; dedim ya onun istediği tek şey, o pijamalı adamdı.

Aradan beş gün geçti ve Josephine, her gün birkaç kere Bay A.'nın terlik sesini dinlemenin dışında hiçbir şey yapamadı. Okulu açtı ve soru sorma bölümüne baktı.

– Bu “bir makale” meselesi ilk haftayı da kapsıyor mu? diye sordu. Bu cevabı beklemiyordu:

– Evet, Dr. Josephine. İlk hafta da dâhil ve sizin toplam iki gününüz var. Elinizi çabuk tutmazsanız iki gün sonra kapınız açılacak.

Ona, biyonik sestten sonra şimdi de ders veren profesör, “doktor” diye hitap ediyordu. Bu nasıl olabilirdi? Bir şeyler yapması gerekiyordu. Henüz bir öğrenci dahi olamamışken ona doktor muamelesi yapılmasından hiç hoşlanmıyordu. Aslında başta çok hoşuna gitmişti ama bu onun sorumluluğunu artırdığı için rahatsız etmeye başlamıştı lanet. Kavanozlara göz gezdirdi ve Demans’ın en yaygın çeşidi olan “Alzheimer” teşhislileri önüne aldı çünkü dekan ısrarla bu konunun üzerinde duruyordu.

– Alzheimer Pozitif (43)

yazanın kapağını açtı. Bu, 43 yaşındaki bir Alzheimer hastasına aitti. Bir müddet inceledi fakat hiçbir şey anlamadı. Üzerinde,

– Alzheimer Pozitif (71)

yazanın da kapağını açtı. Ondan da bir şey anlamadı. Sonra her yaştan sağlıklı olan beyinleri inceledi fakat aralarında herhangi bir fark göremedi. Odasını saran formaldehit kokusundan rahatsız olup kapaklarını kapadı ve yerine koydu kavanozları. Terasa çıktı ve yüzüne ninni gibi çarpan havada oturduğu rahat koltuğunda uyuyakaldı.

Zaman sonra duyduğu terlik sesine irkilerek uyandı. Bu sefer ses; dışarıdan değil, yan terastan geliyordu. Rüya olsa bu kadar olabilirdi ama bu bir rüya değildi ve

bu kadardı. Gerçi rüya da sadece uykuda görülmüyordu. Yan terasta gezinen kişi Bay A.'ydı. Josephine'e hiç bakmadan yine her zaman yaptığını yapıyor, elindeki kâğıtlara bakıyordu pijamalı. Josephine,

– Bay A.

diye seslendi. Bay A. cevap vermedi. Birkaç kez daha seslendi fakat yine cevap alamadı. Bu sefer dikkatini çekebilmek için elindeki kalemi onun terasına atınca döndü Bay A.ve,

– Buyurun, bana mı seslendiniz?

dedi. Josephine,

– Evet Bay A., evet... Ben Josephine. Siz bu odada mı kalıyordunuz yoksa? Gözlerime inanamıyorum... Kaç gündür terlik sesinizi duymayı bekliyordum, şimdi karşımdasınız.

dedi fakat pijamalı bey,

– Özür dilerim, neden söz ettiğinizi anlamıyorum ve sizi tanıdığımı da hiç sanmıyorum.

diye beklenmedik bir karşılık verdi. Bay A.'nın bu kadar kızmış olabileceğini hiç düşünmemişti.

– Ne var ki bunda? Binlerce insan, tıp fakültesini yarım bırakabilir! Ben ilk miyim sanki?

diye mırıldandı ve ahşap terasta özgür olduğunu düşünerek sesini yükseltti:

– Bay A., yapmayın lütfen! Hem bakın, sizin sayenizde artık bir tıp öğrencisiyim ben. Hadi, affedin beni!

Bay A.:

– Aaa hatırladım... Siz hemşire Cornella'sınız öyle değil mi, nasılsınız Bayan Cornella?

Josephine şaşkındı:

– Hayır Bay A., hayır... Ben Josephine. "Sadece sarılıp uyuyalım!" Bunu siz söylemiştiniz bana, unuttunuz mu yoksa?

Bay A.,

– Hatırlamıyorum. Lütfen rahatsız etmeyin beni.

dedi ve odasına geri döndü. Kırılmıştı Josephine. Bay A.'yı bu kadar kızdıracağını bilseydi asla onları söylemezdi ama düşününce onun bu işi bu kadar büyütmesi de anlamsızdı. İnsanların hassasiyetleri vardı. Mesela bazılarını dövsen ses etmez de bu aynı bazılarına masumca,

– Nasılsın?

diye sorsan,

– Sen neyi ima ettin?

diyerek yüz yıl küsebilirdi. Genç kız, bu adamın böyle bir hassasiyetine dokunduğunu hissetti ama bu onu hiç ilgilendirmiyordu. Sinirinden odasındaki yastıkları duvarlara fırlatıyor, koltukları tekmeliyordu. Bay A.'ya karşı olan duyguları bir anda nefrete dönüştü çünkü ona karşı böyle davranması da Josephine'in hassas noktasıydı. Hiçbir şey yapmadan iki gününü film izleyerek geçirdi.

Artık okuldan da iyice soğumuştı. Bay A.'nın sayesinde üniversite okuması da ağına gitmeye başlamıştı. Filmin en heyecanlı yerinde bilgisayarına,

– Makale için son iki saat.

diye bir not düştü. Okuldan atılmak için birkaç saati vardı fakat o; makale yazmadığı için değil, Bay A.'nın yüzünden okuldan atılacak kapı açılınca da gidip bunu ona anlatarak hastaneden ayrılacaktı. Geçti bilgisayara karşısına ve 1. makale için başlık açtı: 1. Makale. Böyle başlık mı olurdu ama inanın çok daha delice bir şey yaptı ve tek cümlelik bir makale yazdı: “Sadece Sarılıp Uyuyacağız.”

Bu cümle onun okuldan atılmasına yetecekti. Ekranı bakmadan “gönder” butonuna bastı ve terasa çıkıp denizi seyretmeye başladı. Kulağının biri de açılacağını beklediği kapıdaydı... Aradan yarım saat geçti ama kapı falan açılmadı.

Makalenin gitmesinin üzerinden üç gün geçmişti ama hâlâ ses soluk yoktu. Josephine, hayatının en tembel günlerini geçiriyordu. Film izliyor, ara sıra da sıcak terasa çıkıp manzara seyrediyordu. İster istemez gözü yan terasa kaysa da Bay A.'yı artık önemsemiyordu.

Odasında amaçsızca oturduğu bir anda başlayan şiddetli yağmurun ardından yan taraftan gelen bir ses duydu genç kız. Bay A.'nın terlik sesiydi bu. Dışarı çıktı ve onunla tekrar karşılaştı. Gök, sudan oklarını fırlatmaya devam ediyordu. Göz göze geldi Bay A. ile Josephine.

– Aferin sana! Çok iyisin, böyle devam et Josephine.

dedi pijamalı. Genç kız, ona selam vermediği ya da konuşmadığı için kendisiyle dalga geçer bir tavırla konuşan Bay A'ya, onun duymayacağı şekilde,

Alınak!

dedi ve odasına geri döndü. Sinirinden ağlayacak gibiydi ama bir yandan da içinde bir yerlerde istem dışı bir mutluluk oluştu. Alay da etse en azından onu yok saymıyordu. Buna rağmen bu dengesizliği affetmeyecek ve okuldan atılır atılmaz ağzının payını verecekti ona. Yatağına uzandı. Birazdan bilgisayarına bir mesaj geldi. Yerinden kalktı ve ekrana baktı. Gördüğüne inanamadı çünkü gönderdiği makale için tam puan almıştı. Bu nasıl olabilirdi ki? Hastanedeki herkes mi sapıktı arkadaş?

Her şeye sinir oluyordu artık. Bu odada on günden fazla zaman geçiren Josephine artık tamamen kopmuştu okuldan. Tembellikten de sıkılmıştı... Planı şuydu, yeni makale döneminde hiçbir şey yapmayacak ve böylece de kapıyı açtıracaktı. Aslında bunu yönetime bildirerek de yapabilirdi ama dekana karşı mahcup olmayı istemiyor,

– Yazamadım, aklıma bir şey gelmedi.

diyerek yapmayı çok daha onurluca buluyordu.

Birkaç defa terasta Bay A'nın seslerini duysa da asla dışarı çıkmadı. O kadar kızgındı ki, pijamalı adam, bazen "Josephine" diye sesleniyordu ama o hiçbir şekilde dışarı çıkmıyordu. Onu görmek istemediği gibi bir de "Aklın yeni mi başına geldi?" diye sitem ederek intikam alıyordu. Gerçi bir kere daha seslense çıkacaktı ama seslenmedi pijamalı.

dedi pijamalı. Genç kız, ona selam vermediği ya da konuşmadığı için kendisiyle dalga geçer bir tavırla konuşan Bay A.'ya, onun duymayacağı şekilde,

– Ahmak!

dedi ve odasına geri döndü. Sinirinden ağlayacak gibiydi ama bir yandan da içinde bir yerlerde istem dışı bir mutluluk oluştu. Alay da etse en azından onu yok saymıyordu. Buna rağmen bu dengesizliği affetmeyecek ve okuldan atılır atılmaz ağzının payını verecekti ona. Yatağına uzandı. Birazdan bilgisayarına bir mesaj geldi. Yerinden kalktı ve ekrana baktı. Gördüğüne inanamadı çünkü gönderdiği makale için tam puan almıştı. Bu nasıl olabilirdi ki? Hastanedeki herkes mi sapıktı arkadaş?

Her şeye sinir oluyordu artık. Bu odada on günden fazla zaman geçiren Josephine artık tamamen kopmuştu okuldan. Tembellikten de sıkılmıştı... Planı şuydu, yeni makale döneminde hiçbir şey yapmayacak ve böylece de kapıyı açtıracaktı. Aslında bunu yönetime bildirerek de yapabilirdi ama dekana karşı mahcup olmayı istemiyor,

– Yazamadım, aklıma bir şey gelmedi.

diyerek yapmayı çok daha onurluca buluyordu.

Birkaç defa terasta Bay A.'nın seslerini duysa da asla dışarı çıkmadı. O kadar kızgındı ki, pijamalı adam, bazen "Josephine" diye sesleniyordu ama o hiçbir şekilde dışarı çıkmıyordu. Onu görmek istemediği gibi bir de "Aklın yeni mi başına geldi?" diye sitem ederek intikam alıyordu. Gerçi bir kere daha seslense çıkacaktı ama seslenmedi pijamalı.

Son 24 saatin içindeydi ve asla kalem oynatmamıştı. Bu atılması için yetiyordu. O sabah, bu odada geçireceği son güne uyanmıştı. Kahvaltısını denizi kucaklayan terasında yapacaktı. Aldığı kahvaltıyla dışarı çıktı. Bir çocukluk alışkanlığı olarak canı salçalı ekmek çekmişti. Babasıyla kahvaltı yapmamak için ekmeğine salça sürer ve yolda yerdı onu. Salçanın üzerine birkaç damla zeytinyağı damlattı ve ekmeğine sürüp yemeye başladı. Birazdan yan komşusu belirdi kendi tarafından. Gözlerini genç kıza dikmiş anlamsız anlamsız bakıyordu. İyice yaklaşıyor ve bir şeyler söylemek istiyormuş gibi davranıyordu. Josephine, sinirli ve kırgın olduğunu da hissettirerek,

– Buyurun, bir şey mi vardı?

dediyse de cevap vermedi pijamalı. Genç kız da oralı olmadı ve kahvaltısına devam etti. Birazdan,

– Bayan Cornella, ne zaman geleceksiniz odama?

dedi Bay A.. Kendisiyle alay eder gibi konuşan bu adama iyiden iyiye kızıyordu artık. Tekrar ona doğru başını çevirdiğinde adamın ciddi ciddi genç kıza bakarak,

– Size söylüyorum Bayan Cornella!..

dediğini fark etti. Bunu neden yapıyordu ki?

– Kes şunu! Benim adım Josephine, bana “Cornella” deyip durma!

dedi. Gel gör ki Bay A.’nın yüzü bembeyazdı ve bakışları da hiç normal değildi. Bir tuhaflık vardı, o zamana kadar hiç sezmediği bir tuhaflık. Josephine, onu artık eskisi kadar sevmese de,

– Siz iyi misiniz Bay A.?

diye sormak zorunda hissetti kendini. Bay A.,

– Evet, iyiyim Josephine. Ben sadece sarılmak istemiş-
tim sana!.. Bayan Cornella orada mı yoksa?

diye cevap verince bir daha sordu genç kız:

– Siz iyi misiniz Bay A.?

Pijamalı adam bu sefer çok başka bir cevap verdi:

– Evet, iyiyim ama annemi götürmeyin! Ne olur götür-
meyin annemi!

Josephine'in başından aşağı kaynar sular dökülmüştü.

– Yoksa, yoksa...

diye saniyelik bir acabayla düşündü ve ne yazık ki cevap, olabileceklerin en kötüsüydu: Evet, Bay A. bir Alzheimer hastasıydı. Geçen haftaki, "Demans'a Giriş" isimli derste aldığı notlar geldi genç kızın aklına:

Demans'ın en yaygın çeşidi olan Alzheimer hastalarındaki hafıza disiplini, ara ara kesilen ve kısa aralıklarla geri gelen elektrige benzer. Anları anlarına uymaz. Bazen çok iyidirler bazen de hayattan tamamen kopmuş gibi. Aynı şekilde sorduğunuz sorulara her defasında başka cevaplar verirler ve soruyu da asla hatırlamazlar. Bazen de bir cümleye takılır ısrarla onu tekrar ederler...

Öyle ya! Onun bu hastanede olmasının bir sebebi olmalıydı. Bay A. bir Alzheimer hastasıydı. Bunu daha önce nasıl anlamamış olabilirdi ki? Üstelik genç kızın dedesi de bu hastalıktan ölmüştü ve süreç hepsinde aynı işliyordu. Şimdi çok daha iyi anlıyordu olup biteni, yıkılmıştı Josephine. Demek ki o gün teşekkür ederken,

– Ne okulu?

diye sorması da bundandı. Aman Tanrı'm, bu bir faci-aydı ve Josephine bir hastaya kızarak onu üzmüş hatta ağlatmıştı. Kendini asla affetmeyecekti. Ne yapacağını bilemiyordu. Âşık olduğu adam bir Demans hastasıydı ve genç kız bunu şimdi öğreniyordu.

Bay A. birkaç dakika sonra sanki az önceki şeyleri o söylememiş gibi terastaki koltuğuna oturdu ve elindeki kâğıtlara bakmaya başladı. Bir müddet sonra döndü ve,

– Siz Bayan Cornella değilseniz burada ne işiniz var? Hasta mısınız yoksa siz de?

diye sordu. Bay A.'ya cevap verdi yıkılmış durumda olan Josephine:

– Hayır, ben öğrenciyim Bay A., ismim Josephine. Siz, bana, ilk karşılaştığımızda “Sadece sarılıp uyuyalım.” demiştiniz.

Bay A.:

– Evet, hastane koridorunda... Peki, ne vardı bunda ki o kadar sinirlendin Josephine? Hatta ben uyurdum sen sarılırdın sadece.

Josephine:

– Tamam, lütfen sarılalım birbirimize. Ben sizi hiç bırakmam. Söz veriyorum bırakmam!

Bay A. elini göğsüne doğru götürüp pijamasının düğmelerini göstererek heyecanla sordu:

– Sahi mi? Pijamamı da çıkaracak mısın peki? Söz mü? Söz ver bana!..

Genç kız, bunu da almıştı notlarının arasına. İleri evrelerdeki Alzheimer hastalarının cinsel anlamdaki dürtüleri yeniden nüks edebiliyordu ve bu da son derece normaldi. Elbette ki ona bunun için kızamazdı:

– Tabii ki Bay A., pijamanızı da ben çıkaracağım. Söz veriyorum size...

– Çok mutlu olurum. Bunu yapın lütfen!

diye karşılık verdi pijamalı.

Josephine'in nefesi içine düştü, ağzı burnu kurudu. Bir yolunu bulup onun yanına gitmesi gerekiyordu:

– Peki bugün nasılsınız Bay A.?

diye sordu sarı önlüklü genç doktor fakat Bay A.'nın ana makinesindeki elektrik tekrar kesildi.

– Hayır Cornella Hemşire, hayır... Üzerimde o kadar para yok!

dedi ve kendine göre hızlı adımlarla, normal insanlara göre ise kaplumbağa hızıyla içeri girdi Bay A. Josephine,

– Gitmeyin Bay A., lütfen gitmeyin!

derken oyuncağı okyanusa atılmış bir çocuk gibi ağlıyordu. Yan tarafa geçip Bay A.'nın odasına girmeyi ve onunla konuşmayı düşündüyse de bu riskliydi. Düşmekten değil, ona yardım edememekten korkarak vazgeçti bu fikirden...

Yalnız kaldığı terasta, biyonik sesin dedikleri geldi aklına:

– Eğer en sevdiğin insanın, hasta olduğunu düşünerek çalışırsan çok daha hızlı yol alırsın.

Evet, annesini kaybetmişti, babasından da nefret ediyordu; o, karşısına çıkan hiçbir insanı sevmemişti. İlk defa hatta belki de sadece Bay A.'yı sevmiştir ve onun sayesinde "Demans" okuyordu şimdi. Josephine kurtarmalıydı, Bay A.'yı o kurtarmalıydı.

Ertesi gün okuldan atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ancak buna izin veremezdi. Buna artık asla izin veremezdi. O makaleyi birkaç saat içerisinde yazmalıydı. Hemen monitörü açtı ve her şeye en başından başladı. Terlik seslerini duymuyordu artık. Derslerine odaklanmıştı. Josephine'in "en sevdiği insan" hastaydı ve o bunun çaresini bulmak zorundaydı.

O andan itibaren duyduğu her şeyi ezberleyerek öğreniyordu genç kız. Bir haftanın dolmasına dakikalar kalmıştı. Yazmaya başladı; makalenin konusu, Alzheimer hastalarıyla temas kurmaya ilişkindi. Hani Bay A. Josephine'e sarılmak istiyordu ya! Josephine, bunun içgüdüsel bir istek olduğunu düşündü. Hastalığın tabii sürecinde oluşan bir arzuydu bu ona göre. Tıpkı tabiatın, içinde bulunan coğrafyaya uygun meyveler sunması gibi bir şeydi bu. İnsanlar, daha çok kış mevsiminde grip olduğu için toprak da onlara kışın portakal sunuyordu örneğin. Ona göre Alzheimer hastalarına sarılmak hatta onlarla sarılıp uyumak beyinlerindeki sevgi merkezine dokunacaktı ve bu, hastalığın ilerleme sürecini yavaşlatacaktı. Makalesi o kadar kısaydı ki kalabalık görünsün diye 10 punto yerine 16 puntıyla yazdı ve bu yazıyı son dakikada yetiştirerek okulun ilgili mail adresine yolladı.

Süre dolmuştu. Yazdığı makale için henüz bir değerlendirme yapılmamıştı ama az sonra yapılacaktı. Aslında onun derdi, puan değil; okulda kalmaya devam edebilmektir.

Az önce atılmak için uğraşırken şimdi kalmak için yalvarabilirdi. Epeyce bekledi, kapısı açılmadı; galiba başarmıştı.

Terasa çıktı, Bay A.'nın gelmesini bekledi. Neden sonra Bay A.'nın kapısı açıldı. Yine her zamanki gibi elindeki rapora dalmış şekilde göründü adam. Josephine,

– Nasılsınız Bay A.?

dedi. Adam gülümseyerek elindeki rapora bakıyordu. Josephine şaşkındı zira pijamalının elindeki kâğıdın sol üst köşesinde “Bay A.” yazıyordu. Devamında ise genç kızın yazdığı yazı vardı. Okulda kalabilmek için yaptığı hileden, kullandığı büyük puntolardan anladı bunu. Meğer ta başmdan beri Bay A.'nın elinde gördüğü kâğıtlar; rapor değil, bu tür makalelermiş. Demek ki bu konuda tek değilmiş Josephine ve onun durumunda olan çok sayıda öğrenci varmış bu okulda. Tamam da bunların pijamalı adama verilmesinin ve ona okutulmasının sebebi ne olabilirdi ki? Bunları düşünecek vakti yoktu hatta bu duruma sevindi çünkü bu onunla konuşabilmenin tek yolu. O yüzden hiç üzerinde durmadı bu işin.

– Makalemi beğendiniz mi Bay A.?

diye sordu. Az önce gülen pijamalı adam, bu sefer hiçbir şey söylemedi ve odasına geri döndü. Genç kız, Bay A.'nın tekrar gelmesi umuduyla bekledi bir süre ama gelmeyince o da içeri girdi. Bilgisayarını açtığında son makalesi için 100 puan aldığı yazıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Sadece okuldan atılmamak için yazdığı yazıya da tam puan vermişti koca profesörler. Çok heyecanlandı. Heyecanı, aldığı puanla ilgili değildi. Yazdıkları pijamalıya

ulaştırılıyordu ve onunla artık tek kelime konuşmayan Bay A. ile mektuplaşmanın bir yolunu bulmuştu Josephine.

Haftada bir tane yazması gereken makaleden her gün birer tane yazarak sevdiği adama ulaşıyordu genç kız. Onu her gün görmese de her seferinde 100 puan aldığı için yazdıklarının ona ulaştığını biliyordu artık. Belki de böyle olduğuna inanıyordu ama her ne pahasına olursa olsun kararlıydı, Bay A.'yı kesinlikle o kurtaracaktı.

Josephine, o ana kadar ihtiyaç duymadığı laboratuvar kısmını da merak ediyordu şimdi. Duvara dokundu. Biyoteknik sesin dediği gibi duvarın arkasından bir laboratuvar belirdi. Olağanüstü görünüyordu. Bir biyokimya laboratuvarında olması gereken her şey fazlasıyla vardı burada. İrili ufaklı mikroskoplar, uzay teknolojisiyle hazırlanmış robotik doktorlar, kuantum bilgisayarlar; hepsi Josephine'in emrindeydi şimdi.

Çocukken annesine aldırıldığı mikroskopta, babasının parmağına iğne batırıp o bir damla kanı saatlerce incelediği günler geldi hatırına. Gerçi kanı beş para etmez babasının ona kan verirken bile küçük Josephine'i taciz ettiğini de anımsadı. Kendi dünyasında kısa süreli bir hüznün yaşadı ama bu hüzne bile vakit ayıracak durumda değildi. Onu heyecanlandıran, bir şey anlamamasına rağmen o kanı incelerken aldığı hazdı. Sonra tıp fakültesinin ilk yılında, bu konuyla ilgili yaşadığı heyecanlar da düştü aklına. Gerçekten güzel günlerdi ama her şeyi bitirmişti Harvey pisliği. Tekrar düşündü Josephine. Akıl almaz olan şey, okulu bırakmasının da burada okula başlamasının da sebebinin aynı olmasıydı, Harvey. Şayet ona hiç bulaşmasaydı okulu bırakmayacak ve eğitimine devam edecekti. Buralara da hiç gelemeyecek belki alelade bir doktor olup çıkacaktı. Şimdi ise çok daha hırslıydı ve

belki de çok daha fazlasını yapacaktı, bilinmez! Gerçekten de kimin nelere vesile olduğunu, kimin hangi taşları yerinden oynattığını asla bilemeden yaşıyoruz bu hayatı. Genç kızın durumu da böyleydi işte ve ne garip ki başarıyla olursa belki de Harvey'e hatta daha birçoğuna teşekkür etmesi bile gerekebilirdi. O güne kadar yaşadığı her şeyi bir yana itti ve çocukluk yıllarından o ana kadar yaşadığı bütün olayları unutmayı tercih etti. Artık onun bir amacı vardı ve mutlaka başaracaktı. Şimdi temiz bir sayfa açacak ve bundan sonraki hayatına tutku katacaktı.

Josephine, her şeyi bırakmıştı. Film izlemiyordu. Bütün rahatlığına rağmen vakit geçirmeyi çok sevdiği terasta uzun süre kalmıyordu. Duşa girdiğinde kısa kesiyor, hemen işinin başına dönüp Alzheimer çalışıyordu. Ara sıra Bay A.'nın terlik seslerini duyuyor ama bunları eski beklentileriyle değil pijamalarının hastalığının seyriyle ilgili çıkarımlarda bulunmak maksadıyla dinliyordu.

Her geçen gün yürümesi biraz daha yavaşlayan Bay A., ne yazık ki hastalığının dördüncü aşamasındaydı ve genç kız elini çabuk tutmalıydı çünkü bu aşama; bazılarında yıllarca, bazılarında ise sadece birkaç ay sürüyordu.

Josephine, o kadar hızlı çalışıyordu ki aradan dört ay geçmiş olmasına rağmen onun monitöründe artık kırmızı çerçeveli hiçbir ders kalmamıştı. Hepsini dinlemişti. Sorduğu sorulara hocaları cevap vermekte güçlük çekiyorlardı artık.

- Seni seviyorum Bay A.
- Sakın bir yerlere kaybolma sadece sarılıp uyuyacağız pijamalı şapşal.
- Pijamanı ben çıkaracağım sersem.

Bunlar, Josephine'in her seferinde 100 puan alan makaleleriydi. Teknik donanımı tam olan genç kız; bunu, bilmediği için değil, Bay A.'nın anlaması ve onu hayatta tutabilmek için yapıyordu.

Laboratuvardan hiç çıkmayan Josephine, kütüphanede neredeyse okunmadık kitap bırakmadı ve okulun geniş imkânlarıyla internetten temin ederek indirdiği kitapları okuyordu. Kavanozdaki beyinleri incelemekten he-lak olmuştu.

– Her bir beynin, neredeyse her bir hücrelerini inceliyor ve bırakın Alzheimer'ı, nöron uzmanı oluyordu.

diyerek konuyu biraz abartsam da inanın deli gibi çalışı-yordu genç kız. Onun düşüncesine göre Alzheimer'ı on-dan daha çok bilen hiç kimse kalmamıştı yeryüzünde.

Bay A. o gün terasa ilk defa yanında bir hemşireyle çıkmıştı. Elinde yine gözünü ayırmadığı o makaleler vardı ve onlara bir alışkanlık gereği olsa gerek, bomboş bir ifadeyle bakıyordu. Genç kıza doğru da bakıyordu, ama bakışları boş ve anlamsızdı.

Josephine, çoğu gece ağlayarak çalışıyordu ama bir bilim insanı olarak duygusal davranmaması gerektiği de fakülte'deki davranış bilimleri derslerinden öğrendikleri arasındaydı. Aslında o, buna katılmıyordu ve,

– Bu kadar kısa bir sürede yol aldıysam bunu kesinlikle duygularıma borçluyum, Bay A.'ya olan aşkıma...

diyor ve aşkı için hem de hiç hız kesmeden çalışıyordu. Josephine de duygusallığını duyarlılığa dönüştürenlerdendi. E, böyle olunca fedakârlığı işe yarıyor ve onun çalışmalarına engel olmuyordu. Bu durumu basit bir örnekle açabiliriz:

Sinema salonunda duygusal olması gereken sadece seyircilerdir. Onlar gülebilir, ağlayabilir, derin hayallere dala-bilirler. Makinistin duygusal olması ise bir faciadır çünkü o ağlarsa, gülerse, hayallere dalarsa işini iyi yapamaz ve oradakilerin sinema zevkini mahvedebilir.

Öte yandan bireysel fakülte uygulaması gerçekten inanılmazdı; şahsa özel fakülteler oluşturmak, çok üst düzey bir fikirdi. Biraz masraflıydı fakat fazla etkili ve tamamıyla sonuca dönük bir uygulamaydı bu. Bir hastalık için karanlık bir odada, her şeyden uzaklaşarak koca bir yıl geçirmek ve sadece o hastalığı düşünmek. Bunun sonucunda elbette ki bu kadroya dâhil olan insanlar herkesten daha çok şey bilecekti. Adanmak da zaten böyle bir şeydi. Kaldı ki bir de bu işi yöneten profesyoneller, sistemin içindekilere yüksek değerler verince çok daha inanılmaz sonuçlar alıyorlardı ve olağanüstü bir final kaçınılmaz oluyordu. İşin matematiği hiç de zor değildi. Motor teknolojisinden hiç anlamayan bir insanı, binlerce motorun arasında yalnız bıraksanız ve bir yıl boyunca sadece motorlara dokunmasını mecbur tutsanız o kişi, o konuda bir duayen olabilirdi. Gel gör ki Dr. Josephine için durum bunun da ötesindeydi. Onun en sevdiği kişi Bay Alzheimer'dı. Kaçışı yoktu ve o bunu ölü-müne başaracaktı.

Hakikaten de ilk baktığında kavanozdakilerin hepsinin aynı olduğunu düşünen genç doktor artık her bir beynin kıvrımlarının arasındaki farkı daha bakar bakmaz anlar hâle gelmişti. İncelemek üzere gün aşırı odasına beyin örnekleri isteyen Josephine, bir gün yeni doğmuş bir bebek beyni istedi. Bu konuda çok cömert olan hastane yetkililerinin ellerinde en çok bulunan şey insan beyniydi.

Clarson Hospital’da her gün, her yaştan ölen insanlar vardı. Kaldı ki hastalarla yapılan anlaşma gereği, burada ölmeleri durumunda onların beyinleri alınarak inceleniyor ve elde edilen bilgiler konuyla ilgili bütün kurumlarla paylaşılıyordu. Evet, Josephine bir bebek beyni istemişti. Birkaç gün içerisinde bu isteği yerine getirildi ve nihayet, odasına üzerinde;

– Alzheimer Negatif (4 hafta)

yazan bir kavanoz gönderildi. Alzheimer’lı beyinlerin sıvılarını ezber bilen ve artık neredeyse Alzheimer’ı kokusundan tanıyan Josephine, bu bebeğin “beyin sıvısı”nı inceledi. Yaptığı karşılaştırmalar sonrasında nöronların ölme sebebinin “yaşlılık” olmadığını; bunun, beyin omurilik sıvısında (BOS’ta) gerçekleşen deformasyondan kaynaklandığını keşfetti. Öyleyse bir şekilde bebeklerin ya da çocukların beyin sıvısını üretilip Alzheimer ihtimali olan insanların deforme olmuş BOS’larıyla değiştirebilirlerse hastalığın ilerlemesi durdurulabilirdi. En vasat ihtimalle o sıvının nakli yapılabilirdi mesela. Yani bir insan, öldüğünde nasıl ki organlarıyla donör olabiliyorsa hidrosefali hastası olan bir bebek de beyin sıvısıyla donör olabilecek ve böylece de “beyin ve omurilik sıvısı nakli” diye bir başlık tıp literatürüne girecekti. Kaldı ki bu sıvının, beyindeki karıncıklarda hem de günde 3 ila 5 kerelik periyotlarla üretildiği, beyin omurilik sistemini yıkayıp esneklik kazandırdığı biliniyordu. Beyni ve omuriliği koruyan BOS, aslında insan beyninin fazladan ürettiği bir sıvıydı fakat bu sıvının fazlası değerlendirilemiyor hatta çöpe atılıyordu. Belki bir gün, bu sıvı da hatta dokuz ay boyunca ana rahmindeki fetüsü, kanser de dâhil olmak üzere

her türlü tehlikeden ve hastalıktan koruyan o amniyotik sıvı da tıpkı by-pass ameliyatlarında kullanılmaya başlanan fazla damar gibi fark edilecekti ama Josephine bunu bekleyemezdi.

Bir sebepten ötürü beyinde BOS fazlası oluşmasını ya da birikmesini; tıp, bir hastalık olarak kabul etmiş hatta bunun tanısına da “normal basınçlı hidrosefali” adını vermişti. Bu tip hastalarda, beyni sıkıştırarak küçülten ve bu arada da kafayı büyüten BOS; şant yöntemiyle oluşturulan tüneller vasıtasıyla böbrek, kalp ya da karın boşluğuna iletilerek tahliye ediliyordu. Josephine’e göre Alzheimer teşhisi konulan hastaların da beyinleri küçülüyor, deforme olmuş BOS’ları hücre ölümünü hızlandırıyordu. Dr. Josephine, zaten tahliye edilmesi başarılabilen bu “eski” sıvıyı tahliye edip yerine bebeklerde üretilen “yeni” sıvının enjekte edilmesinden bahsediyordu. Böylece yeni BOS, Alzheimer’lı hastaların hem küçülmeye başlayan beynini koruyacak hem de nöronlarının ölmesini ciddi oranda engelleyecekti. Bir de bakın şu tesadüfe ki beş yüz çocukta bir rastlanan hidrosefali sebebiyle tahliye edilen BOS miktarı, tam da bütün Demanslılara yetecek kadardı.

Eğer bu tez doğruysa birkaç gün içerisinde Bay A.’nın hastalığının ilerlemesi durdurulabilecekti ve bir şekilde onun ölmesine engel olunacaktı. Bu da Josephine’e zaman kazandıracak ve genç kız da bu zaman içerisinde ilerlemesini durdurduğu bu hastalığı gerileterek sevdiği adamı tamamıyla kurtarabilecekti.

Hiç kimsenin Demans konusunda almadığı kadar yol alan Dr. Josephine; daha önce akıl edilmemiş bir şeyden,

beyin sıvısı naklinden bahsediyordu. Dahası da vardı. O, bu sıvı deformasyonunun katsayısını da bulmuş hatta buna, kendi adının baş harfini vererek “J basıncı” diye bir ölçüyle onu hesaplayacak seviyeye gelmişti. Motor yağının kalınlaşmasına benzer bir şeydi bu. Şöyle ki, sıvı akışkanlığı “3.40 J” seviyesine indiğinde değiştirilmeliydi zira “3.00 J”, Dr. Josephine’in matematiğine göre Alzheimer demekti. Bu tez kabul gördüğü takdirde Josephine’in metoduyla hastalık, hangi evrede olursa olsun ilerlemesini durdurmak mümkündü. Genç kız bu buluşunu, makalede bırakmayıp daha da detaylandırarak derhâl Dekan Douglas’a ulaştırdı.

Eğitiminin beşinci ayındaydı Josephine. Her gün terasta karşılaştığı ama tek kelime bile konuşmadığı, sadece bakıştığı Bay A.’nın elinde ilk defa o gün kâğıt yoktu ve makaleleri için nicedir puan da gelmiyordu genç kıza. Cornella Hemşirenin, düşmesin diye elini sıkıca tuttuğu Bay A. iyice huysuzlaşmıştı.

Josephine, karanlık odadaki eğitimine ilk başladığında terlik sesini duyup saatine bakıyor ve bir dakika sonra terasa çıkıyordu. Zaten Bay A. da bir dakika içerisinde terasa çıkmış oluyordu ama beş ayda o kadar çok şey değişmişti ki bu süre 13 dakikayı buluyordu şimdi.

O gün de yine beklenen ses gelmişti lakin fazla yavaştı ve terlik tıkırtısı artık yerini terlik sürtünme sesine bırakmıştı. Yaklaşık 15 dakika sonra terasa gelen Bay A.’yla konuşmak istiyordu. Gerçi Bay A. artık konuşamıyordu ama tepki vermeden de olsa dinliyordu Josephine’i. Ona hiçbir zaman Alzheimer hakkında konuşmuyordu genç kız; sadece sarılmaktan bahsediyordu ama Bay A.,

epeydir bunu da anlamıyordu. O gün, her zaman Josephine'le göz göze gelen ve anlamsızca bakan Bay A., ona;

– Anne, anneciğim... Sadece sarılıp uyuyacağız anneciğim, lütfen...

diye hitap etmişti ve çocuk gibi ağlamıştı. Her Alzheimer hastası gibi onun da artık iyice küçülen beyninde sadece en eski kayıtlar saklanıyordu ve pijamalı adam sona geliyordu.

Cornellâ'nın yardımıyla zar zor odasına dönen Bay A., yarından sonra düzelme yoluna girecekti ancak bundan haberi yoktu. Josephine, önce onun hastalığının ilerlemesini durduracak sonra da onu tamamıyla kurtaracaktı.

Bu sırada Bay Douglas'a gönderdiği ön sunum, her an tetikte bekleyen 11 profesörden oluşan kurulun onayından geçmiş; mikro denemelerle uygulanabilir bulunmuş ve çoktan kabul edilmişti. Bu işler Clarson Hospital'da çok hızlı oluyordu çünkü onların bu konudaki tecrübeleri dünya çapındaydı. Josephine, ertesi gün rektörlükte toplanacak olan profesörlere asıl sunumunu yapacak, bu yeni buluşunu insanlığın ve bilimin hizmetine sunacaktı.

Hayatını, beyin muammasına adanmış yüzlerce profesör, Josephine'in buluşunu dünyaya tanıttacak olmanın heyecanı içerisindeydi. Onların yapamadığını bir öğrencileri yapmış ve az önce "demans" başlığını, tıpkı; veba, dizanteri, kızamık, kuduz, tifo, tetanos, cüzam, sıtma gibi tarihe gömmüştü. Bunun ödülü elbette ki büyük olacaktı. Yüzyılda bir gelen böylesine bir değere nasıl teşekkür edeceklerini bilmiyor, sabırsızlıkla ertesi günü bekliyorlardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yarınki sunuma hazırdı Josephine. Büyük bir iş başarmış olmanın guruyla kendini ödüllendirmek için bir film açtı ama o kadar yorgundu ki jenerik akarken uyuyakaldı. Gerçi onunkine “uyumak” denmezdi. Çünkü o, Bay A.’nın terlik sesini duymak için neredeyse tilki uykusunda uyuyordu ve en küçük bir tıkırtıda uyanıyordu.

Sabah 08.30’da uyanmak üzere saatini kurdu. Yaptığı keşifle insanlığa, özellikle de Bay A.’ya büyük bir sürprizi olacaktı Josephine’in.

06.00 sularında bir yürüme sesine irkildi Dr. Josephine. Bay A. nereye gidiyor olabilirdi ki bu saatte? Bu, son derece hızlı ve yüksek bir sestti. Hayır, Bay A. olamazdı bu! Gece yarısı kim, ne yapıyordu acaba?

Derken tıkırtıların sayısı arttı, arttı; koşuşmalar başladı. Çok uzun zamandan beri hiç duymadığı hatta hiçbir zaman duymadığı seslerdi bunlar. Yüksek gürültüyle bir anda onlarca insan birikti hastanenin uzun ve loş koridorunda. Josephine, merak ve panikle terasa çıktı. Bay A.'nın hiç yanmayan lambası yanıyordu ve sesler de oradan geliyordu. Derken büyük bir gürültüyle Josephine'in kapısı açıldı. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Bir hata mı yapmıştı acaba? Biyonik sesin ve Bay Douglas'ın dediklerini hatırladı:

– Hata yaparsan kapın açılır ve bir daha da geri dönüşü olmaz bunun.

Ürkerek kapıya doğru koştu. Gördükleri karşısında derin bir şaşkınlık yaşıyordu, üstelik tek de değildi. Koridorda bulunan onlarca kapı, aynı anda açılmıştı ve bak şu işe ki her kapının önünde, altın önlüklü bir genç; tıpkı Josephine gibi olup biteni anlamaya çalışıyordu. Hepsinin sorusu aynıydı:

– Bu kapılar neden açıldı?

Sahi neden açıldı bu kapılar? Off, bitmiyordu sorular! Neler oluyordu? Bu kadar altın önlüklünün manası neydi? Bunları düşünürken yan odada bulunduğu Bay A.'yı aradı genç kızın gözleri ve o tarafa yöneldi. Fakat, fakat; olmaması gereken, görmemesi gereken bir şeyle karşılaştı Josephine'in su rengi gözleri. Hayır, bu olamazdı, bu asla olamazdı ama ne yazık ki “dünya” denen şu seri katilin insafı yoktu ve

bu olmuştu. Onu bir sedyenin üstüne koyup üzerini de beyaz bir çarşafıla örtmüşlerdi. Bunun her dilde, her yerde, tıpta, mıpta, köyde kentte; tek bir anlamı vardı. Buna da Josephine inanamazdı. Hayır, buna herkes inanırdı da bir tek o inanamazdı. Aylardır uğraştığı ve sonunda çaresini bulduğu o hastalıktan mı ölmüştü şimdi Bay A.? Tamam ama bulmuştu işte, ölünür müydü böyle bir günde? Birkaç gün daha yaşasaydı, birkaç gün daha... Ama yoktu böyle bir gün daha. Film izlediği ve ahşap terasa çıkıp nefes aldığı o günler geldi aklına. Bunlar da zaten “birkaç gün daha” ediyordu işte o sürerler toplanınca. Kendine kızdı; nefes almamalıydı, nefes almadan çalışmalıydı. Beşer dakikalık molalarına, bir iki saatlik uykularına, ille de boşa geçirdiği o ilk iki haftaya kızdı!

Bu esnada her zaman olduğu gibi yine Bay A.’nın yanında olan tanıdık bir yüzle, dekanla göz göze geldi Josephine. Yıkılmış bir şekilde,

– Büyük dostum Andreas, ex oldu doktor; Rektör Clarson ex oldu!..

dedi dekan hoca, gözleri nemliydi. Büyük profesör, bu cümlesiyle genç kıza, bir bilim insanı olduğunu hatırlattı ama henüz çok erkendi. Dizlerinin üstüne çöken Josephine, ne yapacağını bilemedi, ne diyeceğini de... Üzüleceği, şaşıracağı, beyninin yanacağı; bir tane değil, yüzlerce konu vardı. Meğer kapıları hiç açılmayan o odalarda Bay A.’dan başka hasta yokmuş. Meğer loş koridora bakan kırmızı ışıklı her odada bir “Josephine”

varmış ve hepsi Rektör Clarson'ın Alzheimer'dan kurtulması için çalışmaktaymış.

Clarson Hospital'ın ve okuduğu bu üniversitenin kurucusu olduğunu o an öğrendiği ve aylardır “Bay A.” diye hitap ettiği, “küstah” diyerek aşağıladığı, küstüğü barıştığı, uğruna kafa patlattığı bu adam, okula kaydolurken adını dekandan duyduğu, Rektör Clarson'mış.

Josephine şimdi ne yapacaktı. O, Alzheimer'ın çaresini sırf onunla bir kez sarılıp uyumak için bulmak istemişti ve ne yazık ki bu hayalini birkaç saatle kaçırmıştı. Artık bunu hiçbir zaman başaramayacak ve belki de âşık olduğu adamın cesedine dahi dokunamayacaktı. Onu, etten bir duvarla koruyor, yanına kimseyi yaklaştırmıyorlardı. Bunun nasıl bir acı olduğunu anlamak için sanırım Josephine olmak gerekiyordu.

Her adımında onunla bir anısı saklı olan o uzun ahşap koridorda, bir sedyenin üzerinde yürüyordu şimdi pijamalı adam. Artık terlik sesi duyulmuyordu. Omuzlarını bükerek dizlerinin üstüne çökmüş ağlayan Josephine onunla ilk karşılaştığı günü hatırladı. Neden kızmıştı ona, neden sesini yükseltmişti o kadar? Kendini bir türlü affedemiyordu.

Olanları hazmetmek için bir müddet odasına çekildi ama olmuyordu. Koridordaki derin sessizlik beynini kemiriyordu. Bu esnada devreye giren biyonik ses, ertesi gün Bay Clarson için düzenlenecek olan cenaze törenine kadar odasından çıkmaması gerektiğini söyledi

Josephine'e ki muhtemelen bu, bütün altın önlüklülere söylenmişti.

Diğerleri için sorun değildi bu çünkü onlar için en fazla rektör olan hocaları ölmüştü ama Josephine için durum farklıydı. Duramıyordu bu kapalı kapının arkasında. Tek taraflı da olsa Bay Clarson'la yaşadığı büyük aşk, onu kapıya doğru itiyor ve "Hadi, durma! Bir şeyler yap!" diyordu.

Kapıyı açsa ne kaybederdi ki? En fazla okuldan atılırdı. Bunu önemsemedi. İlk defa birini gerçekten sevmişti ve bunun için her şeye değerdi ancak bu düşüncesi uzun sürmedi zira Bay A. hayatta olsaydı böyle davrandığı için kızardı ona. E, okulu bırakmasına bile öyle bir tepki veren bir adam, bunu ikinci sefer kabul edemezdi elbette. İşte böyle oluyordu ve bazıları ölmüyordu hatta yokken daha da var oluyordu.

Josephine bir şeyler yapmalı ve bir şekilde yan odaya geçmeliydi. Aklına, tekrar bu odaya ilk geldiğinde biyonik sesin,

– Terasta özgürsün.

dediği an geldi. Öyleyse terasa çıkarsa yan balkona geçip Bay A.'nın odasına girebilir, hiç olmazsa onun son nefesini teneffüs edebilirdi. Terasa çıktı. Daha önce yapmaya cesaret edemediği için hiç yeltenmediği şeyi yaptı, düşmeyi göze alarak tehlikeli de olsa aradaki alçak ama zor duvardan atlayıp yan tarafa geçmeyi başardı. Bay A.'nın balkon kapısı açıktı. İçeri girdi. Kalbi yerinden

çıkacaktı gibiydi. Yüzünc, pijamalı adamın son nefesleri değdi; gördükleri nefes kesti.

Bay A.'nın duvarlarında bir santimetrekare boşluk kalmamacasına yapıştırılmış ve çoğunluğu Josephine'inkilerden oluşan makaleler vardı, bir de boş bir köşe. O köşedeki bir fotoğraf ilişti Josephine'in gözüne, yaklaştı... Fotoğraftaki kadını tanımıyordu ve buraya kadar her şey normaldi. Anormal olan, o fotoğrafın altında Bay A.'nın el yazısıyla "Josephine" yazıyor olmasıydı ama iş bununla da kalmıyordu. Küçük yazılarla yazılmış bir cümle vardı aynı yerde:

- Bugün hastaneye bir kız geldi, sana çok benziyor. Ona, "Sarılıp uyuyalım." dedim, bana kızdı, çok kızdı; senin gibi kızdı.

Josephine'in karmakarışıkı. Bu kadın kimdi? Ayrıca Bay Clarson neden onunla da sarılmak hem de uyu-mak istemişti? Niye o da aynı tepkiyi vermişti? Kafasındaki uçsuz bucaksız sorularla uçurumlarda gezinirken bir yandan da sevdiği adamın ölümünü kabullenmeye çalışıyordu. Elini duvarlarda, Bay Clarson'ın yazılarının üstünde gezdirirken bir şey fark etti. Fotoğraftaki genç kadın, Josephine'e benziyordu; aşırı benziyordu. İlk bakışta bunu anlayamayacak kadar bitkindi. Şimdi anlı-yordu ama zihnine bambaşka şeyler takılıyordu. Sonu gelmez bir bulmacanın içinde gibiydi...

Bay A. ile iletişim kurmasını sağlayan terliklere takıldı ayağı. Pijamalının ayak seslerini anımsadı. Duygulandı,

onu çok özledi ama bitmişti, her şey bitmişti... Henüz sıcak olan yatağına uzanarak kokusunu almayı denedi. İlk defa kokluyordu sevdiğini ama ne yaparsa yapsın olmuyordu. Yaptığı hiçbir şey de acısını hafifletmiyordu. Sonuca bu kadar yaklaşmışken onun öldüğüne inanmak istemiyordu. Daha fazla dayanamadı ve odasına geri dönmek üzere terasa yöneldi. Bu içini acıtıyordu. Eli bu kadar boş dönemezdi odasına. Bay A.'nın terliklerini alarak binbir zahmetle geçtiği o zor duvarı tekrar aşıp odasına geri döndü.

Ağlaması, onun ölümünü kabul etmesi anlamına geliyordu. Ağlamamalıydı. Küçüklüğünden beri yaptığı şeyi yaptı banyoya girip suyu açtı. Böyle yapınca gözyaşlarını gizleyebiliyordu ama düşüncelerinden kurtulamıyordu. Elinde Alzheimer'ın hatta neredeyse Demans'ın bütün çeşitlerinin çözümü vardı fakat bu artık onun hiçbir işine yaramayacaktı. Böyle düşündüğü ve kendini bu kadar bıraktığı için suçluluk hissetti çünkü milyarlarca insan vardı dünyada ve her biri potansiyel bir Demans hastasıydı. O bir bilim insanıydı ve daha realist düşünmek zorundaydı. Kendini bu düşüncelerle toparlıyordu ama bu çok uzun sürmüyordu.

Bay Clarson'a sarılamayacak olmak onun beynini yakıyordu. Peki, neden bazı şeyler için geç kalındığını insanlar hep sonradan anlıyordu? Tabii ki ön yargılı davrandıkları için oluyordu bu. O güne kadar karşılaştığı herkes, Josephine'e hep art niyetle yaklaşmış ve her zaman onu kullanmak istemişti. Bu da onda ön yargı

yerine ciddi bir yargı oluşturmıştu çünkü bir yargıyı, birikmiş ön yargılar oluşturunuyordu. Josephine'in, yüzünü jiletle parçalaması da bu yargı sebebiyleydi ki bu yargı da zaten birleşmiş ön yargıların bir neticesiydi.

Sonuçta hayat gemisi tam zamanında hareket ediyordu. Gecikenlerse okyanusu yüzerek geçmek zorunda kalıyordu. Josephine geç kalmıştı, bin pişmandı ve artık geri dönüşü de yoktu bunun. Engel olamadığı gözyaşlarıyla uyudu, tabii ki buna uyumak denirse.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bütün hazırlıklar tamamdı. Bay A.'nın cenaze merasimi için üniversitenin arka bahçesinde toplanacak olan öğrenciler, Bay Clarson'ın bu okulun sahibi olduğunu bilmeden ya da sadece bu okulun sahibi olduğunu bilerek katılacaklardı törene. Kim bilir, belki de her bir öğrenci daha önce bu pijamalıyla defalarca karşılaşmış ama onu alelade bir hasta sanarak ıskalamıştı.

Sahiden de yolda karşılaştığınız hatta göz göze geldiğiniz, omzunuzun değdiği ama yanından geçip gittiğiniz birinin aslında hayatınızı değiştirebilecek kişi olabileceğini düşündünüz mü hiç? Bu bana her zaman çok ilginç gelmiştir. Bindığınız otobüsün boş koltuklarından birinde unutulmuş bir zarfın sahibini ısrarla aramanız ve bulamadığınız için o zarfı bir polis merkezine

bırakarak insanlık görevi yaptığınızı düşünmeniz acaba size neler kaybettirdi? Belki de o zarfın içinde para değil, sizin hayatınızı değiştirecek bir not vardı ve o not size bütün hayatınızı baştan sona yeniden dizayn etme fırsatı sunacaktı.

İşe gittiğiniz bir sabah, tramvayı kaçırıp bir sonrakine bindiğinizde neler olabileceğini hiç düşündünüz mü? Ah, ben çok meraklı biriyim ve bunları hep merak ederim lanet. O kadar ki eğer cennet diye bir yer varsa Tanrı'dan sadece ıskaladıklarımı bana göstermesini isteyeceğim. Sanırım sınırsız olan cennet zamanında bundan daha akıllıca bir istek olamazdı. Neden mi? İskaladıklarımız sınırsız ve zaman sonsuz da ondan! Hakikaten de yaşadığımız şu kısa hayatın içinde ıskaladıklarımızdan daha fazla bir şeyin olduğuna inanmıyorum. Basit ama tuhaf konular bunlar. Mesela babam, ben doğmadan birkaç ay önce bir trafik kazasında ölseydi acaba şimdi "enter" tuşuna basınca nasıl bir Merrylliss'le karşılaşmış olacaktık? Düşünürüm bunu ben! Bazen eğlenceyi kaçırmak istemediğim; bazen de neleri görmezden geldiğimi, neleri gördüğümü fark etmek için düşünürüm bunları.

Basit bir zamanlama hatasıyla her şeyin değişebiliyor olması ürkütücü değil mi sizce de? Söz gelimi, buz hokeyi antrenmanında burkulan ayağınızı göstermek için hastaneye 30 saniye geç kalmanız ya da 30 saniye erken gitmeniz arasındaki farkı ele alalım.

- Dr. Edwin az önce çıktı efendim. İsterseniz Bay Alwin muayene etsin sizi. Kendisi yeni uzman oldu ama inanın en az Bay Edwin kadar iyidir.

denildiği için çıkık olan ayağınıza yanlış müdahale edilmesi sonucu bacağınıza platin takılması... Bunu düşünebiliyor musunuz? Acemi bir doktorun, tendon bağlarınızı onarmak veya basit bir alçıyla sarmak yerine sapasağlam bacağınızı sakat bırakması mümkün, değil mi? Bunu yaparak belki de sizin ya da geleceğin en büyük buz hokeyi oyuncusunun hayatını karartmış olabilir. İşin ilginç olan tarafı; siz, ne yaptığınızı, size ne yapıldığını ya da aslında neler yapılabileceğini hiç bilmeden Bay Alwin'e sizi sakat bıraktığı için teşekkür bile edebilirsiniz:

- Efendim, sayenizde bacağım kurtuldu. Siz olmasaydınız bacağım kangren olabilirdi. Buz hokeyi oynamasam da olur. Tanrı'ya şükür yürümemde bir sorun olmayacak.

Daha ilginç olanı, acemi doktor bu teşekkürünüzü ciddiye alabilir ve kendini iyi bir doktor da sanabilir. Deneme yanılma yöntemiyle daha birçok insanın canını yaktıktan sonra da ünlü bir doktor olabilir.

30 saniye erken gitseydiniz Bay Edwin, sizin burkulan ayağınıza belki de basit bir buz kompresinden sonra özgürlük sunacaktı ve siz de onlarca kupayı kaldıran bir hokey oyuncusu olacaktınız. Peki şimdi ne iş yapıyorsunuz? Falanca mağazanın filanca reyonunda köpek maması satıyorsunuz ya da devlet başkanısınız. Sebebi kim? 111. sokak yerine 112. sokaktan girerek sizi hastaneye geç götüren taksici.

Bu iş burada kalsa yine iyi. O kadar dallı budaklı bir konu ki bu, aklınız gider. 30 saniye erken gitseydiniz

Bay Edwin sizi tedavi edip spor hayatınızı devam ettirebilirdi belki ama bu sefer de ilk turnuvaya giderken devrilen otobüsün içinde olduğunuz için ölebilirdiniz. Bu durumda da az önce sizi sakat bıraktığı için yanlışlıkla teşekkür ettiğiniz Bay Alwin bu sefer bu teşekkürü fazlasıyla hak edebilecekti. Evet, belki hokeyi bıraktınız ama yaşıyorsunuz işte!

Gerçekten de insanın beyni almıyor bütün bu olup biteni; neye teşekkür edip neye küfredeceğini...

Bundan yıllar önce bir kütüphaneye gitmiştim. Rafların arasında bir kitap ilgimi çekmişti. Onu alırken yanında duran başka bir kitap ısrarla elime geliyordu ama ismi hiçbir şekilde ilgimi çekmiyordu. Kelebeklerle ilgili bir kitaptı. İçinde kelebeklerle alakalı teknik bilgiler vardı zannımca ve tamamıyla alanımın dışındaydı. Kısa ömürlü ve masum oluşlarıyla bilinen kelebeklerin üzerinden öyle şeyler anlatılmıştı ki benim bütün bakış açımı değiştirmişti. Doğrusunu isterseniz kitabın adını bile hatırlamıyorum ama "Heliconius Charithonia" adındaki kelebeği ve "Pupa Saldırısı" olarak bahsedilen çirkinliği asla unutmadım. O günden sonra kütüphaneye ya da kitapçıya uğradığımda ilgimi çeksün çekmesin mümkün olduğunca gözüme ilişen birçok kitabın en azından arka kapağını ve ön sözünü okudum hatta beş on dakika da olsa incelemeye çalıştım. Böylece de kendimi en azından bu konuda ön yargı belasından kurtarmış oldum.

Josephine de bildiği her şeyi bir yana bırakıp Bay Clarson'a sarılabilirdi lakin bu hikâyede; ön yargı, pijamaya galip gelmişti. Bu demek değil ki gidin size

her sarılmak isteyeneye sarılın! Bu şu demek: Birileriyle konuşurken ön yargılarınızı bir yana itin, her şeye yendiden başlayın ve öyle yaşayın. Josephine, dövecekmiş gibi davranmasaydı ve hiç olmazsa Bay Clarson'ı anlamak için sorsaydı cevabı alacaktı ama yapmadı. Bu temel hatayı hep yaparız ve ne yazık ki duyduklarımızın her zaman anladıklarımız olmadığını çoğunlukla sonradan anlarız.

Josephine, cevabını bilmediği düzinelerce soruyla karşı karşıyaydı şimdi: Bay A., onunla neden sadece sarılıp uyumak istemişti? Resimdeki kadın kimdi? Orada neden "Josephine" yazıyordu? Bu başına gelen neydi? Bundan sonra onu neler bekliyordu?..

Pazar günüydü ve bu devasa toplantı için okulun arka bahçesi seçilmişti. Şaka gibiydi ama bu bir şaka değildi. Tabutun içerisinde pijamalarıyla boylu boyunca yatan adam, Bay Clarson'dı. Fakülte dekanı, hastane personeli, bütün öğrenciler, adını duyduğu hâlde onu hiç görmeyenler; kısacası herkes oradaydı ve böyle bir cenaze töreni görülmemişti, en azından Josephine görmemişti. Peki, bu kadar önemli bir insan; nasıl oldu da yalnızlığı seçti, niye pijama giyerek kendini gizledi ve bütün bunlar nedendi?

Acısı tarifsizdi Josephine'in. Kafasında onlarca soru dolanıyordu. Az sonra hiç olmazsa bunlardan birkaçına cevap bulmayı umuyordu.

Her taraf, yüzlerce teşekkür çiçeğiyle kaplıydı. Yardım ettiği sivil toplum kuruluşları, vakıflar, dernekler,

kimsesiz çocuklar, evsiz insanlar; onu ilk defa görmek için oradaydılar. Kürsüye gelerek tek tek Bay Clarson'a teşekkür ettiler. Meğer bu pijamalı adam, bütün kazancını, cebine tek sent koymadan bilime ve ihtiyaç sahiplerine dağıtıyormuş. Ölmeden de adının açıklanmasını istemiyormuş. Yalnızlık onun kendi seçimiymiş meğer.

Josephine, duyduğu her cümleden sonra biraz daha âşık oluyordu Bay A.'ya. bu kadar insana yardım, böylesine iyi birini tanımış olmanın gururunu ve kaybetmenin acısını aynı anda yaşıyordu.

Derken kürsüye hastanenin kurucularından olan fakülte dekanı, Douglas geldi. Yıllardır onu en iyi tanıyan, Bay A.'nın tek dostu ve aynı zamanda da iş ortağı olan Profesör Douglas, nemli gözlerle söz aldı:

- Bayanlar baylar; bugün sizlere çok azınızın “Bay A.” diye tanıdığı, birçoğunuzun “pijamalı” diye bildiği, en çoğunuzun da hiç tanımadığı; hastanemizin yönetim kurulu başkanı ve üniversitemizin rektörü, Bay Andreas Clarson'ı anlatmak istiyorum. Çünkü artık öyle biri yok ve o, sizlerle ölünce tanışmak istiyordu.

Zaten sessiz olan salondaki herkes buz kesti çünkü tabuttan gördükleri bu adamı ve onun pijamalı hâlini bilmeyen, onu daha önce görmeyen neredeyse yoktu. Josephine dışında ona “Bay A.” diye seslenen de yoktu ama tabii ki bunun böyle olduğunu bilen sadece okulun dekanı, Profesör Douglas'tı zira o, yine kimse bilmece de merhum Clarson'ın en yakın arkadaşıydı ki bunu da konuşmasının devamında, ilk defa ve bizzat kendi hem de gözyaşları içinde açıkladı:

- Andreas Clarson. O benim çocukluk arkadaşımdı. Bir bilim insanı olarak duygularıma yenilmemem gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Lütfen bağışlayın!

Heybetiyle ve makamıyla herkesin çekindiği, karşısında titrediği Profesör; öyle içten konuşuyor ve öyle samimi anlatıyordu ki çocuk gibi ağlaması orada bulunan herkesi duygulandırdı. Bay Clarson hakkında hiçbir şey bilmeyenler bile başlarını önüne eğmiş, her yerden görünen tabuttaki pijamalı rektöre göz kaydırarak hüzünlüyorlardı. Profesör devam etti konuşmasına:

- Andreas, eşine az rastlanır bir adamdı. O bir matematik dâhisiydi ancak Andy'nin matematik bilmediği tek yer, dostluklarıydı. Bu hesapsız adam, bu dost insan; yıllar önce benim bugün sizlere okumam için uzunca bir mektup emanet etmişti bana.

dedi ve cebinden itinayla çıkardığı “günlük” tadındaki o emanet mektubu okumaya başladı:

Bugün, hastanemizin dördüncü kuruluş yıl dönümü ve ben az önce Alzheimer olduğumu öğrendim. Annemi de henüz bir çocukken bu hastalıktan kaybetmiştim. İşin doğrusu yıllar sonra bu hastalığa bir çözüm olmak ve başka bir çocuğun benim yaşadıklarımı yaşamamasını engellemek için kurmuştum bu hastaneyi. Bir gün Alzheimer olacağımı ise asla düşünmemiştim, hele de bu yaşta... Bu, Tanrı'nın benim için hazırladığı büyük bir sürpriz ya da tatsız bir şaka olmalıydı.

49 yaşında hayatını kaybeden Bay Clarson'ın hikâyesi fazla trajikti ve orada bulunan herkes, geleceğe yazılan bu mektubu pürdikkat dinliyordu:

Aslında annemle aynı hastalığa yakalanmak için dua ettiğim zamanlarımın olduğunu da itiraf etmeliyim. Tanrı, benim ilk duamı kabul etmeyince mecbur kalmıştım buna.

Bir insan nasıl Alzheimer olmak için dua edebilirdi ki?

Annem de çok genç yaşta Alzheimer olmuş, ben hatırlamıyorum. Dört, beş yaşlarımdayken onun beni aniden itmesi sonucunda öğrendim bunu. Öğrendiğim, annemin hasta olduğu değildi tabii ki, beni sevmediğiydi. Herkesin annesi çocuğunu kucağına alıp ona sarılırken annem beni itiyordu. Bir şeyler ters gidiyordu yani.

– Annem beni sevmiyor...

diyerek ağladığımda bana,

– Olur mu, hiç sevmez mi annen seni? Onun sevme biçimi öyle...

diyorlardı. Ben de buna inanıyordum. Öyle çok inanıyordum ki ben de sevdiklerimi itiyordum artık, onları annem gibi seviyordum. Onun yanına gittiğimde beni itmiyorsa sevmediğini düşünüp ağlıyordum bu sefer. Bazen bir kıpırtı olursa da yine de itmesi daha çok hoşuma gider olmuştu. Neyse bu iş böylece uzadı gitti ve ben ilkokula başladım. En yakın arkadaşlarımı itiyordum. Douglas'la da öyle tanışmıştık mesela. Merdivenlerden itmiştim onu ama hastaneye de yanında ben gitmiştim. Okul müdürü bana kızdığında ise onu

sevdiğim için öyle yaptığımı anlatmıştım. Müdür de beni yarım bir cümleyle şöyle uyarmıştı:

– Tamam ama burası okul. Okul arkadaşları öyle sevilmez... Bir daha sakın yapma bunu, e mi?

Ben de Douglas'tan özür dilemiştim ama annemin beni öyle sevmesini de yadırgamamıştım çünkü o benim okul arkadaşım değil, annemdi.

Bu cümleleri okurken geçmişe giden profesörün yüzünde acı bir tebessüm oluştu. Yüzünü tabuta dönerek 35 yıl öncesine gülümsedi Douglas ve sonra kaldığı yerden devam etti:

Bir gece babam eve gelmedi. Anneme bunun sebebini sorduğumda cevap alamadım. Nereden bilebilirdim babamın bizi terk ettiğini. Evet, ben artık annemle beraber yaşıyordum ve o beni sürekli itiyordu, çok seviyordu yani. Fakat bir gün bir şeyi fark ettim. Okula gelen anneler; çocuklarını görünce koşuyor, bahçede onlara sarılıyorlardı. Hiç kimse de çocuğunu itmiyordu. Müdürün "Burası okul." dediği an geldiği aklıma. Belki onlar da burası okul olduğu için sarılıyorlardı çocuklarına. Gerçi bunu daha önce de görmüş lakin unutmuştum çünkü babamdan sonra gelenimiz gidenimiz olmamıştı. Emin olmak için Douglas'a sordum, onun annesi de ona sarılıyormuş hatta öyle uyuyormuş. Eve geldiğimde annemin yanına gittim ve,

– Anne, sarılıp uyuyalım mı?

dedim. O da bana,

– Sen de kimsin edepsiz herif, defol karşımdan!

diyerek itti beni. O gece yatağımda hüngür hüngür ağlamıştım. Ondan sonra her gece kendime sarılarak uyudum ki hâlâ öyle uyurum.

Bir çocuk için bu yaşananların çok ağır olduğunu orada bulunan herkes kabul ediyordu. Yakın bir zaman önce annesini kaybeden Josephine de gözyaşlarını tutamıyor ve hastanenin çardağındayken Bay A.'nın kendine sımsıkı sarıldığını hatırladıkça daha da kötü oluyordu. Meğer o; soğuktan değil, sevgisizlikten sarılıyormuş kendine. Ayrıca annesinin ona söylediği cümlenin aynısını, ilk karşılaştıklarında o da söylemişti Bay A.'ya. Bu arada pijamalı adamın odasında gördüğü resmin, Bay A.'nın annesine ait olduğunu da o an anlamıştı Josephine, perişandı...

Herkes kendince çeşitli çıkarımlarda bulunuyor ve fark edemedikleri bu pijamalı adamın sözlerini hüznle dinliyordu:

Artık annemin beni sevmediğinden emindim. İşte ben tam da o zaman ilk duamı ettim.

– Tanrı'm, lütfen annem beni sevsin.

Bu duam kabul edilmeyince bu sefer de annem gibi olmak için dua ettim. Tanrı da sanırım ilkinin değil de bunu kabul etti. Bence siz de Tanrı'dan sadece bir şey isteyin ama onu iki defa isteyin çünkü o hep ikincisini kabul ediyor... Eğer şu anda öldüysem bu kesin ikinci duamdır.

Salondakiler tabuttaki adama doğru bakarken gülüp gülmeme arasında gidip geldiler. Profesör Douglas'ın tebessümü onları da gülümsetti. Mektup şöyle devam ediyordu:

Sekiz yaşımdaydım. Yine her zaman olduğu gibi kendime sarılarak uyandığım bir sabah, ilk defa annemi ortalarda göremedim. O hep benden önce kalkar, benden sonra yatardı; belki de yatmazdı. İlk defa odasına gittim, korktuğum için hiç gidemediğim odasına... Ondan o kadar çok korkuyordum ki ilkokulda “anne” yazmayı öğrenirken dahi tedirgin oluyordum. Saçma gelebilir ama bugün bile hâlâ “A” harfini yazarken aklıma annem gelir ve benim elim titrer... Neyse kapıyı araladım, annem uyuyordu. Kapının eşiğinde dikildim bir müddet ve sessizce onu izledim. Çok derin uyuyordu. Bütün cesaretimi toplayıp yanma gittim. Şaşırtıcı bir şey oldu ve annem beni itmedi, ilk defa itmedi. Dedim ya derin uyuyordu, çok derin. İyice sokuldum ona fakat beni yine itmedi hem de hiç itmedi. Mutluktan ağlıyordum çünkü bu çok güzeldi, fazla güzel...

– Biraz sarılısam ne olur ki?

dedim ve ona sımsıkı sarıldım. Hayatımın en güzel sabahıydı. Tamam, o bana sarılmıyordu ama itmiyordu da. Onu bırakmak istemediğim için o gün okula gitmedim. Öyle sarılıp uyudum annemle. Onu defalarca öptüm, kokladım, sevdim, yüzüne baktım; hiç kızmadı bana. Derken hava karardı. Uyuyakalmışım annemin koynunda. Kapının vurulmasına uyandım. O kadar mutluydum ki kapıyı açmadım hatta yorganı da iyice üzerimize çekerek saklandım ve anneme sımsıkı sarıldım ama sımsıkı. Annem de uyanmıyor ve kapıyı açmıyordu... Sonra kapıya daha sert vurdular, çok daha sert... Kapıyı açmak bir yana, ben anneme iyice sarıldım. Sonunda onlar da kapıyı kırıp içeri girdiler.

Gürültülü adamlardı. Hiç tanımadığım dört beş gürültülü ve üniformalı adam. Ben okula gitmeyince annemi tanıyan öğretmenim; polise, hastaneye falan haber vermiş. Onlar da annemi almaya gelmiş, alıp gittiler. Çok ağladım,

– Ben de gideceğim annemle. Lütfen Tanrı'm bizi ayırma...

dedim fakat olmadı, Tanrı bu duamı da kabul etmedi. Sonra hiç tanımadığım bir kadın,

– Hadi gidelim. Artık burada kalamazsın!

dedi ve beni yetiştirme yurduna götürdü. Annem yoktu artık ve beni onun yerine yurttaki öğretmenlerim seviyordu, annem gibi iterek seviyordu onlar da...

Salonda ağlamayan hiç kimse yoktu. Douglas, o günü en iyi hatırlayanlardandı. Ciddi bir adam olmasına rağmen hıçkırarak ağlıyor ve o sıralar neler olduğunu kendi penceresinden anlatıyordu.

O günden sonra iki dost uzunca bir süre birbirlerini görememişler. Douglas, onu 30 küsur yıl sonra bulduğunda kendisi hatırı sayılır bir beyin cerrahı olmuştu, Andreas Clarson ise bütün okulları dereceyle bitirmiş bir matematik profesörü... O günden sonra bir daha hiç ayrılmamışlar ve hastaneyi de birlikte kurmuşlar... Mektup devam ediyordu:

İşte benim hikâyem böyle başladı ve Alzheimer'la da devam etti. Evet, hastaydım ama henüz pantolonumla gömleğimi karıştırmıyordum. Gerçi çok da uzak değildi bunlar bana ve dediklerine göre ölmek için beş kısa yılım kalmıştı.

O sabah, son kez takım elbisemle evden çıktım ve birkaç yıl önce dostum Douglas’la birlikte, “çocuklar annelerine sarılsın” diye kurduğumuz bu hastaneye geldim. Sırasıyla bütün doktorları dolaştım. Douglas dışında hepsi aynı şeyi söylüyordu:

- Ne yazık ki Alzheimer için yapılabilecek hiçbir şey yok Bay Clarson ama yine de moralinizi yüksek tutun.

Bu iğrenç bir teklifti. Bana açık açık “Ölüyorsun ama yine de moralini yüksek tut!” diyorlardı. Douglas, farklıydı. O, benim yanımda hiçbir zaman “Alzheimer” kelimesini kullanmadı. Bana, hem de bütün tıp bilgisini bir yana bırakarak,

- Neymiş efendim, unutacakmışsın. Yok efendim, kimseyi tanımayacakmışsın. Bana bak Andy! Eğer beni unutursan seni gebertirim, pis döverim bak; unutmak yok, o kadar.

dedi ve bunu söylerken de gözyaşlarını gizledi. Neden ağladığını sorduğumda ise,

- Gözüme toz kaçtı da ondan. Sana ağlayacağımı mı sanıyorsun sersem?

dedi. Douglas’ın böyle demesine kahkahalarla güldüm, o da güldü. Beni her gördüğünde,

- Ne günlerdi be...

diyerek bana hep geçmişte yaşadıklarımızı anlattırıyordu ama asla hastalıktan bahsetmiyordu. E, ben de onu görünce asıl unutmam gerekeni, hastalığımı unutuyordum.

Beyaz önlüklüler onun gibi değildi. Onlar, ısrarla ezberledikleri o soruları soruyorlardı:

– Burası neresi, yıl kaç, kaçınıcı kattayız, gün ne?

Bütün sorulara yanlış cevaplar veriyordum:

– Burası lunapark, yıl 1000, kat 5000, gün yarın...

Bunu yaptım, bilerek isteyerek hepsinden tek tek nefret ettim. Ölecek bir insanın, kendinden başka kaybedecek hiçbir şeyi yoktur, benim de yoktu. Belli ki mevcut tıp biliminin yetiştirdiği bu doktorlar bu işi başaramamakla kalmayacak ne beni ne de anneleri kurtaracaktı.

Baştan sona kaygı bulaşmış bir kumaş parçası olan, “kravat” denilen o bezi çıkarıp attım. Artık bir beyefendi değildim. Geçtim karşılarına ve bildiğim bütün küfürleri ettim. E tabii, onlar çok biliyorlar ya! Hasta oluşuma verdiler bu durumu. Hasta olduğum için normalmiş bu yaptığım. Oysa paranın köpeğiydiler ve ben onların diplomalarını kışlarına sokmak istiyordum. Ayrıca aklım başımdaydı ve henüz bir sorunum yoktu. Ha, şimdi de aklım başımda ve o doktorlardan bazıları şu an aranızda. Utanıp gitmediler değil mi? Gitmezler... Otururlar umarsızca. Başkasından bahsettiğimi sanırlar. “Her şeyi yaptık ama olmadı.” da der, kendilerini bir şekilde kurtararak vicdanlarını rahatlatırlar...

Hakikaten de gitmiyorlardı çünkü bunu üstlerine almıyor, hep ötekini suçluyorlardı. Douglas, dostu Andreas'ın günlük tutar gibi yazdığı mektubu okumaya devam etti:

Bir de size bir şey söylememe izin verin: İnsanlar, küçük ayıpları konuşurlar; büyük ayıpların veya hataların

üstünü kapatırlar ve çoğunlukla da onları pek konuşmazlar hatta hiç konuşmazlar. Birinin, birine yumruk atmasını, küfretmesini; ekşi yoğurt satan şarküteriye, defolu gömlek satan mağazayı herkes konuşur ama bir doktorun, hastasını tedavi edebilecekken oralı olmasını, mesleğinin hakkını verememesini kimse konuşmaz. Meslekten men edilmeleri gerekirken “Tıp aciz kaldı.” anlamında ipe sapa gelmez şeyler söyleyerek bunun üstünü kapatır giderler hatta bu, tıbbi lekeleyerek kendileri aciz kalan insanlara bir de ödüllendirir gibi öğrenci emanet ederler.

Salon buz kesti. Az önce tamamen duygusal şeyler anlatan ve onları ağlatan Bay Clarson şimdi bambaşka şeyler söylüyordu. Orada bulunan doktorların neredeyse tamamı Andreas Clarson’ı hiç tanımayan yeni doktorlardı çünkü o, hastalandığını öğrenince bütün hekimleri değiştirmişti fakat yeni gelenler de ister istemez bahse konu doktorların kafasındaydı. Her ne kadar üstlerine alınmamış olsalar da tabuttaki adamın sitemi devam ediyordu:

Yapılabilecek her şeyi yapmışmışlar! Pardon da buna dün akşam izlediğiniz maç da dâhil mi? Neyse sinirlenmemem lazım, moralimi yüksek tutmam gerek değil mi hanımefendiler beyefendiler?

Bakın, hani ben öldüm ya şimdi; inanın umurumda değil bu ama şunu herkes bilsin ki beni siz öldürdünüz! Evet, bu bir suç duyurusudur! Ezberlediğiniz üç cümleyle doktorculuk oynayan sizler, birer katilsiniz. İçinizden gülüyor olabilirsiniz çünkü Alzheimer hastaları halüsinasyon da görebilir, istemeden en sevdiklerine bile

düşman kesilebilirmiş; ben de öyleyim işte değil mi? Arkamdan bunu söyleyin, rahatlarsınız.

Denilebilecek söz bırakmıyordu Bay A. ve yüklendikçe yükleniyordu doktorlara. Profesör, bu cümleleri okurken yüzünün beyazına hâkim olamıyordu çünkü bütün bu süreci onunla birlikte yaşayan oydu. Josephine ise tabutta pijamalarıyla yatan Bay A.'dan gözünü alamıyordu. Nasıl tepki vereceğini bilmeden dinliyordu. Douglas mektubu okumaya devam etti:

Durumum vahimdi. Kısa bir zaman sonra ben de annemin o son döneminde olduğu gibi hiç kimseyi tanıyamayacaktım ve onlar da benden nefret edeceklerdi, tıpkı benim de bir dönem annemden nefret ettiğim gibi. Zamanım yoktu ya da aklımın başımda olduğu kısa bir zamanım vardı. Bunu; bilerek, isteyerek ve şimdiden bizzat kendim yapmam gerekiyordu, yaptım da... Douglas'a kararımı o gün açıkladım. Ben doktorlara değil, vasıfsız olan altın doktor adaylarına inanacaktım. Büyük dostum, tek arkadaşım Douglas dışındakilerin bana selam vermelerini bile yasaklattım; görünmeyen adam olacaktım.

Douglas, mektuba ara vererek olanları bizzat kendi anlattı:

- Yeni prosedüre göre işe aldıklarımızla protokol imzalıyor ve Andreas'a selam vermelerini yasaklıyorduk. Buna uymayanı işten atacaktık çünkü o, görünmeyen adam olmayı tercih etmişti. Selam vermek, dokunmak; onu tanımak kesinlikle yasaktı. Herkesin ücreti hem de fazlasıyla ödenecekti. Andy'nin bizden istediği şey; doktorluk değil, her tarafı konuyla

ilgili kitaplarla doldurulmuş karanlık odalar oluşturmamızdı. “Karanlık” derken dikkat dağıtan bütün unsurlardan uzak odalar... Bu odalara, onun isteği üzerine hiçbir ön yargısı olmayan birer altın doktor adayı koyduk. Bunlar henüz tıbbı bulaşmamış, yüksek IQ’lu adaylardı. Sadece Demans çalışacaklardı. Keşfettikleri her yeni şeyi, birer makale olarak bana getireceklerdi ben de ona götürecektim. Dediklerini harfiyen yaptım.

Profesör Douglas, daha birçok şey anlattı. Clarson, şöyle devam ediyordu mektubuna:

Altın önlüklü kahramanlar, hepinize çok teşekkür ederim. Yazdığınız makalelerin en sıradanı bile bana, en iyi tıp doktorunun reçetesinden daha etkili geliyor. Şu an hastalığımın beşinci yılındayım ve hâlâ aklım başımda, bunu kesinlikle o makalelerle başarmaktayım. Evet, şimdilik hiçbiriniz Alzheimer’a çare bulamadınız ama hiçbiriniz de henüz,

– Yapılabilecek her şeyi yaptık.

demediniz. Şu ana kadar,

– Tıbben imkânsız.

diyeniniz de olmadı çünkü bunu demeniz için biraz tıp bilmeniz gerekiyor ve şimdilik hiçbiriniz, hiçbir şey bilmiyorsunuz.

Bunları okurken artık çoğunluğu bu felsefeyi biliyor olsa da beyaz önlüklülerin suratları önlerine düşmüştü. Üstüne alsın ya da almasınlar, önlükleri onları ele veriyordu. İçine düştükleri duruma ağlamaları gerekiyordu

ama bunu da yapamıyorlardı. Ellerini nereye koyacağını şaşırarak konuşmacının acziyetini yaşıyorlardı. Yüzlerini nereye koyacaklarını hatta ne tarafa çevireceklerini de şaşıyorlardı. Dekan devam etti mektubu okumaya:

Zaman daralıyordu. Böyle giderse ki böyle gidiyordu, yakında pantolonumla gömleğimi karıştıracaktım. Buna engel olmak için pijamamla yaşamaya başladım. Hem böyle daha iyi saklanacaktım. Pijamalı birini kim ciddiye alır? Yani benim durumum, “Saklambaç oynarken yıldızların arkasına saklanırsanız sizi bulamazlar çünkü kimse oraya bakmayı akıl edemez.” hikâyesinde olduğu gibiydi.

Bunu başarmıştı; onu herkes görmüş fakat kimse tanımamıştı.

Çok param vardı ve bu bana saçma gelmeye başlamıştı. Para beni iyileştirmiyordu, içimi ısıtmıyordu; paraya sarılınca da bir şey olmuyordu. Bütün kazancımı dağıtmaya karar verdim. Böylece ölüm korkusu da kalmamıştı ben de çünkü ölümden sadece zenginler korkuyordu. “Para kazanmayın.” demiyorum; “Dağıtmak için kazanın.” diyorum. Siz ölünce zaten dağılacağı için tedirgin olmayın. Ayrıca siz belki doğru yerlere dağıtırsınız da sonraki için bunun garantisi yok! Üstelik hikâyenin sonunda ölüyorsak zengin ölmek de bence fazla aptalca.

Az önce oradakilerin çoğunluğunu “paranın köpeği” diye itham eden ve bir filozof gibi konuşan Clarson, devam etti:

Bu konuda kararlıyım. İyileşinceye kadar çıkarmayacağım pijamalarımı ve hep bu şekilde dolaşacağım.

Şayet iyileşemezsem pijamalarımınla öleceğim. Bence bu, yaptığım en zeki hamlelerimden biriydi. Hastalarınıza bunu önerin doktorcuklar.

Bu son kelimeyi hiç kimsenin üstüne almaması da ilginçti. Dinliyorlardı:

Bu mektubu size karanlık odaların olduğu loş koridordan yazıyorum, hiç durmadan dolaştığım koridordan... Farkında değilsiniz ama size sesleniyorum gizlice:

– Hadi lütfen!.. Lütfen daha hızlı olun. Çok zamanımız kalmadı... Kurtarmamız gereken çok insan var. Daha kanser var, felç var, beceriksiz doktorların yüzünden henüz çözülememiş ishal var mesela...

Beni hiçbiriniz tanımıyorsunuz ama gördüğüm her kapının ardında, pijamamı çıkarmak için çalışıyorsunuz. Eğer bunu başarırırsanız ve ben bu hastalığı yenersem bu mektubu yırtıp size bizzat ben anlatacağım her şeyi hatta çok daha fazlasını. Beraberce bütün hastalıkları yok edeceğiz çünkü bu mümkün.

Bu cümlelerinden sonra anlaşıldı ki Andreas Clarson, “vizyon” kelimesinin beden bulmuş hâliydi. Bu pijamalı adam, o salondaki ya da onun bu cümlelerini duyan bütün insanların hayatına dokunuyordu. Bir cesedin, en büyük fakültelerden, Hipokratlardan daha etkili olması ise nekrofilik insan ırkının değişmeyen kaderiydi yine.

Hepinize çok teşekkür ediyorum ve sizden, ömrünüzün sonuna kadar beyaz önlük giymemenizi rica ediyorum çünkü onu giyince size bir şeyler oluyor; tıp, sizin nezdinizde aciz kalıyor. Şimdi cenazem için fazla

zaman kaybetmeyin. Şayet bana saygınız varsa bu saygıyı cesedime değil, işinize gösterin ki çocuklar annelerine sarılıp uyusunlar, sadece sarılıp uyusun.

Mektuptaki en can alıcı nokta ise Bay Clarson'ın vasiyeti. Bu hastalığa çare bulan kim olursa hastanedeki hissesini ona bırakacağını söylüyordu pijamalı profesör. Bay A.'ya olumsuz şeyler söyleyen ve o an salonda bulunan birkaç beyaz önlüklü, tam bu sırada biraz üzüldü. E, böyle bir ödül olduğunu bilselerdi tabii ki daha çok çalışır, asla saçmalamazlardı çünkü onları insan hayatı değil, para motive ediyordu.

Bu vasiyet açıklamasından sonra salondakilerin çoğu henüz bilmiyor olsa da bir önceki gün, bunu başardığını, ilgili ön sunumuyla heyete kanıtlayan Josephine artık hastanenin büyük hissedarı olmuş oluyordu. Gözü Bay Clarson'ın cansız bedenindeydi ve bıraktığı miras onun sırtına çökmüş bir Everest't çünkü bıraktığı sadece bir hastane değil aynı zamanda da bir paylaşma felsefesi.

Bay Douglas, Clarson'ın üç ay önce ona emanet ettiği başka bir mektuptan daha bahsetti. "Mektup" dediği, Andreas Clarson'ın sürekli notlar aldığı o buruşuk kâğıttı ve üzerindikiler daha çok Josephine'e ilişkindi:

Sanırım bu son yazışlarım. Koridordaki karanlık odalara son bakışlarım... İyice yavaşladım. Asırlık yollara bedel adımlarım. Aklım bir gidiyor, bir geliyor ve hafızam benden hızla uzaklaşıyor. Bir görünüp bir kaybolan şımarık bir sevgili gibi hafızam. Lanet olsun. Hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Siliniyor zihnimdikiler... Bana bir şeyler oluyor ama anlayamıyorum.

Öldüm mü ölmedim mi onu da bilmiyorum... Bir an geliyor, bazen anlık bir refleks gibi oluyor; birden her şeyi hatırlıyorum, iyileştim sanıyorum; biraz şımarıyor, umutlanıyorum ama asla iyileşmiyorum. Zaten bu da kısa sürüyor, birkaç saniye kadar; annemin başımı okşayıp beni itmesi kadar... İşte bu kâğıdı sürekli cebimde gezdiriyorum ve bunu hep o anlık zamanlarda, şımarık sevgilimin geldiği anlarda yazıyorum. Belki siz bunu bir dakikada okuyacaksınız fakat bilin ki ben bunu bir ayda yazdım belki de daha fazla.

Salondakiler bu illetin ne berbat bir şey olduğunu biliyordu elbette ama belki de ilk defa bir hastalarını bu kadar dikkatli ve anlamak için dinliyorlardı. Josephine ise anlattığı her şeyi gözünde canlandıracak kadar ona yakın olardı. Bütün dünyanın selamını reddetmiş olan bu adam, yedi milyarın içinden Josephine'i seçmişti; o da anlayıp dinlemeden onu reddetmişti.

Geçenlerde koridorda bir kız gördüm. Hastanede oda olmadığı için onu benim katta boş olan bir odaya koymuşlar. Anneme benziyordu. Adı Josephine'miş; Douglas söyledi. Bu benim için bir işaretti. Yanma gittim ve neredeyse 40 yıl sonra ilk defa bir kadına tekrar sarılmak istedim, annem gibi sarılmak ama olmadı. Beni yanına bile koymadı. Annem gibi kızdı bana, annem gibi kızdı.

– Ne münasebet edepsiz herif? Defol git başımdan... dedi, annem gibi sinirlendi. Elimini masumca yüzüne sürdüm, beni itti, annem gibi sevdi. Korktum, çok korktum; ben tam 40 yıl hep bundan korktum. Annemden sonra

ilk defa bir kadına sordum. Keşke ona bir kere sarılmama izin verseydi, bir kere

Josephine nasıl bir hata yapmıştı? Kendini nasıl affedecekti? Fakat pijamalının bir sonraki cümlesi çok daha derindi:

Annemi mutlu etmek için kardan bir adam yapmıştım; o, kardan adamı sevmemişti ya da iterek sevmişti. Yıllar sonra Josephine'i de mutlu etmek istedim, ona da bir kardan adam yaptım; hastanedeki bütün reklam panolarını onun adıyla süsledim. O da annem gibi yaptı ama bu sefer kardan adam bendim, her gün biraz daha eriyen ben.

Josephine'in bir yanı mektubun bir an evvel bitmesini istiyordu, öteki yanı ise sonsuza kadar sürmesini. Kollundaki "sonsuz aşk" dövmesine bakarak dinlemeye devam etti. Bu dövme ilk defa anlam buluyordu. Mektup bitse de Bay Clarson'ı sonsuza kadar sevecekti.

Sözün özü, ben yedi yaşında bir çocuktum. Çok yorgundum. Uyumak istiyordum; annemle uyumak, ona bir kez olsun sarılmak. Biliyor musunuz? Ben çok kadınla seviştim fakat hiçbir kadına sarılmadım, hiçbir kadının da bana sarılmasına izin vermedim. Bu ilk olacaktı ama dedim ya olmadı.

Josephine kendini tutamıyor, buruşuk kâğıda yazılanları; canlı yaşamış, ön yargısından dolayı ıskalamış ve bir de ona hakaret etmiş biri olarak içini çeke çeke ağlıyordu şimdi. Herkes ağladığı için onu kimse fark edemedi... Salondakiler, hiç kimsenin tanımadığı bu kızın Josephine olduğunu, mektup okunurken yerinden

kalkıp tabuta doğru gitmeye yeltendiğinde anladılar çünkü genç kız Bay A.'nın terliklerini giymiş, tıpkı onun gibi ayaklarını sürüterek yürüyor ve ezbere bildiği terlik sesini bu sefer Josephine çıkarıyordu. Ayaklarıyla,

– Sen ölmedin!

diyordu âdeta. Herkes Josephine'e bakıyordu, Douglas'sa hiç hız kesmeden mektubu okumaya devam ediyordu:

Bu aralar o da diğerleri gibi altın önlükle benim pijamamı çıkarmak için çalışıyor. Douglas, onun yanındaki odayı benim için boşaltıp hazırladı. Ona yakın olmak hoşuma gidiyor diye yaptı bunu. Bazen terasa çıkıyorum onu görmek için. Bir şeyler söylemek istiyorum ama olmuyor. Beceremiyorum. Felçli bir hastanın adım atmaya çalışması gibi bir çaba içindeyim ona karşı. Kendimi zorluyorum fakat olmuyor. Her gün yanındayım, ona bakıyorum. İçimden çok şey söylüyorum ama o duymuyor. Sustuğumu sanıyor. Yazdığı makaleleri okuyorum. Her gün yazmasını bekliyorum. Dostum Douglas beni anlıyor da o hiç anlamıyor.

Her cümlesi bir öncekinden daha çarpıcı ve kahrediciydi Bay A.'nın tabutuna iyice yaklaşan ve son basamakları da geçen Josephine için. Şöyle devam etti buruşuk kâğıttaki cümleler:

Bu çok kötü, berbat bir şey bu ve ben artık ölmek istiyorum. Eskiden sadece sarılıp uyumak istiyordum, Tanrı'ya bunun için dua ediyordum ama şimdi onu da istemiyorum. Ben sadece uyumak istiyorum, sonsuza kadar uyumak. Biliyorum Tanrı bu duamı geri çevirmez çünkü bu benim ikinci duam ve O bunu asla reddetmez.

Üçüncü bir duam daha var bugün, son duam: Birileri benim pijamamı çıkarsın ve insanlar sevdiklerine sarılsın.

Mektubun bu son satırları okunurken Josephine, Bay A.'nın terlikleriyle ve son derece yavaş adımlarla tabutun başucuna geldi. Herkesin gözü genç kızdaydı şimdi. Büyük bir pişmanlıkla onun yüzüne baktı ve hıçkırıklarla ağlayarak sol yanağına dokundu. Altın Doktor Josephine, elini onun göğsüne doğru uzattı ve ince parmaklarıyla, sevdiği adamın üstündeki pijamanın üç düğmesini açtı; ona sımsıkı sarılarak sadece onu ilgilendiren son bir cümle kurdu:

- Tanrı bütün dualarını kabul etti, artık rahat uyu edepsiz herif.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Genç kız büyük sevmiştir. Aşkın ne demek olduğunu bilmediği için pijamalı bir adama âşık olmuştur. Tıptan anlamadığı için de Alzheimer’a çare bulmuştur. İkisini de bilmeden yapmıştır yani. Bilmenin ya da bilginin esiri olmanın, insan hayatındaki en büyük hata olduğunu anlamıştır artık. “Sadece sarılıp uyuyacağız.” cümlesine verdiği tepki de yanlış bilmesinden kaynaklanmıştır. Bu bilgi sebebiyle Bay A.’ya sarılamamıştır. Bu bilinçle veya bu yepyeni bilgi seviyesiyle hastanesinin üstüne devasa bir yazı yazdırdı: “Sadece Sarılıp Uyuyacağız.” Şimdi onun hastanesinde, bilmeyenler için sarılma terapileri var ve yedi yaşındaki çocuklar annelerine sarılıp uyuyorlar...

Clarson’ın başlattığı “biriktirmeden yaşamak” etiğini, çok daha üst seviyelere taşıyarak devam ettiren Josephine,

artık öğrencisi değil; ortağı olduğu Profesör Douglas'la bir araya geldi. Birlikte yepyeni kararlar aldılar. Herkesi toplayıp bütün doktorlarını altın önlük zihniyetiyle baştan donattılar. Onları ödüllendirircesine altın birer önlük dağıttılar. Aslında Bay Clarson, bunun mücadelesini çok vermişti. Hastanesindeki bütün doktorları beyaz önlükten kurtarmak istemişti. Gel gör ki bunu başaramamıştı çünkü hastalar, alışkanlıklarını yıkamıyor; müfettişler de üzerinde beyaz önlük görmedikleri doktorları ciddiye almıyordu hatta onları sıradan birer personel sanmalarına engel olamıyorlardı. Ancak şöhreti tüm dünyaya hızla yayılan Dr. Josephine bunu da başarmış ve bu binlerce yıllık geleneği yok etmişti. Artık Clarson Hospital'da beyaz önlüklü hiç kimse çalışmıyordu.

Şimdi büyük işler yapmaya hazır yüzlerce doktor, Hipokrat'ı da yok sayarak kendi yeminlerini ediyor ve ona göre çalışıyordu. Josephine, işi biraz daha büyüterek hemşirelerine de gümüş önlükler dağıttırdı. Böylece başka bir algıyı daha yok etti. Artık onlara "Tibbin Hazineleeri" diye hitap ediyor ve başaracaklarını biliyorlardı ki onlar da zaten başarıyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

VE SONRASI

Aradan tam on iki yıl geçti. Josephine, artık ülkenin en ünlü doktorlarından biriydi. Dokuzuncu kat-taki odasını hiç değıştirmedi. Hatta bu katı tamamıyla modifiye ettiğı ve “şahsa özel fakülte programı”nı çok daha büyük bir binaya taşıdığı hâlde değıştirmed i odasını. Onunki hariç dokuzuncu katın her odasında ayrı bir hasta yatıyordu şimdi.

Josephine, mantıklı bir kadındı ve elbette ki Bay Clarson’ın öldüğüne inanıyordu ama yine de içindeki ses, onun bir gün geri döneceğini fısıldıyordu. Her ne kadar buna inanmasa da bu düşünce onu, tıpkı bileğindeki o “sonsuz aşk” dövmesi gibi mutlu ediyordu.

Altın Doktor Josephine; notlarına, denizin üstündeymiş gibi duran o ahşap terasta bakıyor, bu vesileyle geçmiş i yâd ediyor ve ne zaman o balkonda oturan bir hasta görse Bay Clarson’ı anıyordu ki odasını burada tutması da

zaten bu sebepleydi. Yan terasa geçmek için o duvardan nasıl atladığını aklı hâlâ almıyordu. Kovulmuş, terk edilmiş, yok sayılmış bir kız çocuğuyken bugün geldiği seviyeye ise hayret ediyor ve artık gördüğü her insanı önemsiyordu.

Odasında hasta da kabul eden Josephine, bir gün rutin muayenelerini bitirdikten sonra kendine bir kahve yaptı ve dinlenmek üzere terasına çıktı. Gözü, yan balkondaki koltukta oturan yaşlı bir adama ilişti. Pijamalıydı o da diğer hastalar gibi. Aklına Bay Clarson'ın,

– Pijamamı sen çıkar.

dediği an geldi. Nasıl güzel bir felsefeydi bu ki zaten Josephine de nicedir buna çalışıyordu. “Hastalık” kelimesini yok etme azmiyle gecesini gündüzüne katıyordu.

Bir sigara yaktı. Onu hatırladığı için efkârlıydı. Birazdan yandaki adamın mırıldanmasını duydu ve tekrar o tarafa doğru baktı. Onu bir yerlerden tanıyor gibiydi.

– Bakar mısınız?

diye seslendi fakat adam oralı olmadı. Tekrar seslendi, adam yine duymadı. Elindeki kalemi atıp yaşlı adama seslenerek onun dikkatini çekmeye çalıştı. Bunu daha önce de yapmıştı ve yine işe yaramıştı. Adam döndü ve ağzında,

– Bana mı seslendiniz?

anlamına gelen bir şeyler geveledi.

Josephine,

– Evet...

derken onu bakışlarından tanıdı. Josephine'in saçlarının dibi sızladı ve yüzünde engel olamadığı bir nefret uyandı

ancak hasta adam, donuk ve anlamsız bir bakışla, tanımadığını ima edince Josephine'in yüzündeki nefret hüznle dağıldı ve yerini gözyaşlarına bıraktı. Yaşlı adamın bu bakışları; onu yıllar öncesine, salça kokusuna, gözlerini kapatıp sessizce beklediği o devasa karanlığa geri götürdü.

Josephine, bir yandan oradan kaçmak istiyor bir yandan da adamın yanına gidip onunla yüzleşmek istiyordu. Refleks olarak bir sigara yaktı Josephine. Dumanın kokusunu çocukluğundan beri seviyordu çünkü ağır bir tiryaki olan babası, ona sadece sigara içerken dokunmuyordu. Doktor, çok düşünmeden verdi kararım. Tıpkı on iki sene önce yaptığı gibi terastaki o duvardan atladı ve artık onu hiçbir şekilde tanımayan yaşlı adamın yanına gitti. Dizlerinin üstüne çöktü ve gözlerine yakından baktı, hiçbir zaman bakamadığı gözlerine. Boş bakıyordu ve bu adam gerçekten de Josephine'i hiç hatırlamıyordu ama o yine de sordu:

– Çocuğunuz var mı bayım?

Adam bitkindi ve zar zor konuşuyordu:

– Hayır. Yok! Sen de hasta mısın yoksa?

Josephine, çocukluk duasını hatırladı.

Babası,

– Gel bakalım Josephine.

diyerek onu yanına çağırıp saçını çektiğinde o da,

– Tanrı'm, lütfen babam beni hiç hatırlamasın!

diyordu. O zamanlar henüz bir çocuk olan Josephine bunu hep söylüyordu. Hakikaten de Bay Clarson'ın dediği gibiydi, onun ikinci bir duası yoktu. Tanrı, yıllar sonra da olsa Josephine'in bu ilk ve tek duasını nihayet kabul etmişti.

Hiçbir zaman kahramanı olarak göremediği babasının elini tuttu ve saçlarına götürdü ama yaşlı adam elini hiç kıpırdatmadı. Josephine, çok uzun zaman sonra ilk defa bir kelimeyi söylemeye hazırlanıyordu ama o kelime bir türlü çıkmıyordu ağzından.

– Ben Josephine.

dediyse de adam, ısrarla boş baktı hatta bambaşka ve saçma sapan şeyler söyledi...

Hiçbir zaman çocuk olamayan Josephine, bir türlü o kelimeyi söyleyemiyordu lanet. Söyleyemezdi çünkü o; babasının omzunda hiç gezmemişti, gurur duyarak onu arkadaşlarıyla hiç tanıştıramamış, onunla bir lunaparka gidip kahkahalarla gülüp eğlenememişti. Ne pamuk şekerin tadını, ne de elmalı şekerin kokusunu biliyordu ancak ona hiçbir zaman babalık yapmamış olan bu aşağılık adam şu an tam karşısında duruyordu; savunmasız ve yapayalnızdı. Bunları düşününce onun elini bir tutuyor, bir bırakıyordu. Baba şefkatinden yoksun büyüyen Josephine'in, yanlış insanlarla birlikte olmasının sebebi de zaten bu affedilmez adamdı. Gel gör ki bu seviyede üstün bir doktor olmasını, beyaz önlük giymemesini, milyonlarca insana çare bulmasını da ona borçluydu. Bu borç elbette ki yaptıklarını yok etmiyordu hatta onun cezalandırılması gerekiyordu, darmadağın olmuştu Josephine.

Elini tuttuğu bu adama ne yapacağını bilememesi; affetmekle nefret etmek arasındaki çizgide gelgitler yaşaması altüst etmişti Josephine'i. Kendini çok zorlasa da çıkmakta ısrar eden o kelime, damakla kemikleşmiş bir azı dişiydi ama çıkmalıydı; belki de 20 yıl öncesini bugün, olması gerektiği gibi yeniden yaşamalıydı.

Josephine, kararını verdi; elini tuttuğu babasına sımsıkı sarıldı ve yıllar sonra ilk defa,

– Baba...

diyerek başını önüne eğip hüngür hüngür ağladı. İki heceli bu kelimeyi hatta birbirini tekrar eden bu tek heceyi gözyaşları içinde defalarca mırıldanırken herkesin her şeyi hatırlamasının da gerekmediğini anladı.

Alzheimer'ın çaresini bulduğu ve binlerce hastayı sağlığına kavuşturduğu hâlde, belki de tıp tarihine geçecek bir bencillik yaparak bütün tıp bilgisini, ettiği yeminleri de unutarak sadece bu yaşlı adamı tedavi etmedi. Bakımını üstlendi ve onu kendi evine aldı. Şimdi her gece, geçmişini hiç hatırlayamayan bu yaşlı adama bir çocuk gibi sarılarak uyuyor Josephine, sımsıkı sarılarak. Dekan Douglas, fakülteye alırken çocuk doktoru olmak isteyen Josephine,

– Bütün Demans hastaları birer çocuktur; yani merak etme, sen yine bir çocuk doktorusun.

demişti. O da artık bir çocuk olan babasını affetti zira bütün çocuklar masumdur ve bu hiçbir zaman değişmeyecek tek doğrudur.

Altın Doktor Josephine, ismi tek heceden oluşan pijamalı, yaramaz bir çocuğu elinden tutup parka götürüyor bugünlerde. Kaçıp kaybolmasın diye de bir iple onu bileğinden kendine bağlıyor. Onunla kumdan kaleler yapıp oyunlar oynuyor ve ona ilk defa “kızım” demeyi öğretiyor; o da öğreniyor ve hep bu tek kelimeyle konuşuyor, Josephine'in saçları da artık hiç sızlamıyor.